

Dziennik Urzędowy L 201

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 51
30 lipca 2008

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Rady (WE) nr 733/2008 z dnia 15 lipca 2008 r. w sprawie warunków regulujących przywóz produktów rolnych pochodzących z krajów trzecich w następstwie wypadku w elektrowni jądrowej w Czarnobylu (Wersja skodyfikowana) 1
- ★ Rozporządzenie Rady (WE) nr 734/2008 z dnia 15 lipca 2008 r. w sprawie ochrony wrażliwych ekosystemów morskich na pełnym morzu przed niekorzystnym wpływem przydennych narzędzi połowowych 8
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 735/2008 z dnia 29 lipca 2008 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw..... 14
- ★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 736/2008 z dnia 22 lipca 2008 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu w odniesieniu do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw zajmujących się produkcją, przetwórstwem i wprowadzaniem do obrotu produktów rybołówstwa 16
- ★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 737/2008 z dnia 28 lipca 2008 r. wyznaczające wspólnotowe laboratoria referencyjne ds. chorób skorupiaków, wścieklizny i gruźlicy bydła, ustanawiające dodatkowe obowiązki i zadania wspólnotowych laboratoriów referencyjnych ds. wścieklizny i gruźlicy bydła oraz zmieniające załącznik VII do rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady 29
- ★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 738/2008 z dnia 28 lipca 2008 r. zmieniające po raz dwunaste rozporządzenie (WE) nr 1763/2004 nakładające określone środki ograniczające dla wsparcia skutecznego wykonania mandatu Międzynarodowego Trybunału Karnego dla byłej Jugosławii (MTKJ) 33
- ★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 739/2008 z dnia 28 lipca 2008 r. ustanawiające zakaz połowów morsza bogara w obszarach ICES VI, VII i VIII (wody Wspólnoty oraz wody nieznajdujące się w obszarze zwierzchnictwa lub jurysdykcji krajów trzecich) przez statki pływające pod banderą dowolnego państwa członkowskiego z wyjątkiem Hiszpanii, Francji, Irlandii i Zjednoczonego Królestwa 34

Cena: 18 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

- ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 740/2008 z dnia 29 lipca 2008 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1418/2007 w zakresie procedur obowiązujących w związku z wywozem odpadów do niektórych państw ⁽¹⁾** 36
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 741/2008 z dnia 29 lipca 2008 r. w sprawie wydawania pozwoleń na przywóz w odniesieniu do wniosków złożonych na okres od dnia 1 lipca 2008 r. do dnia 30 czerwca 2009 r. w ramach kontyngentu taryfowego na przywóz mrożonych cienkich przepon wołowych otwartego rozporządzeniem (WE) nr 996/97 45

DYREKTYWY

- ★ **Dyrektywa Komisji 2008/81/WE z dnia 29 lipca 2008 r. zmieniająca dyrektywę 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu włączenia difenakum jako substancji czynnej do załącznika I do tej dyrektywy ⁽¹⁾** 46

DECYZJE PRZYJĘTE WSPÓLNIE PRZEZ PARLAMENT EUROPEJSKI I RADĘ

- ★ **Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 742/2008/WE z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie udziału Wspólnoty w podjętym przez kilka państw członkowskich programie badawczo-rozwojowym, którego celem jest podwyższenie jakości życia osób starszych poprzez zastosowanie nowych technologii informacyjno-komunikacyjnych ⁽¹⁾** 49
- ★ **Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 743/2008/WE z dnia 9 lipca 2008 r. dotycząca udziału Wspólnoty w podjętym przez kilka państw członkowskich programie badawczo-rozwojowym mającym na celu wsparcie małych i średnich przedsiębiorstw prowadzących działalność w zakresie badań i rozwoju ⁽¹⁾** 58

II Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa

DECYZJE

Rada

2008/624/WE:

- ★ **Decyzja Rady z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie mianowania czterech członków oraz czterech zastępców członków Komitetu Regionów z Francji** 68

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

- ★ **Regulamin nr 30 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) – Jednolite przepisy dotyczące homologacji opon pneumatycznych do pojazdów silnikowych i ich przyczep** 70

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 733/2008

z dnia 15 lipca 2008 r.

w sprawie warunków regulujących przywóz produktów rolnych pochodzących z krajów trzecich
w następstwie wypadku w elektrowni jądrowej w Czarnobylu

(Wersja skodyfikowana)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 133,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 737/90 z dnia 22 marca 1990 r. w sprawie warunków regulujących przywóz produktów rolnych pochodzących z państw trzecich w następstwie wypadku w elektrowni jądrowej w Czarnobylu⁽¹⁾ zostało kilkakrotnie znacząco zmienione⁽²⁾. W celu zapewnienia jego jasności i zrozumiałości powinna zostać sporządzona jego wersja skodyfikowana.

(2) W następstwie wypadku w elektrowni jądrowej w Czarnobylu w dniu 26 kwietnia 1986 r. zostały uwolnione do atmosfery znaczne ilości pierwiastków radioaktywnych.

(3) Nie naruszając możliwości odwołania się w przyszłości, tam gdzie to konieczne, do przepisów rozporządzenia Rady (Euratom) nr 3954/87 z dnia 22 grudnia 1987 r. ustalającego maksymalne dozwolone poziomy skażenia radioaktywnego środków spożywczych oraz pasz po wypadku jądrowym, lub w każdym innym przypadku zdarzenia radiacyjnego⁽³⁾, w związku z istotnymi skut-

kami wypadku w Czarnobylu, Wspólnota powinna zapewnić, by produkty rolne i przetworzone produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi, które mogą być skażone, były wwożone na terytorium Wspólnoty wyłącznie na podstawie wspólnych uregulowań.

(4) Te wspólne uregulowania powinny chronić zdrowie konsumentów i – bez wprowadzania zbędnych przeszkód dla obrotów handlowych między Wspólnotą a krajami trzecimi – podtrzymywać jednolity charakter rynku oraz zapobiegać załamaniu obrotów w handlu.

(5) Przestrzeganie maksymalnych dozwolonych poziomów skażenia powinno podlegać właściwej kontroli, która może skutkować wprowadzeniem zakazu przywozu artykułów niespełniających tych warunków.

(6) Skażenie promieniotwórcze wielu produktów rolnych zmniejszyło się i nadal będzie się zmniejszać do poziomu istniejącego przed awarią w Czarnobylu. Należy zatem ustanowić procedurę umożliwiającą wyłączenia takich produktów z zakresu niniejszego rozporządzenia.

(7) Ponieważ niniejsze rozporządzenie obejmuje wszystkie produkty rolne oraz przetworzone produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi, w obecnym przypadku nie zachodzi konieczność stosowania procedury określonej w art. 14 dyrektywy Rady 2004/68/WE z dnia 26 kwietnia 2004 r. ustanawiającej warunki zdrowia zwierząt regulujące przywóz do oraz tranzyt przez terytorium Wspólnoty niektórych żywych zwierząt kopytnych⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 82 z 29.3.1990, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 806/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, s. 1).

⁽²⁾ Zob. załącznik III.

⁽³⁾ Dz.U. L 371 z 30.12.1987, s. 11. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (Euratom) nr 2218/89 (Dz.U. L 211 z 22.7.1989, s. 1).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 321.

- (8) Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽¹⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Z wyjątkiem produktów nienadających się do spożycia przez ludzi, wyliczonych w załączniku I, a także tych produktów, które w przyszłości nie będą już objęte przepisami niniejszego rozporządzenia zgodnie z procedurą określoną w art. 5 ust. 2, niniejsze rozporządzenie stosuje się do produktów pochodzących z krajów trzecich objętych:

- załącznikiem I do Traktatu;
- rozporządzeniem Rady (WE) nr 1667/2006 z dnia 7 listopada 2006 r. w sprawie glukozy i laktozy⁽²⁾;
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2783/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnego systemu handlu albuminami jaj i mleka⁽³⁾;
- rozporządzeniem Rady (WE) nr 3448/93 z dnia 6 grudnia 1993 r. ustanawiającym zasady handlu mające zastosowanie do niektórych towarów pochodzących z przetwórstwa produktów rolnych⁽⁴⁾.

Artykuł 2

1. Bez uszczerbku dla innych obowiązujących przepisów, dopuszczenie do swobodnego obrotu produktów określonych w art. 1 jest uzależnione od przestrzegania ograniczeń dla maksymalnych dozwolonych poziomów określonych w ust. 2 niniejszego artykułu.

2. Zakumulowany maksymalny poziom radioaktywności spowodowany obecnością izotopów – 134 i – 137 pierwiastka cezu wynosi: ⁽⁵⁾

- 370 Bq/kg dla mleka i przetworów mlecznych wymienionych w załączniku II oraz dla produktów żywnościowych przeznaczonych do spożycia dla niemowląt w ciągu pierwszych czterech do sześciu miesięcy życia, które to produkty same w sobie spełniają wymogi żywieniowe tej kategorii osób i podlegają sprzedaży w obrocie detalicznym w wyraźnie oznaczonych opakowaniach z informacją „produkt spożywczy dla niemowląt”;

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, s. 11).

⁽²⁾ Dz.U. L 312 z 11.11.2006, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 282 z 1.11.1975, s. 104. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2916/95 (Dz.U. L 305 z 19.12.1995, s. 49).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 318 z 20.12.1993, s. 18. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2580/2000 (Dz.U. L 298 z 25.11.2000, s. 5).

⁽⁵⁾ Poziom stosowany do produktów skoncentrowanych lub suszonych oblicza się na podstawie produktu odtworzonego gotowego do spożycia.

- 600 Bq/kg dla wszystkich innych produktów.

Artykuł 3

1. Państwa członkowskie kontrolują przestrzeganie maksymalnych dozwolonych poziomów skażenia, określonych w art. 2 ust. 2 w odniesieniu do produktów, o których mowa w art. 1, biorąc pod uwagę poziom skażenia w kraju pochodzenia produktów.

Kontrola może obejmować również konieczność przedstawiania certyfikatów eksportowych.

W zależności od wyników przeprowadzonej kontroli państwa członkowskie podejmują środki konieczne do stosowania art. 2 ust. 1, włącznie z zakazem dopuszczenia do swobodnego obrotu, rozpatrując każdy przypadek z osobna lub podejmując decyzję ogólną dotyczącą danego produktu.

2. Każde państwo członkowskie dostarcza Komisji wszelkie informacje dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia, zwłaszcza przypadków przekroczenia maksymalnych dozwolonych poziomów.

Komisja przekazuje takie informacje pozostałym państwom członkowskim.

3. W przypadkach powtórnego udokumentowanego przekroczenia maksymalnych dozwolonych poziomów skażenia można podjąć niezbędne środki zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 5 ust. 2.

Środki takie mogą obejmować nawet zakaz przywozu produktów pochodzących z danego kraju trzeciego.

Artykuł 4

Ustalenia dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia, wszelkie zmiany, jakie mają być wprowadzone do wykazu produktów zamieszczonego w załączniku I, oraz wykaz produktów nieobjętych przepisami niniejszego rozporządzenia są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 5 ust. 2.

Artykuł 5

1. Komisję wspiera komitet.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

Artykuł 6

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 737/90 zmienione rozporządzeniami wymienionymi w załączniku III traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia uznaje się za odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku IV.

Artykuł 7

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wygasa:

- a) dnia 31 marca 2010 r., chyba że Rada podejmie wcześniej inną decyzję, w szczególności jeśli lista produktów wyłączonych, o której mowa w art. 4, obejmuje wszystkie produkty nadające się do spożycia przez człowieka, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie;
- b) w dniu wejścia w życie rozporządzenia Komisji, o którym mowa w art. 2 ust. 1 rozporządzenia (Euratom) nr 3954/87, jeśli ta data wejścia w życie przypadnie przed dniem 31 marca 2010 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 lipca 2008 r.

W imieniu Rady

M. BARNIER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Produkty nienadające się do spożycia przez ludzi

Kod CN	Wyszczególnienie
ex 0101 10 10 ex 0101 90 19	Konie wyścigowe
ex 0106	Inne (żywe zwierzęta, z wyłączeniem domowych królików i gołębi: nienadające się do spożycia przez ludzi)
0301 10	Żywe ryby ozdobne
0408 11 20 0408 19 20 0408 91 20 0408 99 20	Jaja, nie w skorupkach, oraz żółtka jaj, nienadające się do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾
ex 0504 00	Niejadalne wnętrzności, pęcherze i żołądki zwierzęce (z wyłączeniem ryb), w całości i w kawałkach
0511 10 00 ex 0511 91 90 0511 99	Produkty pochodzenia zwierzęcego, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone, z wyłączeniem jadalnej krwi zwierzęcej; martwe zwierzęta z rozdziału 1 lub rozdziału 3, nienadające się do spożycia przez ludzi
ex 0713	Suszone warzywa strączkowe, łuskane, obrane lub nieobrane lub rozłupane z przeznaczeniem do siewu
1001 90 10	Pszenica z przeznaczeniem do siewu ⁽¹⁾
1005 10 11 1005 10 13 1005 10 15 1005 10 19	Kukurydza mieszańcowa z przeznaczeniem do siewu ⁽¹⁾
1006 10 10	Ryż z przeznaczeniem do siewu ⁽¹⁾
1007 00 10	Krzyżówka sorgo z przeznaczeniem do siewu ⁽¹⁾
1201 00 10 1202 10 10 1204 00 10 1205 10 10 1206 00 10 1207 20 10 1207 40 10 1207 50 10 1207 91 10 1207 99 15	Nasiona i owoce oleiste, w całości lub łamane, z przeznaczeniem do siewu ⁽¹⁾
1209	Nasiona, owoce i zarodniki, z przeznaczeniem do siewu
1501 00 11	Smalec i inne tłuszcze wieprzowe do stosowania w przemyśle, innego niż wytwarzanie środków spożywczych nadających się do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾
1502 00 10	Tłuszcze wołowe, owcze i kozie, inne niż określone w pozycji 1503, do wykorzystania przemysłowego, innego niż wytwarzanie środków spożywczych nadających się do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾
1503 00 11	Stearyna i oleostearyna wytwarzane ze smalcu do stosowania w przemyśle ⁽¹⁾
1503 00 30	Olej łojowy do stosowania w przemyśle, innego niż wytwarzanie środków spożywczych nadających się do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾
1505 00	Tłuszcz z wełny oraz substancje tłuszczowe z niego otrzymane (włącznie z lanoliną)
1507 10 10 1507 90 10	Olej sojowy i jego frakcje, rafinowane lub nie, jednak niemodyfikowane chemicznie, do wykorzystania w przemyśle, innego niż wytwarzanie środków spożywczych nadających się do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾
1508 10 10 1508 90 10	Olej z mielonych orzechów i jego frakcje, rafinowane lub nie, jednak niemodyfikowane chemicznie, do stosowania w przemyśle, innego niż wytwarzanie środków spożywczych nadających się do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾
1511 10 10	Surowy olej palmowy i jego frakcje, rafinowane lub nie, jednak niemodyfikowane chemicznie, do stosowania w przemyśle, innego niż wytwarzanie środków spożywczych nadających się do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾

Kod CN	Wyszczególnienie
1511 90 91 1512 11 10 1512 19 10 1512 21 10 1512 29 10 1513 11 10 1513 19 30 1513 21 10 1513 29 30 1514 11 10 1514 19 10 1514 91 10 1514 99 10 1515 19 10 1515 21 10 1515 29 10 1515 50 11 1515 50 91 1515 90 21 1515 90 31 1515 90 40 1515 90 60 1516 20 95	Inne oleje stosowane w technologii lub przemyśle, z wykluczeniem produkcji środków spożywczych nadających się do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾
1515 30 10	Olej rycynowy i jego frakcje wykorzystywane w produkcji do wytwarzania aminodekanu (decyloaminy) stosowanego przy wytwarzaniu syntetycznych włókien tkackich lub tworzyw sztucznych ⁽¹⁾
1515 90 11	Olej tungowy; jojoba i oleje uszne; wosk mirtu i wosk japoński; ich frakcje
1518 00 31 1518 00 39	Oleje roślinne, skrzepłe, ciekłe, do zastosowania w przemyśle lub wykorzystania technicznego innego niż wytwarzanie środków spożywczych nadających się do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾
2207 20 00	Alkohol etylowy i inne spirytusy denaturowane, o dowolnym stężeniu
3824 10 00	Preparowane spoiwa dla form lub rdzeni odlewniczych
4501	Korek naturalny, surowy lub zwyczajnie preparowany, odpady korka; korek gnieciony, granulowany lub sproszkowany
5301 10 00 5301 21 00 5301 29 00	Len, surowy lub po obróbce, jednak nieprzędzony
5302	Prawdziwe konopie (<i>Cannabis sativa</i> L.), surowe lub przetworzone, jednak nieprzędzone; pakuły i odpady konopi siewnych (włącznie z odpadami przędzy i szarpanką rozwłóknioną)
ex Rozdział 6	Żywe drzewa i inne rośliny; bulwy, korzenie, i podobne; cięte kwiaty i liście ozdobne, z wyłączeniem roślin i korzeni cykorii z pozycji 0601 20 10

⁽¹⁾ Zapis w tej pozycji jest uzależniony od warunków ustalonych w odpowiednich przepisach Wspólnoty.

ZAŁĄCZNIK II

**Mleko i przetwory mleczne, do których stosuje się maksymalny dozwolony poziom promieniotwórczości
równy 370 Bq/kg**

Kody CN: 0401

0402

0403 10 11-39

0403 90 11-69

0404

ZAŁĄCZNIK III

Uchylone rozporządzenie i jego kolejne zmiany

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 737/90
(Dz.U. L 82 z 29.3.1990, s. 1)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 686/95
(Dz.U. L 71 z 31.3.1995, s. 15)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 616/2000
(Dz.U. L 75 z 24.3.2000, s. 1)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 806/2003
(Dz.U. L 122 z 16.5.2003, s. 1)

Wyłącznie załącznik III pkt 7

ZAŁĄCZNIK IV

Tabela korelacji

Rozporządzenie (EWG) nr 737/90	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 1 słowa wstępne	Artykuł 1 słowa wstępne
Artykuł 1 tiret pierwsze	Artykuł 1 lit. a)
Artykuł 1 tiret drugie	Artykuł 1 lit. b)
Artykuł 1 tiret trzecie	Artykuł 1 lit. c)
Artykuł 1 tiret czwarte	Artykuł 1 lit. d)
Artykuł 1 tiret piąte	—
Artykuł 2	Artykuł 2 ust. 1
Artykuł 3 pierwsze zdanie wprowadzające	—
Artykuł 3 drugie zdanie wprowadzające	Artykuł 2 ust. 2 zdanie wprowadzające
Artykuł 3 tiret pierwsze i drugie	Artykuł 2 ust. 2 lit. a) i b)
Artykuł 4 ust. 1 zdanie pierwsze, drugie i trzecie	Artykuł 3 ust. 1 akapit pierwszy, drugi i trzeci
Artykuł 4 ust. 2 zdanie pierwsze i drugie	Artykuł 3 ust. 2 akapit pierwszy i drugi
Artykuł 5 zdanie pierwsze i drugie	Artykuł 3 ust. 3 akapit pierwszy i drugi
Artykuł 6	Artykuł 4
Artykuł 7 ust. 1 i 2	Artykuł 5 ust. 1 i 2
Artykuł 7 ust. 3	—
—	Artykuł 6
Artykuł 8 akapit pierwszy	Artykuł 7 akapit pierwszy
Artykuł 8 akapit drugie zdanie wprowadzające	Artykuł 7 akapit drugie zdanie wprowadzające
Artykuł 8 akapit drugi pkt 1	Artykuł 7 akapit drugi lit. a)
Artykuł 8 akapit drugi pkt 2	Artykuł 7 akapit drugi lit. b)
Załącznik I	Załącznik I
Załącznik II	Załącznik II
—	Załącznik III
—	Załącznik IV

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 734/2008**z dnia 15 lipca 2008 r.****w sprawie ochrony wrażliwych ekosystemów morskich na pełnym morzu przed niekorzystnym wpływem przydennych narzędzi połowowych**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Wspólnota jest Umawiającą się Stroną Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza oraz Umowy w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r., odnoszących się do ochrony i zarządzania zasobami rybnymi międzystrefowymi i zasobami rybnymi masowo migrującymi. Powyższe instrumenty międzynarodowe ustanawiają obowiązek, zgodnie z którym państwa zobowiązane są do współpracy w zakresie ochrony żywych zasobów dalekomorskich, i nakazują, aby taka współpraca realizowana była bezpośrednio przez państwa lub za pośrednictwem odpowiednich subregionalnych lub regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem albo za pośrednictwem uzgodnień zawieranych w tej sprawie.
- (2) Brak regionalnej organizacji ds. zarządzania rybołówstwem lub uzgodnień w tej sprawie nie zwalnia państw z wynikającego z prawa morza obowiązku, zgodnie z którym w odniesieniu do własnych obywateli należy przyjąć środki niezbędne do ochrony żywych zasobów dalekomorskich, włącznie z ochroną wrażliwych ekosystemów morskich przed szkodliwym wpływem działalności połowowej.
- (3) Artykuł 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ⁽²⁾ stanowi, że zadaniem wspólnej polityki rybackiej jest stosowanie zasady ostrożnego zarządzania poprzez podejmowanie środków mających na celu zminimalizowanie wpływu działalności połowowej na ekosystemy morskie. Artykuł 7

tego samego rozporządzenia stanowi, że Komisja może zdecydować o zastosowaniu środków nadzwyczajnych na uzasadniony wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy, jeżeli istnieje dowód poważnego zagrożenia dla ochrony żywych zasobów wodnych lub dla ekosystemu morskiego, wynikającego z działalności połowowej i wymagającego podjęcia natychmiastowego działania.

- (4) Wspólnota jest zobowiązana do ochrony ekosystemów morskich, takich jak rafy koralowe, góry podwodne, koralowce głębinowe, kominy hydrotermalne i kolonie gąbek. Liczne informacje naukowe wykazują, że integralność wspomnianych ekosystemów jest zagrożona przez działalność połowową z użyciem narzędzi przydennych. Wspólnota przyjęła już środki, które mają na celu zamknięcie dla połowów przydennych obszarów w obrębie wód terytorialnych Wspólnoty, na których znajdują się takie ekosystemy. Wspólnota miała również istotny wpływ na przyjęcie podobnych środków na pełnym morzu, wchodzących w zakres kompetencji wszystkich istniejących regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem uprawnionych do regulowania połowów przydennych. Przyczyniła się ona również w sposób czynny do powstania nowych organizacji lub uzgodnień, mając na względzie doprowadzenie do globalnego objęcia światowego oceanu odpowiednimi regionalnymi systemami ochrony łowisk i zarządzania nimi. Istnieją jednak pewne obszary dalekomorskie, w przypadku których ustanowienie takiego organu napotyka istotne trudności.
- (5) W rezolucji 61/105 Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, przyjętej w dniu 8 grudnia 2006 r., społeczność międzynarodowa doszła do porozumienia w sprawie pilnej potrzeby przyjęcia środków na rzecz ochrony wrażliwych ekosystemów morskich przed niszczycielskimi skutkami działalności połowowej z użyciem narzędzi przydennych, poprzez rygorystyczne uregulowanie takiej działalności przez regionalne organizacje ds. zarządzania rybołówstwem lub uzgodnienia w tej sprawie albo przez państwa w odniesieniu do statków pływających pod ich banderą, jeżeli prowadzą połowy na obszarach, gdzie nie istnieją takie organizacje ani uzgodnienia.

Zgromadzenie Ogólne zapewniło wytyczne co do rodzaju środków, jakie należy w tym celu przyjąć. Prace podjęte w ramach FAO, które mają na celu opracowanie międzynarodowych wytycznych dotyczących zarządzania taką działalnością połowową w ramach kodeksu odpowiedzialnego rybołówstwa, mają również duże znaczenie przy opracowywaniu i przyjmowaniu takich środków, jak również przy ich wdrażaniu przez państwa członkowskie.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 4 czerwca 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, s. 59. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 865/2007 (Dz.U. L 192 z 24.7.2007, s. 1).

- (6) Wspólnota posiada pokazną flotę prowadzącą połowy przydenne na obszarach nieuregulowanych przez regionalną organizację ds. zarządzania rybołówstwem lub jednostkę mającą kompetencje do regulowania takiej działalności połowowej i w przypadku których w perspektywie krótkoterminowej nie można oczekiwać ustanowienia takiej organizacji lub jednostki. Bez uszczerbku dla dalszych starań na rzecz rozwiązania problemu takich utrzymujących się luk przestrzennych w międzynarodowym systemie zarządzania rybołówstwem Wspólnota musi wykonać swoje zobowiązania na mocy prawa morza w zakresie ochrony żywych zasobów morskich w takich obszarach i w związku z tym musi przyjąć stosowne środki w odniesieniu do tej floty. Czyniąc to, Wspólnota musi działać zgodnie z wytycznymi wydanymi przez Zgromadzenie Ogólne w rezolucji 61/105.
- (7) Kluczowym elementem zaleceń Zgromadzenia Ogólnego są środki mające „... ocenić, w oparciu o najlepsze dostępne informacje naukowe, czy poszczególne przydenne praktyki połowowe będą wywierały znaczny niekorzystny wpływ na wrażliwe ekosystemy morskie, a także zapewnić, że jeżeli z oceny wynika, iż działania takie będą wywierały znaczny niekorzystny wpływ, to będą one zarządzane w sposób zapobiegający wspomnianemu wpływowi lub nie zostanie wydane zezwolenie na ich kontynuację”.
- (8) Realizacja wspomnianego zalecenia wymaga, aby statki rybackie, których to dotyczy, zostały uprawnione do prowadzenia połowów na mocy specjalnego zezwolenia połowowego wydanego zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1627/94 z dnia 27 czerwca 1994 r. ustanawiającym ogólne przepisy dotyczące specjalnych zezwoleń połowowych⁽¹⁾ oraz rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2943/95 z dnia 20 grudnia 1995 r. ustalającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1627/94⁽²⁾. Ponadto wydawanie i ważność takich zezwoleń należy objąć szczególnymi warunkami zapewniającymi prawidłową ocenę wpływu wywieranego przez dozwoloną działalność połowową oraz prowadzenia operacji połowowych zgodnie z taką oceną.
- (9) Realizacja zaleceń Zgromadzenia Ogólnego wymaga także stosownych środków monitorowania, aby zapewnić zgodność z warunkami wydawania zezwoleń. Środki te obejmują obserwatorów przebywających na statkach oraz przepisy szczegółowe dotyczące funkcjonowania satelitarnych systemów monitorowania statków w celu przeciwdziałania przypadkom awarii technicznych lub ustania działania systemu, poza przepisami ustanowionymi rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2244/2003 z dnia 18 grudnia 2003 r. ustanawiającym szczegółowe przepisy dotyczące satelitarnych systemów monitorowania statków⁽³⁾.
- (10) Trwają prace nad zidentyfikowaniem wrażliwych ekosystemów morskich na obszarach nieuregulowanych przez regionalną organizację ds. zarządzania rybołówstwem, dostępnymi jest jednak stosunkowo niewiele informacji naukowych na ten temat. Z tego powodu konieczne jest zakazanie używania przydennych narzędzi połowowych na obszarach, które nie podlegały odpowiedniej ocenie naukowej w zakresie ryzyka znacznego niekorzystnego wpływu, jaki taka działalność połowowa mogłaby wywierać na wrażliwe ekosystemy morskie.
- (11) Naruszenie szczególnych warunków, takich jak warunki dotyczące obszarów, które nie podlegały ocenie, funkcjonowania systemu monitorowania statków oraz przenoszenia działań w przypadku nieprzewidzianego napotkania wrażliwych ekosystemów morskich, może skutkować nieodwracalnym uszkodzeniem takich ekosystemów i w związku z tym zasługuje na uwzględnienie w wykazie poważnych naruszeń przepisów, zamieszczonym w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1447/1999 z dnia 24 czerwca 1999 r. ustanawiającym wykaz rodzajów zachowań, które poważnie naruszają zasady wspólnej polityki rybołówstwa⁽⁴⁾.
- (12) Ochrona osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych jest uregulowana rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽⁵⁾, które ma zastosowanie w całości do przetwarzania danych osobowych dla celów niniejszego rozporządzenia, w szczególności w związku z prawem osoby, której dotyczą dane do dostępu do danych, ich poprawienia, zablokowania lub usunięcia oraz powiadamianiem stron trzecich, które w rezultacie nie zostały dokładniej wyszczególnione w niniejszym rozporządzeniu.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zakres zastosowania

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do statków rybackich Wspólnoty prowadzących działalność połowową z użyciem narzędzi przydennych na pełnym morzu.
2. Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do statków rybackich Wspólnoty, które prowadzą działalność w obszarach:
 - a) znajdujących się pod nadzorem regionalnej organizacji ds. zarządzania rybołówstwem uprawnionej do regulowania takiej działalności połowowej lub objętych uzgodnieniem w tej sprawie;

⁽¹⁾ Dz.U. L 171 z 6.7.1994, s. 7.

⁽²⁾ Dz.U. L 308 z 21.12.1995, s. 15.

⁽³⁾ Dz.U. L 333 z 20.12.2003, s. 17.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 167 z 2.7.1999, s. 5.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

b) w przypadku których trwa proces powoływania regionalnej organizacji ds. zarządzania rybołówstwem; w przypadku gdy uczestnicy takiego procesu uzgodnili środki tymczasowe na rzecz ochrony wrażliwych ekosystemów morskich przed niszczyliem wpływem stosowania narzędzi przydennych.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „ekosystem morski” oznacza dynamiczne skupisko roślin, zwierząt, mikroorganizmów oraz ich środowisko nieożywione, tworzące wspólną jednostkę funkcjonalną;
- b) „wrażliwy ekosystem morski” oznacza dowolny ekosystem morski, którego integralność (tj. specyficzna struktura lub funkcjonowanie) może – zgodnie z najlepszymi dostępnymi informacjami naukowymi oraz zasadą ostrożności zostać zagrożona w wyniku istotnego niekorzystnego wpływu spowodowanego fizycznym kontaktem z narzędziami przydennymi w trakcie typowego wykonywania operacji połowowych, obejmujący między innymi rafy, góry podwodne, kominy hydrotermalne, żyjące w wodach zimnych koralowce lub kolonie gąbek. Najbardziej wrażliwymi ekosystemami są te ekosystemy, które mogą zostać bardzo łatwo zakłócone, a jednocześnie potrzebują bardzo dużo czasu, żeby się odbudować lub też ich odbudowa może nigdy nie nastąpić;
- c) „istotny niekorzystny wpływ” oznacza wpływ (oceniany jednostkowo, w połączeniu lub zbiorowo), który zagraża integralności ekosystemu w taki sposób, który upośledza zdolność danych populacji do samodzielnego odnowienia i który obniża długoterminową naturalną produktywność siedlisk lub powoduje nie tylko tymczasową znaczną utratę bogactwa gatunków, rodzajów siedlisk lub skupisk;
- d) „narzędzia przydenne” oznaczają narzędzia, których stosowanie w trakcie typowego wykonywania operacji połowowych zakłada kontakt z dnem morskim, i obejmują włoki denne, dragi, denne sieci stawne, denne sznury haczykowe i narzędzia pułapkowe.

Artykuł 3

Specjalne zezwolenie połowowe

1. Aby prowadzić działalność połowową, o której mowa w art. 1 ust. 1, statki rybackie Wspólnoty muszą posiadać specjalne zezwolenie połowowe.

2. Specjalne zezwolenie połowowe wydawane jest zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1627/94 i podlega warunkom określonym w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 4

Warunki wydawania

1. Wnioskom o specjalne zezwolenie połowowe, o którym mowa w art. 3 ust. 1, towarzyszy szczegółowy plan połowowy, określający w szczególności:

- a) planowaną lokalizację działań;
- b) gatunki docelowe;
- c) rodzaj narzędzi oraz głębokość, na jakiej będą one stosowane; oraz
- d) konfigurację profilu batymetrycznego dna morskiego na łowiskach, na których planuje się połowy, w przypadku jeśli informacja ta nie jest już dostępna właściwym organom zainteresowanego państwa bandery.

2. Właściwe organy wydają specjalne zezwolenie połowowe po dokonaniu oceny potencjalnego oddziaływania planowanej działalności połowowej danego statku oraz po uznaniu, że nie jest prawdopodobne, by działalność ta wywarła znaczący niekorzystny wpływ na wrażliwe ekosystemy morskie.

3. Przy ocenie, o której mowa w ust. 2, właściwe organy opierają się na najlepszych dostępnych informacjach naukowych i technicznych dotyczących miejsc występowania wrażliwych ekosystemów morskich w obszarach, w których przedmiotowe statki rybackie zamierzają prowadzić działania. Wspomniane informacje obejmują, w miarę możliwości, dane naukowe umożliwiające oszacowanie prawdopodobieństwa występowania takich ekosystemów. Proces oszacowania obejmuje odpowiednie elementy niezależnej wzajemnej oceny naukowej.

4. Oszacowanie ryzyka znaczącego niekorzystnego wpływu na wrażliwe ekosystemy morskie przeprowadzone na podstawie oceny, o której mowa w ust. 2, obejmuje – w stosownych przypadkach – zróżnicowane warunki występujące w miejscach, w których działania połowowe z użyciem narzędzi przydennych mają swoją tradycję oraz w miejscach, w których taka działalność nie ma miejsca lub odbywa się sporadycznie.

5. W trakcie oceny, o której mowa w ust. 2, właściwe organy stosują kryteria zapobiegawcze. W przypadku wątpliwości, czy niekorzystny wpływ jest znaczący czy też nie, właściwe organy uznają, że prawdopodobny niekorzystny wpływ wynikający z dostępnych opinii naukowych jest znaczący.

6. W przypadku gdy z oceny wynika, że działania prowadzone zgodnie ze zgłoszonym planem połowowym mogą się wiązać ze znaczącym niekorzystnym wpływem na wrażliwe ekosystemy morskie, właściwe organy dokładnie określają oszacowane zagrożenia i zezwalają wnioskodawcom na zmianę planu połowowego, aby uniknąć tych zagrożeń. W przypadku braku takich zmian właściwe organy nie wydają specjalnego zezwolenia połowowego, którego dotyczył wniosek.

Artykuł 5

Warunki ważności

1. W specjalnym zezwoleniu połowowym, o którym mowa w art. 3 ust. 1, jednoznacznie stwierdza się, że wszystkie działania połowowe prowadzone na podstawie tego zezwolenia zawsze muszą być zgodne z planem połowowym przedłożonym zgodnie z art. 4 ust. 1.

2. W przypadku gdy okoliczności leżące poza kontrolą osoby odpowiedzialnej za działania, prowadzone przez statek, powodują konieczność zmiany zgłoszonych planów, osoba odpowiedzialna za działania prowadzone przez statek niezwłocznie powiadamia właściwe organy, wskazując zamierzone zmiany w pierwotnym planie. Właściwe organy oceniają takie zmiany i nie zezwalają na ich wprowadzenie, jeżeli zmiany te oznaczają przeniesienie działalności na obszary, gdzie występują lub mogą występować wrażliwe ekosystemy morskie.

3. Brak zgodności z planem połowowym, o którym mowa w art. 4 ust. 1, w okolicznościach innych niż określone w ust. 2 niniejszego artykułu pociąga za sobą wycofanie przez państwo bandery specjalnego zezwolenia połowowego wydanego przedmiotowemu statkowi rybackiemu.

Artykuł 6

Obszary, które nie podlegały ocenie

1. Na obszarach, gdzie nie przeprowadzono i nie udostępniono odpowiedniej oceny naukowej, stosowanie narzędzi przydennych jest zabronione. Zakaz jest przedmiotem przeglądu niniejszego rozporządzenia, który przewidziano w art. 13.

2. Działania prowadzone przy użyciu przydennych narzędzi połowowych są dozwolone w przypadku kiedy ocena naukowa wskazuje, że wrażliwe ekosystemy morskie nie będą zagrożone.

Artykuł 7

Przypadki nieprzewidzianego napotkania wrażliwych ekosystemów morskich

1. W przypadku gdy w trakcie prowadzenia operacji połowowych statek rybacki napotka wrażliwy ekosystem morski, niezwłocznie zaprzestaje połowów lub nie podejmuje połowów na danym stanowisku. Statek rybacki wznowia działania jedynie po dotarciu do alternatywnego stanowiska znajdującego się w odległości nie mniejszej niż 5 mil morskich od miejsca napotkania wspomnianego ekosystemu, w granicach obszaru przewidzianego w jego planie połowowym, o którym mowa w art. 4 ust. 1.

2. W przypadku napotkania kolejnego wrażliwego ekosystemu morskiego na alternatywnym stanowisku, o którym mowa w ust. 1, statek kontynuuje przemieszczanie zgodnie z przepisami określonymi w tym ustępie do czasu, gdy dotrze do stanowiska, na którym nie występują wrażliwe ekosystemy morskie.

3. Statek rybacki niezwłocznie przedkłada właściwym organom sprawozdanie z każdego faktu napotkania ekosystemu, przekazując dokładne informacje dotyczące charakteru, lokalizacji, czasu i wszelkich innych stosownych okoliczności.

Artykuł 8

Zamykanie obszarów

1. Państwa członkowskie – w oparciu o najlepsze dostępne informacje naukowe dotyczące występowania lub prawdopodobieństwa występowania wrażliwych ekosystemów morskich w regionie, w którym prowadzą działalność ich statki rybackie – identyfikują obszary, które zostają zamknięte dla działalności połowowej z użyciem narzędzi przydennych. Państwa członkowskie niezwłocznie zamykają te obszary dla swoich statków i natychmiast informują Komisję o fakcie takiego zamknięcia. Komisja niezwłocznie przekazuje te informacje innym państwom członkowskim.

2. Bez uszczerbku dla art. 7 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002 w stosownych przypadkach Komisja – zgodnie z art. 37 Traktatu – zarówno na podstawie informacji otrzymanych od państw członkowskich, jak i z własnej inicjatywy przedkłada Radzie wnioski w sprawie przyjęcia środków wspólnotowych dotyczących zamknięcia obszarów.

Artykuł 9

System monitorowania statków (VMS)

1. Bez uszczerbku dla art. 11 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2244/2003 w przypadku awarii technicznej lub ustania działania satelitarnego urządzenia lokacyjnego zainstalowanego na pokładzie statku rybackiego kapitan co dwie godziny informuje państwo członkowskie bandery o położeniu geograficznym statku.

2. Po powrocie do portu statek rybacki nie opuszcza go, dopóki satelitarne urządzenie lokacyjne nie zacznie działać w sposób satysfakcjonujący dla właściwych organów.

Artykuł 10

Poważne naruszenia

1. Wszelka działalność połowowa prowadzona od momentu odstąpienia przez statek od jego planu połowowego w okolicznościach innych niż te, które określono w art. 5 ust. 2 uznawana jest za połowy bez zezwolenia połowowego, a co za tym idzie za postępowanie, które poważnie narusza zasady wspólnej polityki rybołówstwa.

2. Powtarzający się brak zgodności z obowiązkami określonymi w art. 6, 7 i 9 uważa się za postępowanie, które poważnie narusza przepisy wspólnej polityki rybołówstwa.

Artykuł 11

Obserwatorzy

1. Na wszystkich statkach, którym wydano specjalne zezwolenie połowowe przewidziane w art. 3 ust. 1, znajdują się obserwatorzy. Obserwatorzy prowadzą obserwację działalności połowowej statku przez cały okres realizacji jego planu połowowego przewidzianego w art. 4 ust. 1.

Liczba obserwatorów odpowiedzialnych za obserwację działalności połowowej na danym obszarze połowowym podlega przeglądowi dnia 30 lipca 2009 r.

2. Obserwator:

- a) odnotowuje niezależnie, w takim samym formacie jak stosowany w dzienniku połowowym, informacje na temat połowów, zalecane w art. 6 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiającego system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa⁽¹⁾;
- b) odnotowuje wszelkie przypadki zmiany planu połowowego, o których mowa w art. 5 ust. 2;
- c) dokumentuje wszelkie przypadki nieprzewidzianego napotkania wrażliwych ekosystemów morskich, o których mowa w art. 7, w tym zbiera informacje, które mogą być użyteczne w odniesieniu do ochrony danego stanowiska;
- d) odnotowuje głębokości, na jakich stosowane są narzędzia;
- e) w ciągu 20 dni po zakończeniu okresu obserwacji przedstawia sprawozdanie właściwym władzom danego państwa członkowskiego. Kopia takiego sprawozdania jest przesyłana do Komisji w terminie 30 dni od otrzymania pisemnego wniosku.

3. Obserwatorem nie może zostać:

- a) krewny kapitana statku lub innego oficera pracującego na statku, na który obserwator został przydzielony;

b) pracownik kapitana statku, na który został przydzielony;

c) pracownik przedstawiciela kapitana statku;

d) pracownik przedsiębiorstwa kontrolowanego przez kapitana statku lub jego przedstawiciela;

e) krewny przedstawiciela kapitana statku.

Artykuł 12

Informacje

1. W stopniu, w jakim statki rybackie pływające pod ich banderą wchodzą w zakres stosowania niniejszego rozporządzenia, dla każdego półrocza kalendarzowego w terminie trzech miesięcy od upływu tego półrocza kalendarzowego państwa członkowskie przekazują Komisji sprawozdanie dotyczące:

- a) oprócz wymogów ustanowionych w art. 18 rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, połowów dokonanych przez statki rybackie, o których mowa w art. 1, ustalonych w oparciu o informacje odnotowane w dziennikach połowowych, włącznie z pełnym zapisem dni połowowych poza portem oraz sprawozdań przedstawionych przez obserwatorów, w podziale na kwartały roku, rodzaje narzędzi połowowych oraz gatunki;
- b) przestrzegania planów połowowych oraz wymogów określonych w art. 6, 7 i 8 przez statki rybackie, o których mowa w art. 1 ust. 1, oraz w sprawie środków podjętych dla zaradzenia przypadkom braku zgodności oraz poważnych naruszeń przepisów, o których mowa w art. 10, i ich karania;
- c) wdrażania przez nie art. 8.

2. Sprawozdania przedłożone zgodnie z ust. 1 zawierają ocenę oddziaływania przeprowadzoną przez zainteresowane państwo członkowskie zgodnie z art. 4 ust. 2 w okresie sześciu miesięcy, których dotyczy sprawozdanie.

3. Otrzymane informacje Komisja zgodnie z ust. 1 i 2 udostępnia publicznie, między innymi za pośrednictwem FAO, jak również niezwłocznie przekazuje je odpowiednim organom naukowym oraz państwom członkowskim, które o to poproszą.

⁽¹⁾ Dz.U. L 261 z 20.10.1993, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1967/2006 (Dz.U. L 409 z 30.12.2006, s. 11). Sprostowanie w Dz.U. L 36 z 8.2.2007, s. 6.

Artykuł 13**Przeгляд**

Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie wdrażania niniejszego rozporządzenia przed dniem 30 czerwca 2010 r. Sprawozdaniu takiemu towarzyszą, jeżeli zajdzie taka konieczność, wnioski w sprawie zmian niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 14**Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzydziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 lipca 2008 r.

W imieniu Rady
M. BARNIER
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 735/2008**z dnia 29 lipca 2008 r.****ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XV do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dnia 30 lipca 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 29 lipca 2008 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 510/2008 (Dz.U. L 149 z 7.6.2008, s. 61).

⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 590/2008 (Dz.U. L 163 z 24.6.2008, s. 24).

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	MK	28,9
	TR	74,2
	XS	29,6
	ZZ	44,2
0707 00 05	MK	27,4
	TR	106,2
	ZZ	66,8
0709 90 70	TR	97,2
	ZZ	97,2
0805 50 10	AR	84,2
	US	62,5
	UY	59,6
	ZA	89,4
	ZZ	73,9
0806 10 10	CL	58,0
	EG	144,2
	IL	145,6
	TR	123,9
	ZZ	117,9
0808 10 80	AR	95,1
	BR	101,6
	CL	97,9
	CN	87,4
	NZ	115,6
	US	107,9
	ZA	88,2
	ZZ	99,1
0808 20 50	AR	67,9
	CL	88,3
	NZ	97,1
	TR	156,5
	ZA	100,6
	ZZ	102,1
0809 10 00	TR	172,1
	US	186,2
	ZZ	179,2
0809 20 95	CA	388,4
	TR	449,8
	US	433,2
	ZZ	423,8
0809 30	TR	143,6
	ZZ	143,6
0809 40 05	BA	82,7
	IL	116,4
	TR	115,5
	XS	66,2
	ZZ	95,2

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 736/2008

z dnia 22 lipca 2008 r.

w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu w odniesieniu do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw zajmujących się produkcją, przetwórstwem i wprowadzaniem do obrotu produktów rybołówstwa

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 994/98 z dnia 7 maja 1998 r. dotyczące stosowania art. 92 i 93 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską do niektórych kategorii horyzontalnej pomocy państwa⁽¹⁾, w szczególności jego art. 1 ust. 1 lit. a) ppkt (i),po opublikowaniu projektu niniejszego rozporządzenia⁽²⁾,

po konsultacji z Komitetem Doradczym ds. Pomocy Państwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 994/98 upoważnia Komisję do stwierdzenia, zgodnie z art. 87 Traktatu, że pod pewnymi warunkami pomoc dla małych i średnich przedsiębiorstw („MŚP”) jest zgodna ze wspólnym rynkiem i nie podlega obowiązkowi zgłoszenia przewidzianemu w art. 88 ust. 3 Traktatu.
- (2) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 70/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw⁽³⁾ nie ma zastosowania do działalności związanej z produkcją, przetwórstwem i wprowadzaniem do obrotu produktów rybołówstwa i akwakultury, która to pomoc jest objęta rozporządzeniem Rady (WE) nr 104/2000 z dnia 17 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury⁽⁴⁾.
- (3) Komisja zastosowała art. 87 i 88 Traktatu w licznych decyzjach dotyczących małych i średnich przedsiębiorstw zajmujących się produkcją, przetwórstwem i wprowadzaniem do obrotu produktów rybołówstwa; ponadto ostatnio określiła ona swoją politykę w tym zakresie w Wytycznych dla celów analizy pomocy państwa dla rybołówstwa i akwakultury⁽⁵⁾ (zwanych

dalej „wytycznymi dla rybołówstwa”). Biorąc pod uwagę duże doświadczenie Komisji w stosowaniu wspomnianych artykułów w odniesieniu do MŚP zajmujących się produkcją, przetwórstwem i wprowadzaniem do obrotu produktów rybołówstwa, z punktu widzenia zapewnienia skutecznego nadzoru i uproszczenia administracji, ale bez osłabiania monitorowania przez Komisję, właściwe jest, aby Komisja wykorzystwała swoje uprawnienia powierzone jej na mocy rozporządzenia (WE) nr 994/98 również w odniesieniu do MŚP zajmujących się produkcją, przetwórstwem i wprowadzaniem do obrotu produktów rybołówstwa w zakresie, w jakim art. 89 Traktatu uznaje się za mający zastosowanie do takich produktów.

- (4) Komisja ocenia zgodność pomocy państwa w sektorze rybołówstwa zarówno na podstawie celów polityki konkurencji, jak i celów wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb).
- (5) Niniejsze rozporządzenie powinno obejmować rodzaje pomocy przyznawanej w sektorze rybołówstwa, które przez wiele lat były systematycznie zatwierdzane przez Komisję. Pomoc taka nie wymaga dokonywania przez Komisję oceny zgodności każdego z poszczególnych przypadków ze wspólnym rynkiem, pod warunkiem że jest ona zgodna z warunkami ustanowionymi w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1198/2006 z dnia 27 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego⁽⁶⁾ i z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 498/2007 z dnia 26 marca 2007 r. ustanawiającym szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1198/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego⁽⁷⁾ oraz z pewnymi innymi warunkami. Mimo że rozporządzenie (WE) nr 1198/2006 obowiązuje dopiero od dnia 4 września 2006 r., Komisja na podstawie obecnie obowiązujących wytycznych dla rybołówstwa zdobyła wystarczające doświadczenie w stosowaniu podobnych warunków w odniesieniu do przedmiotowego rodzaju środków, aby ustalić, czy warunki wspomnianego rozporządzenia są wystarczająco dokładne, by uzasadnić brak wymogu dokonywania oceny poszczególnych przypadków.
- (6) Niniejsze rozporządzenie nie powinno naruszać możliwości państw członkowskich w zakresie zgłaszania pomocy dla MŚP zajmujących się produkcją, przetwórstwem i wprowadzaniem do obrotu produktów rybołówstwa. Komisja powinna dokonać oceny takich zgłoszeń w świetle niniejszego rozporządzenia oraz na podstawie wytycznych dla rybołówstwa.

⁽¹⁾ Dz.U. L 142 z 14.5.1998, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 248 z 23.10.2007, s. 13.

⁽³⁾ Dz.U. L 10 z 13.1.2001, s. 33. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1976/2006 (Dz.U. L 368 z 23.12.2006, s. 85).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 17 z 21.1.2000, s. 22. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1759/2006 (Dz.U. L 335 z 1.12.2006, s. 3).

⁽⁵⁾ Dz.U. C 229 z 14.9.2004, s. 5.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 223 z 15.8.2006, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 120 z 10.5.2007, s. 1.

- (7) Pomoc, którą państwa członkowskie zamierzają przyznać w sektorze rybołówstwa, a która nie wchodzi w zakres niniejszego rozporządzenia lub innych rozporządzeń przyjętych na mocy art. 1 rozporządzenia (WE) nr 994/98, powinna podlegać obowiązkowi zgłoszenia przewidzianemu w art. 88 ust. 3 Traktatu. Tego rodzaju pomoc zostanie oceniona w świetle niniejszego rozporządzenia oraz wytycznych dla rybołówstwa.
- (8) Niniejsze rozporządzenie powinno wykluczyć wszelką pomoc spełniającą wszystkie ustanowione przez nie wymogi oraz wszelkie programy pomocy, pod warunkiem że wszelka pomoc, jaka mogłaby zostać przyznana w ramach takiego programu, spełnia wszystkie odpowiednie wymogi niniejszego rozporządzenia. Pomoc indywidualna przyznawana w ramach programu pomocy oraz pomoc *ad hoc* powinny zawierać wyraźne odesłanie do niniejszego rozporządzenia.
- (9) W celu zachowania spójności z finansowanymi przez Wspólnotę środkami wsparcia, pułapy pomocy objętej niniejszym rozporządzeniem powinny być tożsame z pułapami, które ustanowiono w odniesieniu do tego samego rodzaju pomocy w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1198/2006.
- (10) Niezbędne jest, aby nie przyznawano pomocy w przypadkach, które nie są zgodne z prawem Wspólnoty, a w szczególności z zasadami wspólnej polityki rybołówstwa. Państwa członkowskie mogą zatem przyznać pomoc w sektorze rybołówstwa wyłącznie w przypadku, gdy finansowane środki oraz skutki ich zastosowania są zgodne z prawem Wspólnoty. Zanim państwa członkowskie przyznają jakąkolwiek pomoc, powinny upewnić się, że beneficjenci pomocy przestrzegają przepisów wspólnej polityki rybołówstwa.
- (11) Aby pomoc była proporcjonalna i ograniczona do niezbędnej kwoty, progi należy w miarę możliwości przedstawiać w postaci intensywności pomocy w stosunku do zbioru kosztów kwalifikowalnych. Do celów obliczania intensywności pomocy wartość pomocy płatnej w kilku ratach należy dyskontować na dzień jej przyznania. Jako stopę procentową stosowaną do dyskontowania oraz do obliczenia kwoty pomocy w przypadku pomocy udzielanej w innej formie niż dotacja należy stosować stopę referencyjną mającą zastosowanie w dniu przyznania pomocy, zgodnie z komunikatem Komisji w sprawie zmiany metody ustalania stóp referencyjnych i dyskontowych⁽¹⁾.
- (12) Z uwagi na konieczność znalezienia równowagi pomiędzy minimalizowaniem zakłóceń konkurencji w sektorze, któremu przyznaje się pomoc, a celami niniejszego rozporządzenia nie powinno ono wyłączać dotacji indywidualnych przekraczających ustaloną kwotę maksymalną, bez względu na to, czy zostały one przyznane w ramach programu pomocy wyłączonego niniejszym rozporządzeniem.
- (13) Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do działalności związanej z wywozem ani do pomocy faworyzującej produkty krajowe względem produktów przywożonych. Nie powinno mieć zwłaszcza zastosowania do pomocy na tworzenie i funkcjonowanie sieci dystrybucji w innych państwach. Pomoc na pokrycie kosztów uczestnictwa w targach handlowych bądź kosztów badań lub usług doradczych potrzebnych do wprowadzenia nowego lub już istniejącego produktu na nowy rynek nie powinna zasadniczo stanowić pomocy wywozowej.
- (14) Pomoc przyznawana przedsiębiorstwom zagrożonym w rozumieniu Wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw⁽²⁾ powinna być oceniana na podstawie tychże wytycznych, w celu uniknięcia przypadków obchodzenia wspomnianych wytycznych. Z tego względu pomoc dla takich przedsiębiorstw powinna zostać wyłączona z zakresu zastosowania niniejszego rozporządzenia. Aby ograniczyć obciążenie administracyjne państw członkowskich przy przyznawaniu pomocy objętej niniejszym rozporządzeniem, należy uprościć definicję zagrożonego przedsiębiorstwa w porównaniu z definicją zastosowaną w powyższych wytycznych. Ponadto MŚP, które są zarejestrowane krócej niż trzy lata, w tym okresie nie powinny być uważane za zagrożone dla celów niniejszego rozporządzenia, chyba że są objęte zbiorowym postępowaniem upadłościowym zgodnie z odpowiednimi kryteriami prawa krajowego. Powyższe uproszczenia nie mogą naruszać kwalifikowania omawianych MŚP na mocy wspomnianych wytycznych do otrzymania pomocy nieobjętej niniejszym rozporządzeniem, które nadal podlega pełnej definicji ustanowionej w wytycznych.
- (15) Komisja musi zadbać o to, aby zatwierdzona pomoc nie wpłynęła na warunki wymiany handlowej w sposób sprzeczny ze wspólnym interesem. Pomoc na rzecz beneficjenta, na którym ciąży obowiązek zwrotu pomocy wynikający z wcześniejszej decyzji Komisji uznającej pomoc za niezgodną z prawem oraz ze wspólnym rynkiem, należy więc wykluczyć z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia. W związku z powyższym każda pomoc *ad hoc* wypłacona takiemu beneficjentowi i każdy program pomocy niezawierający wyraźnego przepisu wykluczającego takich beneficjentów nadal podlega wymogowi zgłoszenia na mocy art. 88 ust. 3 Traktatu. Przepis ten nie powinien wpłynąć na uzasadnione oczekiwania tych beneficjentów programów pomocy, na których nie ciąży obowiązek zwrotu pomocy.
- (16) W celu wyeliminowania różnic, które mogłyby powodować zakłócenia konkurencji, oraz dla ułatwienia koordynacji pomiędzy różnymi inicjatywami dotyczącymi MŚP na szczeblu wspólnotowym i krajowym definicja „małych i średnich przedsiębiorstw” stosowana w niniejszym rozporządzeniu powinna być definicją określoną w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 70/2001.

⁽¹⁾ Dz.U. C 14 z 19.1.2008, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. C 244 z 1.10.2004, s. 2.

- (17) W trosce o przejrzystość, równe traktowanie i możliwość skutecznego monitorowania niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie jedynie do pomocy o przejrzystym charakterze. Za pomoc o przejrzystym charakterze uważa się taką pomoc, w przypadku której możliwe jest wcześniejsze dokładne obliczenie ekwiwalentu dotacji brutto bez konieczności przeprowadzania oceny ryzyka. W szczególności pomoc w formie pożyczek należy uznać za pomoc o przejrzystym charakterze, jeżeli ekwiwalent dotacji brutto obliczono na podstawie stop referencyjnych zgodnie z komunikatem Komisji w sprawie zmiany metody ustalania stóp referencyjnych i dyskontowych⁽¹⁾. Pomoc w formie środków fiskalnych uznaje się za pomoc o przejrzystym charakterze, gdy środek przewiduje pewien maksymalny poziom, dzięki któremu pułap mający zastosowanie nie zostanie przekroczony.
- (18) Pomoc przyznawaną w ramach programów gwarancyjnych można uznać za pomoc o przejrzystym charakterze, jeżeli metoda obliczania ekwiwalentu dotacji brutto została zaakceptowana po uprzednim zgłoszeniu jej Komisji. Komisja będzie badać takie zgłoszenia w oparciu o obwieszczenie Komisji w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE do pomocy państwa w formie gwarancji⁽²⁾. Pomoc przyznawaną w ramach programów gwarancyjnych można uznać za pomoc o przejrzystym charakterze również wtedy, gdy beneficjentem jest MŚP, a ekwiwalent dotacji brutto obliczono na podstawie bezpiecznych stawek określonych w sekcji 3.3 oraz 3.5 powyższego obwieszczenia.
- (19) W związku z trudnościami w obliczaniu ekwiwalentu dotacji pomocy w formie zaliczek zwrotnych pomoc taka powinna być objęta niniejszym rozporządzeniem tylko pod warunkiem, że całkowita kwota zaliczek zwrotnych nie przekracza progu pomocy indywidualnej powodującego obowiązek zgłoszenia ani progu maksymalnej intensywności pomocy mających zastosowanie na mocy niniejszego rozporządzenia.
- (20) Uwzględniając art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu, skutkiem pomocy zasadniczo nie powinna być wyłączenie ciągła lub okresowa obniżka kosztów operacyjnych, które zwykle musi ponieść beneficjent, a pomoc powinna być proporcjonalna do trudności, jakie należy pokonać w celu zapewnienia korzyści społeczno-gospodarczych uznawanych za leżące w interesie Wspólnoty. Środki pomocy państwa, które mają na celu jedynie poprawę sytuacji finansowej producentów i w żaden sposób nie przyczyniają się do rozwoju sektora, a w szczególności pomoc przyznawaną wyłącznie w oparciu o cenę, ilość, jednostkę produkcji lub jednostkę środków produkcji uznaje się za pomoc operacyjną, która jest niezgodna ze wspólnym rynkiem. Ponadto pomoc tego rodzaju będzie prawdopodobnie kolidować z mechanizmami wspólnej organizacji rynków. Właściwe jest zatem ograniczenie zakresu niniejszego rozporządzenia do pomocy przeznaczonych na inwestycje, jak również na niektóre środki społeczno-gospodarcze.
- (21) Aby mieć pewność, że pomoc jest niezbędna i zachęca do rozwoju określonych rodzajów działalności, niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do pomocy na rzecz działalności, którą beneficjent mógłby prowadzić w istniejących warunkach rynkowych. Należy przyjąć, że efekt zachęty występuje, jeżeli przed rozpoczęciem jakichkolwiek działań dotyczących realizacji projektu lub działań objętych pomocą beneficjent przedłożył wnioski władzom państwa członkowskiego.
- (22) Aby ustalić, czy przestrzegane są określone w niniejszym rozporządzeniu progi pomocy indywidualnej powodujące obowiązek zgłoszenia oraz progi maksymalnej intensywności pomocy, należy uwzględnić całkowitą kwotę pomocy ze środków publicznych dla projektu lub działalności objętych pomocą, niezależnie od tego, czy pomoc pochodzi ze źródeł lokalnych, regionalnych, krajowych czy wspólnotowych.
- (23) Niniejsze rozporządzenie powinno obejmować następujące rodzaje pomocy: pomoc z tytułu trwałego i tymczasowego zaprzestania działalności połowowej, pomoc przeznaczoną na finansowanie środków społeczno-gospodarczych, pomoc na rzecz inwestycji produkcyjnych w akwakulturę, pomoc przeznaczoną na środki wodnośrodowiskowe, pomoc przeznaczoną na środki na rzecz zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt, pomoc na rzecz rybołówstwa śródlądowego, pomoc na rzecz przetwarzania i wprowadzaniu do obrotu produktów rybołówstwa i akwakultury, pomoc przeznaczoną na środki służące wspólnemu interesowi, realizowane przy aktywnym wsparciu ze strony samych podmiotów gospodarczych lub organizacji działających w imieniu producentów lub innych organizacji uznanych przez państwo członkowskie, pomoc przeznaczoną na środki służące wspólnemu interesowi, których celem jest ochrona i rozwój fauny i flory wodnej przy jednoczesnej poprawie stanu środowiska wodnego, pomoc przeznaczona na inwestycje w publicznych lub prywatnych portach rybackich, miejscach wyładunku i przystaniach rybackich, pomoc przeznaczona na środki służące wspólnemu interesowi, których celem jest wdrażanie polityki podniesienia jakości i wartości, rozwój nowych rynków dla produktów rybołówstwa i akwakultury lub kampanie promocyjne dotyczące tych produktów, pomoc przeznaczoną na projekty pilotażowe, pomoc przeznaczoną na modyfikację w celu zmiany przeznaczenia statków rybackich, a także pomoc przeznaczoną na pomoc techniczną.
- (24) Jeżeli zwolnienia podatkowe przewidziane w art. 14 dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej⁽³⁾ są stosowane w jednakowy sposób do całego sektora rybołówstwa, Komisja uznaje, że mogą one przyczynić się do rozwoju sektora i służyć wspólnemu interesowi. Państwa członkowskie stosują wspomniane zwolnienia w jednakowy sposób, a doświadczenia w stosowaniu tych środków na mocy rozporządzenia (WE) nr 1595/2004 pokazują, że nie wpłynęły one niekorzystnie na warunki wymiany handlowej oraz że pomagają w realizacji celów wspólnej polityki rybołówstwa

⁽¹⁾ Dz.U. C 14 z 19.1.2008, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. C 155 z 20.6.2008, s. 10.

⁽³⁾ Dz.U. L 283 z 31.10.2003, s. 51. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2004/75/WE (Dz.U. L 157 z 30.4.2004, s. 100).

poprzez zapewnianie zrównoważonych warunków społeczno-gospodarczych. Z uwagi na przejrzystość powyższego środka, gdzie pomoc oblicza się na podstawie faktycznej ilości paliwa wykorzystanego przez statek, a także w świetle faktu, że niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie wyłącznie do MŚP oraz że ogromna większość przedsiębiorstw rybackich w Unii Europejskiej to MŚP (większość przedsiębiorstw korzystających z powyższych zwolnień podatkowych to mniejsze przedsiębiorstwa posiadające tylko jeden statek), Komisja uważa, że tego rodzaju środki nie zakłócą konkurencji i nie wpłyną niekorzystnie na warunki wymiany handlowej w stopniu sprzecznym ze wspólnym interesem. W związku z tym takie zwolnienia podatkowe – w stopniu, w jakim stanowią one pomoc państwa – należy uznać za zgodne ze wspólnym rynkiem i wyłączyć z wymogu zgłoszenia, o którym mowa w art. 88 ust. 3 Traktatu WE, pod warunkiem że są zgodne z przepisami dyrektyw i że mają zastosowanie do całego sektora rybołówstwa. Ponadto niniejsze rozporządzenie powinno także pod pewnymi warunkami uznać za zgodne ze wspólnym rynkiem i wyłączyć z wymogu zgłoszenia zawartego w art. 88 ust. 3 Traktatu zwolnienia podatkowe lub obniżki stosowane w odniesieniu do rybołówstwa śródlądowego i hodowli ryb, które państwa członkowskie mogą wprowadzić na mocy art. 15 dyrektywy Rady 2003/96/WE.

- (25) W celu zagwarantowania przejrzystości i skutecznego monitorowania, zgodnie z art. 3 rozporządzenia (WE) nr 994/98, należy ustanowić standardowy format, zgodnie z którym państwa członkowskie powinny dostarczać Komisji zestawienie informacji za każdym razem, gdy na mocy niniejszego rozporządzenia wdrażany jest program pomocy lub przyznawana jest pomoc indywidualna. Każdy środek pomocy zgłoszony Komisji otrzyma numer identyfikacyjny. Fakt nadania środkowi pomocy takiego numeru nie oznacza, że Komisja zbadała, czy pomoc spełnia warunki niniejszego rozporządzenia. Tym samym nie jest on źródłem uzasadnionych oczekiwań ze strony państwa członkowskiego lub beneficjenta w odniesieniu do zgodności środków pomocy z niniejszym rozporządzeniem.
- (26) Z tych samych przyczyn Komisja powinna ustalić szczegółowe wymogi dotyczące formy i treści sprawozdań rocznych, które państwa członkowskie mają jej przedkładać. Należy również ustalić zasady dotyczące dokumentacji pomocy w formie programów i pomocy indywidualnej wyłączonej na mocy niniejszego rozporządzenia, jaką powinny prowadzić państwa członkowskie, zgodnie z wymogami określonymi w art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE ⁽¹⁾.
- (27) W celu monitorowania procesu wprowadzania w życie niniejszego rozporządzenia Komisja powinna mieć również możliwość otrzymywania od państw członkowskich wszystkich niezbędnych informacji dotyczących środków wprowadzonych na mocy niniejszego rozporządzenia.

W przypadku niedostarczenia przez państwa członkowskie w rozsądnym terminie informacji na temat takich środków pomocy można będzie zatem uznać, że nie spełniono warunków niniejszego rozporządzenia. W przypadku niedostarczenia przez państwo członkowskie informacji umożliwiających monitorowanie środków pomocy Komisja może zdecydować o niestosowaniu rozporządzenia lub jego odpowiedniej części w odniesieniu do danego państwa członkowskiego, a także o konieczności zgłaszania Komisji, zgodnie z art. 88 Traktatu, wszystkich kolejnych środków pomocy, w tym nowych środków pomocy indywidualnej przyznawanej na podstawie programów pomocy objętych uprzednio niniejszym rozporządzeniem. Po otrzymaniu odpowiednich i kompletnych informacji od państwa członkowskiego Komisja powinna przywrócić pełne stosowanie rozporządzenia w odniesieniu do danego państwa członkowskiego.

- (28) Uwzględniając datę wygaśnięcia rozporządzenia (WE) nr 1198/2006, jak również fakt, że warunki przyznawania pomocy zgodnie z niniejszym rozporządzeniem zostały ujednolicone z warunkami określonymi w odniesieniu do stosowania Europejskiego Funduszu Rybackiego, właściwe jest ograniczenie okresu stosowania niniejszego rozporządzenia do dnia, w którym wygasa rozporządzenie (WE) nr 1198/2006. W przypadku gdyby niniejsze rozporządzenie wygasło i nie zostało przedłużone, programy pomocy już wyłączone na mocy niniejszego rozporządzenia powinny pozostać wyłączone przez kolejne sześć miesięcy.
- (29) Należy ustanowić przepisy przejściowe w odniesieniu do zgłoszeń rozpatrywanych w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia oraz do pomocy przyznanej przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, lecz niezgłoszonej z naruszeniem wymogu przewidzianego w art. 88 ust. 3 Traktatu, jak również w odniesieniu do pomocy spełniającej warunki rozporządzenia Komisji (WE) nr 1595/2004 z dnia 8 września 2004 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw prowadzących działalność związaną z produkcją, przetwórstwem i obrotem produktami rybołówstwa ⁽²⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ 1

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do pomocy o przejrzystym charakterze przyznawanej małym i średnim przedsiębiorstwom („MŚP”) zajmującym się produkcją, przetwórstwem i wprowadzaniem na rynek produktów rybołówstwa.

⁽¹⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 291 z 14.9.2004, s. 3.

2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do:
- a) pomocy, której wysokość ustalona jest na podstawie ceny lub ilości produktów wprowadzonych do obrotu;
 - b) pomocy przyznanej na działalność związaną z wywozem, a mianowicie pomocy związanej bezpośrednio z ilością wywożonych produktów, z tworzeniem i funkcjonowaniem sieci dystrybucji lub z innymi wydatkami bieżącymi związanymi z prowadzeniem działalności wywozowej;
 - c) pomocy uwarunkowanej pierwszeństwem korzystania z towarów krajowych w stosunku do towarów przywożonych;
 - d) pomocy przyznawanej przedsiębiorstwom znajdującym się w trudnej sytuacji;
 - e) programów pomocy, które nie wykluczają wyraźnie możliwości przekazania pomocy indywidualnej na rzecz przedsiębiorstwa, na którym ciąży obowiązek zwrotu pomocy wynikający z wcześniejszej decyzji Komisji uznającej pomoc za niezgodną z prawem i ze wspólnym rynkiem;
 - f) pomocy *ad hoc* na rzecz podmiotu gospodarczego, na którym ciąży obowiązek zwrotu pomocy wynikający z wcześniejszej decyzji Komisji uznającej pomoc za niezgodną z prawem oraz ze wspólnym rynkiem.
3. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do pomocy dla projektów indywidualnych, których wydatki kwalifikowalne przekraczają 2 mln EUR, lub gdzie kwota pomocy przekracza 1 mln EUR na beneficjenta rocznie.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „pomoc” oznacza każdy środek spełniający wszystkie kryteria, o których mowa w art. 87 ust. 1 Traktatu;
- b) „program pomocy” oznacza każdy akt prawny, na podstawie którego, bez dodatkowych środków wykonawczych, można przyznać pomoc indywidualną przedsiębiorstwom, określonym w sposób ogólny w tym akcie, oraz każdy akt prawny, na podstawie którego przedsiębiorstwu lub przedsiębiorstwom można przyznać pomoc niezwiązaną z konkretnym projektem na czas nieokreślony i/lub w nieokreślonej wysokości;
- c) „pomoc indywidualna” oznacza pomoc *ad hoc* oraz podlegające wymogowi zgłoszenia przyznawanie pomocy na podstawie programu pomocy;
- d) „pomoc *ad hoc*” oznacza pomoc indywidualną nieprzyznaną na podstawie programu pomocy;
- e) „intensywność pomocy” oznacza kwotę pomocy wyrażoną jako odsetek kosztów kwalifikowalnych;
- f) „produkt rybołówstwa” oznacza zarówno produkty złowione w morzu lub w wodach śródlądowych, jak i produkty akwakultury wymienione w art. 1 rozporządzenia (WE) nr 104/2000;
- g) „małe i średnie przedsiębiorstwa” („MŚP”) oznaczają małe i średnie przedsiębiorstwa, których definicja znajduje się w art. 2 ust. 7 rozporządzenia Komisji (WE) nr [...] /2008 z dnia 2 lipca 2008 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE uznających niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem ⁽¹⁾;
- h) „pomoc przejrzysta” oznacza pomoc, w przypadku której można dokładnie obliczyć z wyprzedzeniem ekwiwalent dotacji brutto bez konieczności przeprowadzania oceny ryzyka;
- i) „zagrożone przedsiębiorstwo” oznacza przedsiębiorstwo spełniające następujące warunki:
 - w przypadku spółki z ograniczoną odpowiedzialnością – przedsiębiorstwo, które utraciło ponad połowę kapitału założycielskiego, w tym jedną czwartą w okresie ostatnich 12 miesięcy, albo
 - jest to spółka, w której przynajmniej niektórzy członkowie są w sposób nieograniczony odpowiedzialni za długi spółki, jeżeli ponad połowa jej kapitału według sprawozdania finansowego została utracona, w tym ponad jedna czwarta w okresie ostatnich 12 miesięcy, albo
 - niezależnie od rodzaju spółki, jeżeli spełnia ona kryteria w prawie krajowym w zakresie podlegania zbiorowej procedurze upadłościowej.

⁽¹⁾ Dz.U. L ... z ... 2008, s. ...

Artykuł 3

Warunki wyłączenia

1. Pomoc *ad hoc* spełniająca wszystkie warunki niniejszego rozporządzenia jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu i wyłączona z wymogu zgłoszenia, o którym mowa w art. 88 ust. 3 Traktatu, pod warunkiem że zestawienie informacji przewidziane w art. 25 ust. 1 zostało przedłożone i że pomoc zawiera wyraźne odesłanie do niniejszego rozporządzenia przez zamieszczenie jego tytułu i danych dotyczących publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Programy pomocy spełniające wszystkie warunki niniejszego rozporządzenia są zgodne ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu i wyłączone z wymogu zgłoszenia, o którym mowa w art. 88 ust. 3 Traktatu, pod warunkiem że zestawienie informacji przewidziane w art. 25 ust. 1 zostało przedłożone, że każda pomoc indywidualna, którą można by przyznać w ramach takiego programu, spełnia wszystkie warunki niniejszego rozporządzenia i że program zawiera wyraźne odesłanie do niniejszego rozporządzenia przez zamieszczenie jego tytułu i danych dotyczących publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

3. Pomoc indywidualna przyznawana w ramach programu, o którym mowa w ust. 2, jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu i wyłączona z wymogu zgłoszenia, o którym mowa w art. 88 ust. 3 Traktatu, pod warunkiem że przyznana pomoc bezpośrednio spełnia wszystkie warunki niniejszego rozporządzenia, że zestawienie informacji przewidziane w art. 25 ust. 1 zostało przedłożone i że środek pomocy indywidualnej zawiera wyraźne odesłanie do niniejszego rozporządzenia przez zamieszczenie jego tytułu i danych dotyczących publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

4. Zanim zgodnie z niniejszym rozporządzeniem zostanie przyznana jakakolwiek pomoc, państwa członkowskie sprawdzają, czy finansowane środki oraz ich skutki są zgodne z prawem wspólnotowym.

5. Środki pomocy mogą zostać wyłączone na mocy przepisów niniejszego rozporządzenia, wyłącznie jeżeli zostanie jednoznacznie wykazane, że w okresie objętym dotacją beneficjenci pomocy przestrzegają przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, a jeżeli w tym okresie okaże się, że beneficjent nie przestrzega przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, dotacja musi zostać zwrócona w stopniu proporcjonalnym do wagi naruszenia.

Artykuł 4

Intensywność pomocy i koszty kwalifikowalne

1. W celu obliczania intensywności pomocy stosuje się kwoty przed potrąceniem podatku lub innych opłat. W przypadkach gdy pomoc przyznaje się w formie innej niż

dotacja, jako kwotę pomocy przyjmuje się ekwiwalent dotacji. Wartość pomocy wypłacanej w kilku ratach jest dyskontowana na dzień jej przyznania. Jako stopę procentową stosowaną do dyskontowania należy stosować stopę referencyjną mającą zastosowanie w momencie przyznania pomocy. W przypadkach gdy przyznaje się pomoc w postaci zwolnień podatkowych lub obniżenia podatków należnych w przyszłości, z zastrzeżeniem przestrzegania określonej intensywności pomocy zdefiniowanej w postaci ekwiwalentu dotacji brutto, dyskontowanie rat pomocy następuje na podstawie stóp referencyjnych obowiązujących w czasie, gdy poszczególne przywiłeje podatkowe stają się skuteczne.

2. Koszty kwalifikowalne są zgodne z wymogami art. 55 ust. 2 i 5 rozporządzenia (WE) nr 1198/2006 i wymogami art. 26 rozporządzenia (WE) nr 498/2007, a dokumentacja ich dotycząca jest przejrzysta i rozpisana na poszczególne pozycje.

Artykuł 5

Przejrzystość pomocy

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie wyłącznie do pomocy przejrzystej. Za przejrzyste uznaje się w szczególności następujące rodzaje pomocy:

- a) dotacje bezpośrednie i dotacje na spłatę odsetek;
- b) pomoc w formie pożyczek, gdzie ekwiwalent dotacji brutto oblicza się na podstawie stóp referencyjnych obowiązujących w dniu przyznania dotacji i z uwzględnieniem normalnego zabezpieczenia i/lub nadmiernego ryzyka związanego z pożyczką;
- c) pomoc w formie programów gwarancyjnych:
 - gdzie metoda obliczania ekwiwalentu dotacji brutto została zaakceptowana po uprzednim zgłoszeniu jej Komisji, a zaakceptowana metoda wyraźnie odnosi się do tego rodzaju gwarancji i tego rodzaju transakcji podstawowych, które mają znaczenie w kontekście stosowania niniejszego rozporządzenia, albo
 - gdzie ekwiwalent dotacji brutto obliczono na podstawie bezpiecznych stawek określonych w obwieszczeniu Komisji w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE do pomocy państwa w formie gwarancji,
- d) pomoc w formie środków fiskalnych uznaje się za przejrzystą, gdy środki przewidują pewien maksymalny poziom, dzięki któremu pułap mający zastosowanie nie zostanie przekroczony.

2. Następujących rodzajów pomocy nie uznaje się za przejrzyste:

- a) pomocy w formie dokapitalizowania;

b) pomocy w formie środków kapitału podwyższonego ryzyka.

3. Pomoc w formie zaliczek zwrotnych uznaje się za przejrzystą tylko wówczas, gdy całkowita kwota zaliczki zwrotnej nie przekracza poziomu mającego zastosowanie zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Jeśli poziom wyrażony jest jako intensywność pomocy, wówczas całkowita kwota zaliczki zwrotnej, wyrażona jako odsetek kosztów kwalifikowalnych, nie przekracza intensywności pomocy mającej zastosowanie w danym przypadku.

Artykuł 6

Kumulacja

1. Do celów ustalenia, czy przestrzegane są określone w art. 1 ust. 3 progi pomocy indywidualnej powodujące obowiązek powiadomienia oraz określone w rozdziale 2 progi maksymalnej intensywności pomocy, uwzględnia się całkowitą kwotę pomocy ze środków publicznych dla projektu lub działań objętych pomocą, niezależnie od tego, czy pomoc pochodzi ze źródeł lokalnych, regionalnych, krajowych czy wspólnotowych.

2. Pomoc wyłączoną na mocy niniejszego rozporządzenia można kumulować z inną pomocą wyłączoną na mocy niniejszego porozumienia, pod warunkiem że te środki pomocy dotyczą różnych, możliwych do określenia, kosztów kwalifikowalnych.

3. Pomocy wyłączonej na mocy niniejszego rozporządzenia nie można kumulować z żadną inną pomocą wyłączoną na mocy niniejszego rozporządzenia ani z pomocą *de minimis* spełniającą warunki określone w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 875/2007⁽¹⁾ lub z inną pomocą finansowaną przez Wspólnotę w odniesieniu do tych samych — częściowo lub w całości — kosztów kwalifikowalnych, jeżeli wynikiem tej kumulacji byłoby przekroczenie najwyższego progu intensywności pomocy lub kwoty pomocy mającej zastosowanie do tej pomocy na mocy niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 7

Efekt zachęty

1. Wyłączenie na mocy niniejszego rozporządzenia ma zastosowanie wyłącznie do pomocy wywołującej efekt zachęty.

2. Uznaje się, że pomoc wywołuje efekt zachęty, jeżeli umożliwia beneficjentowi realizację działań lub projektów, których nie zrealizowałby w takiej formie, nie otrzymawszy pomocy.

Powyższy warunek uznaje się za spełniony, jeżeli – przed rozpoczęciem prac nad projektem lub działaniem – beneficjent przedłożył odnośnemu państwu członkowskiemu wniosek o przyznanie pomocy.

3. Warunek określony w ust. 2 nie ma zastosowania do środków fiskalnych ustanawiających uprawnienia do uzyskania pomocy zgodnie z obiektywnymi kryteriami i bez korzystania

ze swobody decyzyjnej przez państwo członkowskie, jeżeli środki fiskalne przyjęto przed rozpoczęciem jakichkolwiek działań dotyczących realizacji projektu lub działań objętych pomocą.

4. W przypadku niespełnienia warunków, o których mowa w ust. 1–3, wyłączenie na mocy niniejszego rozporządzenia nie obejmuje całego środka pomocy.

ROZDZIAŁ 2

KATEGORIE POMOCY

Artykuł 8

Pomoc z tytułu trwałego zaprzestania działalności połowowej

Pomoc z tytułu trwałego zaprzestania działalności połowowej statków rybackich jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu i jest wyłączona z wymogu zgłoszenia określonego w art. 88 ust. 3 Traktatu, pod warunkiem że:

- a) pomoc spełnia warunki określone w art. 23 rozporządzenia (WE) nr 1198/2006 oraz art. 4 rozporządzenia (WE) nr 498/2007; oraz
- b) kwota pomocy nie przekracza, w ekwiwalencie dotacji, całkowitej stawki wkładu ze środków publicznych ustalonej w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1198/2006.

Artykuł 9

Pomoc z tytułu tymczasowego zaprzestania działalności połowowej

Pomoc z tytułu tymczasowego zaprzestania działalności połowowej rybaków i właścicieli statków rybackich jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu i jest wyłączona z wymogu zgłoszenia określonego w art. 88 ust. 3 Traktatu, pod warunkiem że:

- a) pomoc spełnia warunki określone w art. 24 rozporządzenia (WE) nr 1198/2006, oraz
- b) kwota pomocy nie przekracza, w ekwiwalencie dotacji, całkowitej stawki wkładu ze środków publicznych ustalonej w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1198/2006.

Artykuł 10

Pomoc na rzecz rekompensaty społeczno-gospodarczej w celu zarządzania flotą

Pomoc przeznaczona na finansowanie środków społeczno-gospodarczych jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu i jest wyłączona z wymogu zgłoszenia określonego w art. 88 ust. 3 Traktatu, pod warunkiem że:

⁽¹⁾ Dz.U. L 193 z 25.7.2007, s. 6.

- a) pomoc spełnia warunki określone w art. 26 ust. 3 oraz art. 27 rozporządzenia (WE) nr 1198/2006 oraz art. 8 rozporządzenia (WE) nr 498/2007; oraz
- b) kwota pomocy nie przekracza, w ekwiwalencie dotacji, całkowitej stawki wkładu ze środków publicznych ustalonej w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1198/2006.

Artykuł 11

Pomoc na rzecz inwestycji produkcyjnych w akwakulturę

Pomoc na rzecz inwestycji produkcyjnych w akwakulturę jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu i jest wyłączona z wymogu zgłoszenia określonego w art. 88 ust. 3 Traktatu, pod warunkiem że:

- a) pomoc spełnia warunki określone w art. 28 oraz 29 rozporządzenia (WE) nr 1198/2006 oraz art. 9 i 10 rozporządzenia (WE) nr 498/2007; oraz
- b) kwota pomocy nie przekracza, w ekwiwalencie dotacji, całkowitej stawki wkładu ze środków publicznych ustalonej w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1198/2006.

Artykuł 12

Pomoc przeznaczona na środki wodnośrodowiskowe

Pomoc przeznaczona na rekompensaty z tytułu stosowania metod produkcyjnych w zakresie akwakultury, przyczyniających się do ochrony i poprawy stanu środowiska oraz zachowania przyrody jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu i jest wyłączona z wymogu zgłoszenia określonego w art. 88 ust. 3 Traktatu, pod warunkiem że:

- a) pomoc spełnia warunki określone w art. 28 i 30 rozporządzenia (WE) nr 1198/2006 oraz art. 11 rozporządzenia (WE) nr 498/2007; oraz
- b) kwota pomocy nie przekracza, w ekwiwalencie dotacji, całkowitej stawki wkładu ze środków publicznych ustalonej w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1198/2006.

Artykuł 13

Pomoc przeznaczona na środki na rzecz zdrowia publicznego

Pomoc przeznaczona na rekompensaty dla hodowców mięczaków z tytułu czasowego zawieszenia odłowu mięczaków hodowlanych jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu i jest wyłączona z wymogu zgłoszenia określonego w art. 88 ust. 3 Traktatu, pod warunkiem że:

szczenia określonego w art. 88 ust. 3 Traktatu, pod warunkiem że:

- a) pomoc spełnia warunki określone w art. 28 i 31 rozporządzenia (WE) nr 1198/2006; oraz
- b) kwota pomocy nie przekracza, w ekwiwalencie dotacji, całkowitej stawki wkładu ze środków publicznych ustalonej w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1198/2006.

Artykuł 14

Pomoc przeznaczona na środki na rzecz zdrowia zwierząt

Pomoc przeznaczona na środki na rzecz zdrowia zwierząt jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu i jest wyłączona z wymogu zgłoszenia określonego w art. 88 ust. 3 Traktatu, pod warunkiem że:

- a) pomoc spełnia warunki określone w art. 28 i 32 rozporządzenia (WE) nr 1198/2006 oraz art. 12 rozporządzenia (WE) nr 498/2007; oraz
- b) kwota pomocy nie przekracza, w ekwiwalencie dotacji, całkowitej stawki wkładu ze środków publicznych ustalonej w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1198/2006.

Artykuł 15

Pomoc na rzecz rybołówstwa śródlądowego

Pomoc na rzecz rybołówstwa śródlądowego jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu i jest wyłączona z wymogu zgłoszenia określonego w art. 88 ust. 3 Traktatu, pod warunkiem że:

- a) pomoc spełnia warunki określone w art. 33 rozporządzenia (WE) nr 1198/2006 oraz art. 13 rozporządzenia (WE) nr 498/2007; oraz
- b) kwota pomocy nie przekracza, w ekwiwalencie dotacji, całkowitej stawki wkładu ze środków publicznych ustalonej w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1198/2006.

Artykuł 16

Pomoc na rzecz przetwórstwa i wprowadzania do obrotu

Pomoc na rzecz przetwórstwa i wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu i jest wyłączona z wymogu zgłoszenia określonego w art. 88 ust. 3 Traktatu, pod warunkiem że:

- a) pomoc spełnia warunki określone w art. 34 i 35 rozporządzenia (WE) nr 1198/2006 oraz art. 14 rozporządzenia (WE) nr 498/2007; oraz
- b) kwota pomocy nie przekracza, w ekwiwalencji dotacji, całkowitej stawki wkładu ze środków publicznych ustalonej w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1198/2006.

Artykuł 17

Pomoc na rzecz działań wspólnych

Pomoc przeznaczona na finansowanie środków służących wspólnemu interesowi, realizowanych przy aktywnym wsparciu ze strony samych podmiotów gospodarczych lub organizacji działających w imieniu producentów lub innych organizacji uznanych przez państwa członkowskie, jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu i jest wyłączona z wymogu zgłoszenia określonego w art. 88 ust. 3 Traktatu, pod warunkiem że:

- a) pomoc spełnia warunki określone w art. 36 i 37 rozporządzenia (WE) nr 1198/2006 oraz art. 15 rozporządzenia (WE) nr 498/2007; oraz
- b) kwota pomocy nie przekracza, w ekwiwalencji dotacji, całkowitej stawki wkładu ze środków publicznych ustalonej w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1198/2006.

Artykuł 18

Pomoc przeznaczona na środki mające na celu ochronę i rozwój fauny i flory wodnej

Pomoc przeznaczona na środki służące wspólnemu interesowi, których celem jest ochrona i rozwój fauny i flory wodnej, a zarazem poprawa stanu środowiska wodnego, jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu i jest wyłączona z wymogu zgłoszenia określonego w art. 88 ust. 3 Traktatu, pod warunkiem że:

- a) pomoc spełnia warunki określone w art. 36 i 38 rozporządzenia (WE) nr 1198/2006 oraz art. 16 rozporządzenia (WE) nr 498/2007; oraz
- b) kwota pomocy nie przekracza, w ekwiwalencji dotacji, całkowitej stawki wkładu ze środków publicznych ustalonej w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1198/2006.

Artykuł 19

Pomoc przeznaczona na inwestycje w portach rybackich, miejscach wyładunku i przystaniach

Pomoc przeznaczona na inwestycje w publicznych lub prywatnych portach rybackich, miejscach wyładunku i przystaniach

jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu i jest wyłączona z wymogu zgłoszenia określonego w art. 88 ust. 3 Traktatu, pod warunkiem że:

- a) pomoc spełnia warunki określone w art. 36 i 39 rozporządzenia (WE) nr 1198/2006 oraz art. 17 rozporządzenia (WE) nr 498/2007; oraz
- b) kwota pomocy nie przekracza, w ekwiwalencji dotacji, całkowitej stawki wkładu ze środków publicznych ustalonej w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1198/2006.

Artykuł 20

Pomoc przeznaczona na rozwój nowych rynków i kampanie promocyjne

Pomoc przeznaczona na środki służące wspólnemu interesowi, których celem jest realizacja polityki podniesienia jakości i wartości, rozwój nowych rynków dla produktów rybołówstwa i akwakultury lub kampanie promocyjne dotyczące tych produktów, jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu i jest wyłączona z wymogu zgłoszenia określonego w art. 88 ust. 3 Traktatu, pod warunkiem że:

- a) pomoc spełnia warunki określone w art. 36 i 40 rozporządzenia (WE) nr 1198/2006 oraz art. 18 rozporządzenia (WE) nr 498/2007; oraz
- b) kwota pomocy nie przekracza, w ekwiwalencji dotacji, całkowitej stawki wkładu ze środków publicznych ustalonej w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1198/2006.

Artykuł 21

Pomoc przeznaczona na projekty pilotażowe

Pomoc przeznaczona na projekty pilotażowe jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu i jest wyłączona z wymogu zgłoszenia określonego w art. 88 ust. 3 Traktatu, pod warunkiem że:

- a) pomoc spełnia warunki określone w art. 36 i 41 rozporządzenia (WE) nr 1198/2006 oraz art. 19 rozporządzenia (WE) nr 498/2007; oraz
- b) kwota pomocy nie przekracza, w ekwiwalencji dotacji, całkowitej stawki wkładu ze środków publicznych ustalonej w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1198/2006.

Artykuł 22

Pomoc przeznaczona na modyfikację w celu zmiany przeznaczenia statków rybackich

Pomoc przeznaczona na modyfikację w celu zmiany przeznaczenia statków rybackich, pływających pod banderą państwa członkowskiego i zarejestrowanych we Wspólnocie, do celów szkoleń lub badań prowadzonych w ramach sektora rybołówstwa lub innej działalności niezwiązanej z rybołówstwem, jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu i jest wyłączona z wymogu zgłoszenia określonego w art. 88 ust. 3 Traktatu, pod warunkiem że:

- a) pomoc spełnia warunki określone w art. 36 i 42 rozporządzenia (WE) nr 1198/2006 oraz art. 20 rozporządzenia (WE) nr 498/2007; oraz
- b) kwota pomocy nie przekracza, w ekwiwalencie dotacji, całkowitej stawki wkładu ze środków publicznych ustalonej w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1198/2006.

Artykuł 23

Pomoc przeznaczona na pomoc techniczną

Pomoc przeznaczona na pomoc techniczną jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu i jest wyłączona z wymogu zgłoszenia określonego w art. 88 ust. 3 Traktatu, pod warunkiem że:

- a) pomoc spełnia warunki określone w art. 46 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 1198/2006; oraz
- b) kwota pomocy nie przekracza, w ekwiwalencie dotacji, całkowitej stawki wkładu ze środków publicznych ustalonej w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1198/2006.

Artykuł 24

Zwolnienia podatkowe zgodnie z dyrektywą 2003/96/WE

1. Zwolnienia podatkowe mające zastosowanie do całego sektora rybołówstwa, które państwa członkowskie wprowadzają na mocy art. 14 dyrektywy 2003/96/WE i zgodnie z nim, są – w stopniu, w jakim stanowią one pomoc państwa – zgodne ze wspólnym rynkiem i są wyłączone z wymogu zgłoszenia określonego w art. 88 ust. 3 Traktatu.

2. Pomoc na ochronę środowiska w formie zwolnień podatkowych lub obniżenia podatków stosowanych w odniesieniu do rybołówstwa śródlądowego i hodowli ryb, które państwa członkowskie wprowadzają na mocy art. 15 dyrektywy 2003/96/WE, jest zgodna ze wspólnym rynkiem i wyłączona z wymogu zgłoszenia, o którym mowa w art. 88 ust. 3 Traktatu, pod warunkiem że nie przyznaje się jej na okres dłuższy niż 10 lat. Po upływie wspomnianego 10-letniego okresu państwa członkowskie dokonują ponownej oceny zasadności przedmiotowych środków pomocy.

Beneficjent korzystający z obniżenia podatku płaci co najmniej wspólnotowy maksymalny poziom podatkowy ustanowiony wspomnianą dyrektywą.

ROZDZIAŁ 3

PRZEPISY OGÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 25

Przejrzystość i monitorowanie

1. Po wejściu w życie programu pomocy lub po przyznaniu pomocy *ad hoc*, którą wyłączono na mocy niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie przesyłają Komisji zestawienie informacji dotyczących takiego środka pomocy. Wspomniane informacje przekazuje się w formie elektronicznej, korzystając z odpowiedniego programu komputerowego dostarczonego przez Komisję, zgodnie ze wzorem zamieszczonym w załączniku I.

Komisja niezwłocznie potwierdza otrzymanie powyższego zestawienia.

Zestawienia przedstawione przez państwa członkowskie na mocy akapitu pierwszego są publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz na stronie internetowej Komisji.

2. Po wejściu w życie programu pomocy lub po przyznaniu pomocy *ad hoc*, którą wyłączono na mocy niniejszego rozporządzenia, odnośne państwa członkowskie publikują na stronie internetowej pełny tekst takiego środka pomocy, wskazując kryteria i warunki przyznania pomocy oraz organ przyznający pomoc. Odnośne państwa członkowskie gwarantują, że pełny tekst środka pomocy jest dostępny na stronie internetowej przez cały okres obowiązywania przedmiotowego środka pomocy. Zestawienie informacji przekazanych przez odnośne państwo członkowskie na mocy ust. 1 zawiera bezpośredni adres internetowy, pod którym zamieszczono pełen tekst środka pomocy. Adres ten zawarty jest również w sprawozdaniu rocznym, przedkładanym zgodnie z ust. 4.

3. Przy przyznawaniu pomocy indywidualnej wyłączonej na mocy niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem pomocy w formie środków fiskalnych, akt przyznający pomoc zawiera wyraźne odesłanie do szczegółowych przepisów niniejszego rozporządzenia, których dotyczy tenże akt, do krajowych przepisów prawnych, zapewniających przestrzeganie odpowiednich przepisów niniejszego rozporządzenia, oraz do adresu internetowego, o którym mowa w ust. 2.

4. Zgodnie z rozdziałem III rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004⁽¹⁾ państwa członkowskie sporządzają w formie elektronicznej sprawozdanie na temat stosowania niniejszego rozporządzenia za każdy cały rok lub każdą część roku, w którym ma zastosowanie niniejsze rozporządzenie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 140 z 30.4.2004, s. 1.

5. Państwa członkowskie przechowują szczegółową dokumentację dotyczącą każdej pomocy *ad hoc* lub pomocy indywidualnej przyznanej w ramach programu pomocy wyłączonej na mocy niniejszego rozporządzenia. Dokumentacja zawiera wszystkie informacje niezbędne do stwierdzenia, że spełnione są warunki określone w niniejszym rozporządzeniu, w tym także informacje na temat statusu przedsiębiorstwa, w przypadku którego prawo do pomocy lub premii zależy od jego przynależności do kategorii małych i średnich przedsiębiorstw, informacje o efekcie zachęty wywołanym przez dany środek pomocy oraz informacje umożliwiające ustalenie dokładnej kwoty kosztów kwalifikowalnych do celów stosowania niniejszego rozporządzenia.

6. Dokumentację dotyczącą pomocy indywidualnej przechowuje się przez 10 lat od daty przyznania pomocy. Dokumentację dotyczącą programu pomocy przechowuje się przez 10 lat od daty przyznania ostatniej pomocy w ramach takiego programu.

7. Komisja regularnie monitoruje środki pomocy, o których została poinformowana na mocy ust. 1.

8. Na pisemny wniosek państwo członkowskie przekazuje Komisji w terminie podanym we wniosku wszelkie informacje, które Komisja uzna za niezbędne do monitorowania stosowania niniejszego rozporządzenia.

Jeżeli takie informacje nie zostaną przekazane w tym terminie lub innym wspólnie uzgodnionym terminie, Komisja wysyła upomnienie wraz z nowym terminem ich przekazania. Jeżeli pomimo takiego upomnienia dane państwo członkowskie nie przekazało wymaganych informacji, Komisja może, po umożliwieniu państwu członkowskiemu przedstawienia swojego stanowiska, przyjąć decyzję, zgodnie z którą w przyszłości wszystkie środki pomocy indywidualnej przyjęte na podstawie tego programu będą objęte wymogiem zgłoszenia do Komisji.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 lipca 2008 r.

Artykuł 26

Przepisy przejściowe

1. Zgłoszenia oczekujące na rozpatrzenie w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia będą oceniane zgodnie z jego przepisami. W przypadkach niespełnienia warunków określonych w niniejszym rozporządzeniu Komisja ocenia zgłoszenia oczekujące na rozpatrzenie w oparciu o wytyczne dla rybołówstwa.

Pomoc zgłoszona przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia lub przyznana przed tym terminem w przypadku braku upoważnienia Komisji oraz naruszenia wymogu zgłoszenia określonego w art. 88 ust. 3 Traktatu jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu i jest wyłączona, o ile spełnia warunki ustanowione w art. 3 niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem wymogu dotyczącego przywołania niniejszego rozporządzenia oraz numeru identyfikacyjnego nadawanego przez Komisję. Wszelka pomoc niespełniająca powyższych warunków jest przedmiotem oceny Komisji zgodnie z odpowiednimi ramami regulacyjnymi, wytycznymi, komunikatami i zawiadomieniami.

2. Systemy pomocy wyłączone na mocy niniejszego rozporządzenia pozostają wyłączone podczas okresu dostosowawczego trwającego sześć miesięcy od daty przewidzianej w art. 27 akapit drugi.

Artykuł 27

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do dnia 31 grudnia 2013 r.

W imieniu Komisji

Joe BORG

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

Formularz informacji zbiorczych, który należy przedłożyć przy każdorazowym wdrożeniu programu pomocy wyłączonego na mocy niniejszego rozporządzenia i przy każdorazowym przyznaniu pomocy *ad hoc* niepodlegającej jakiegokolwiek programowi pomocy, wyłączonej na mocy niniejszego rozporządzenia

1. Państwo członkowskie:
 2. Region/organ przyznający pomoc:
 3. Nazwa programu pomocy lub nazwa podmiotu otrzymującego pomoc *ad hoc*:
 4. Podstawa prawna:
 5. Planowane w ramach programu roczne wydatki lub łączna kwota pomocy *ad hoc* przyznanej podmiotowi:
 6. Maksymalna intensywność pomocy:
 7. Data wejścia w życie:
 8. Czas trwania programu pomocy lub przyznanej pomocy indywidualnej (nie później niż do dnia 30 czerwca 2014 r.); należy określić:
 - w ramach programu: datę, do której pomoc może zostać przyznana,
 - w przypadku pomocy *ad hoc*: przewidywaną datę spłaty ostatniej raty.
 9. Cel pomocy:
 10. Należy określić, który z art. 8–24 ma zastosowanie:
 11. Przedmiotowa działalność:
 12. Nazwa i adres organu przyznającego pomoc:
 13. Adres strony internetowej, na której można znaleźć pełny tekst programu pomocy lub kryteria i warunki, zgodnie z którymi przyznawana jest pomoc *ad hoc* niepodlegająca programowi pomocy:
 14. Uzasadnienie: należy określić, z jakiego powodu ustanowiono program pomocy państwa zamiast korzystania z pomocy w ramach Europejskiego Funduszu Rybackiego:
-

ZAŁĄCZNIK II

Formularz sprawozdania okresowego, które należy wypełnić i przedłożyć Komisji

Państwa członkowskie, w celu dopełnienia swoich obowiązków sprawozdawczych wobec Komisji zgodnie z przepisami o wyłączeniach grupowych, przyjętych na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 994/98, są zobowiązane do przekazania określonych poniżej informacji dotyczących wszystkich środków pomocy objętych niniejszym rozporządzeniem w formie elektronicznej i w formacie przekazanym państwom członkowskim przez Komisję.

1. Państwo członkowskie:
 2. Tytuł:
 3. Numer środka pomocy:
 4. Data wygaśnięcia:
 5. Cel pomocy:
 6. Liczba beneficjentów:
 7. Kategoria pomocy (np. dotacja bezpośrednia, pożyczka o obniżonej stopie procentowej itd.):
 8. Całkowite wydatki roczne:
 9. Uwagi:
-

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 737/2008**z dnia 28 lipca 2008 r.****wyznaczające wspólnotowe laboratoria referencyjne ds. chorób skorupiaków, wścieklizny i gruźlicy bydła, ustanawiające dodatkowe obowiązki i zadania wspólnotowych laboratoriów referencyjnych ds. wścieklizny i gruźlicy bydła oraz zmieniające załącznik VII do rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt⁽¹⁾, w szczególności jego art. 32 ust. 5 i 6,uwzględniając dyrektywę Rady 2006/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób⁽²⁾, w szczególności jej art. 55 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 określa ogólne zadania i obowiązki wspólnotowych laboratoriów referencyjnych ds. żywności, pasz i zdrowia zwierząt oraz dotyczące ich wymogi. Wspólnotowe laboratoria referencyjne ds. zdrowia zwierząt i żywych zwierząt zostały wymienione w części II załącznika VII do tego rozporządzenia.
- (2) Dyrektywa 2006/88/WE ustanawia wymogi dotyczące zdrowia zwierząt w zakresie wprowadzania do obrotu, przywozu do Wspólnoty i tranzytu przez jej terytorium zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz niektóre minimalne środki zapobiegania i zwalczania niektórych chorób u tych zwierząt. Na mocy tej dyrektywy wspólnotowe laboratoria referencyjne ds. chorób zwierząt wodnych pełnią funkcje i obowiązki określone w części I załącznika VI do tej dyrektywy.

- (3) Po zakończeniu procedury wyboru Centre for Environment, Fisheries & Aquaculture Science (Cefas), Weymouth Laboratory, Zjednoczone Królestwo, powinno zostać wyznaczone na wspólnotowe laboratorium referencyjne ds. chorób skorupiaków.

- (4) Po zakończeniu procedury wyboru Laboratoire d'études sur la rage et la pathologie des animaux sauvages przy Agence Française de Sécurité Sanitaire des Aliments (AFSSA), Nancy, Francja, powinno zostać wyznaczone na wspólnotowe laboratorium referencyjne ds. wścieklizny.

- (5) Po zakończeniu procedury wyboru Laboratorio de Vigilancia Veterinaria (VISAVET) przy Facultad de Veterinaria, Universidad Complutense de Madrid, Madryt, Hiszpania, powinno zostać wyznaczone na wspólnotowe laboratorium referencyjne ds. gruźlicy bydła.

- (6) Wspólnotowe laboratoria referencyjne ds. chorób skorupiaków, wścieklizny i gruźlicy bydła powinny zostać wyznaczone na wstępny okres pięciu lat, począwszy od dnia 1 lipca 2008 r., aby umożliwić ocenę ich funkcjonowania i zgodności z wymogami.

- (7) Oprócz ogólnych funkcji i obowiązków określonych w art. 32 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 882/2004 na poziomie wspólnotowym należy wykonywać niektóre szczegółowe obowiązki i zadania związane z cechami czynników wywołujących wymienione choroby w celu zapewnienia zwiększonej koordynacji. W związku z tym należy takie dodatkowe szczegółowe obowiązki i zadania określić w niniejszym rozporządzeniu w sprawie wspólnotowych laboratoriów referencyjnych ds. wścieklizny i gruźlicy bydła.

- (8) Należy zatem odpowiednio zmienić część II załącznika VII do rozporządzenia (WE) nr 882/2004.

⁽¹⁾ Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 301/2008 (Dz.U. L 97 z 9.4.2008, s. 85).

⁽²⁾ Dz.U. L 328 z 24.11.2006, s. 14. Dyrektywa zmieniona dyrektywą Komisji 2008/53/WE (Dz.U. L 117 z 1.5.2008, s. 27).

- (9) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Centre for Environment, Fisheries & Aquaculture Science (Cefas), Weymouth Laboratory, Zjednoczone Królestwo, zostaje niniejszym wyznaczone na wspólnotowe laboratorium referencyjne ds. chorób skorupiaków na okres od dnia 1 lipca 2008 r. do dnia 30 czerwca 2013 r.

Artykuł 2

Laboratoire d'études sur la rage et la pathologie des animaux sauvages of the Agence Française de Sécurité Sanitaire des Aliments (AFSSA), Nancy, Francja, zostaje niniejszym wyznaczone na wspólnotowe laboratorium referencyjne ds. wścieklizny na okres od dnia 1 lipca 2008 r. do dnia 30 czerwca 2013 r.

Niektóre obowiązki i zadania tego laboratorium zostają określone w załączniku I.

Artykuł 3

Laboratorio de Vigilancia Veterinaria (VISAVET), Facultad de Veterinaria, Universidad Complutense de Madrid, Madryt, Hiszpania, zostaje niniejszym wyznaczone na wspólnotowe laboratorium referencyjne ds. gruźlicy bydła na okres od dnia 1 lipca 2008 r. do dnia 30 czerwca 2013 r.

Niektóre obowiązki i zadania tego laboratorium zostają określone w załączniku II.

Artykuł 4

W części II załącznika VII do rozporządzenia (WE) nr 882/2004 dodaje się pkt 15, 16 oraz 17 w brzmieniu:

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 lipca 2008 r.

„15. Wspólnotowe laboratorium referencyjne ds. chorób skorupiaków

Centre for Environment, Fisheries & Aquaculture Science (Cefas)

Weymouth Laboratory

The Nothe

Barrack Road

Weymouth

Dorset DT4 8UB

Zjednoczone Królestwo

16. Wspólnotowe laboratorium referencyjne ds. wścieklizny

AFSSA – Laboratoire d'études sur la rage et la pathologie des animaux sauvages, Nancy, France

54220 Malzéville

Francja

17. Wspólnotowe laboratorium referencyjne ds. gruźlicy bydła

VISAVET – Laboratorio de vigilancia veterinaria, Facultad de Veterinaria, Universidad Complutense de Madrid

Avda. Puerta de Hierro, s/n. Ciudad Universitaria

28040, Madrid

Hiszpania”

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

W imieniu Komisji
Androulla VASSILOU
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

NIEKTÓRE OBOWIĄZKI I ZADANIA WSPÓLNOTOWEGO LABORATORIUM REFERENCYJNEGO DS. WŚCIEKLIZNY

W nawiązaniu do ogólnych funkcji i obowiązków wspólnotowych laboratoriów referencyjnych w sektorze zdrowia zwierząt, zgodnych z art. 32 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 882/2004, obowiązki i funkcje wspólnotowego laboratorium referencyjnego ds. wścieklizny zostają określone w pkt 1–5.

1. Koordynowanie, w porozumieniu z Komisją, metod stosowanych w państwach członkowskich do celów rozpoznawania wścieklizny, zwłaszcza poprzez:
 - a) klasyfikację, przechowywanie oraz dostarczanie szczepów wirusa wścieklizny;
 - b) przygotowywanie, kontrolowanie i dostarczanie międzynarodowych surowic standardowych i innych odczynników wzorcowych krajowym laboratoriom referencyjnym w celu dokonywania normalizacji badań i odczynników stosowanych w państwach członkowskich;
 - c) zatwierdzanie odczynników wzorcowych, w tym antygenów i krajowych surowic standardowych przedstawionych przez krajowe laboratoria referencyjne;
 - d) tworzenie i utrzymywanie banku surowicy i kolekcji wirusa wścieklizny oraz uaktualnianie bazy danych szczepów wyizolowanych w całej Wspólnocie, w tym ich klasyfikację;
 - e) organizowanie okresowych badań porównawczych procedur diagnostycznych na poziomie wspólnotowym oraz prowadzenie laboratoryjnych testów biegłości krajowych laboratoriów referencyjnych;
 - f) gromadzenie i zestawianie danych i informacji o stosowanych metodach diagnostycznych oraz wyników testów przeprowadzanych we Wspólnocie;
 - g) opis wirusa wścieklizny z zastosowaniem najnowszych dostępnych metod pozwalających na lepsze zrozumienie epidemiologii tej choroby;
 - h) uwzględnianie nowych osiągnięć w zakresie nadzoru i epidemiologii wścieklizny oraz zapobiegania tej chorobie na całym świecie;
 - i) przyswajanie gruntownej wiedzy w zakresie przygotowywania i stosowania produktów immunologii weterynaryjnej wykorzystywanych do zwalczania i kontroli wścieklizny, w tym również oceny szczepionek.
2. Ułatwianie harmonizacji technik w całej Wspólnocie, w szczególności poprzez określenie standardowej metodyki badań.
3. Organizowanie warsztatów dla pracowników krajowych laboratoriów referencyjnych zgodnie z programem pracy i rocznym budżetem określonym w art. 2–4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 156/2004 ⁽¹⁾, w tym również szkoleń dla ekspertów z państw członkowskich oraz, w stosownych przypadkach, z krajów trzecich, w dziedzinie nowej metodyki analitycznej.
4. Zapewnianie technicznego wsparcia Komisji oraz, na jej życzenie, uczestniczenie w forach międzynarodowych związanych ze wścieklizną, poświęconych w szczególności standaryzacji metod analitycznych i wprowadzaniu ich w życie.
5. Prowadzenie badań naukowych, a w każdym przypadku, gdy jest to możliwe, koordynowanie badań nakierowanych na kontrolę i zwalczanie wścieklizny, w szczególności poprzez:
 - a) przeprowadzanie lub współpracę z krajowymi laboratoriami referencyjnym przy przeprowadzaniu walidacji badań;
 - b) zapewnianie doradztwa naukowego Komisji oraz gromadzenie informacji i sprawozdań związanych z działalnością wspólnotowych laboratoriów referencyjnych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 27 z 30.1.2004, s. 5.

ZAŁĄCZNIK II

NIEKTÓRE OBOWIĄZKI I ZADANIA WSPÓLNOTOWEGO LABORATORIUM REEFRENCYJNEGO DS. GRUŹLICY BYDŁA

W nawiązaniu do ogólnych funkcji i obowiązków wspólnotowych laboratoriów referencyjnych w sektorze zdrowia zwierząt, zgodnych z art. 32 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 882/2004, obowiązki i funkcje wspólnotowego laboratorium referencyjnego ds. gruźlicy bydła zostają określone w pkt 1–5.

1. Koordynowanie, w porozumieniu z Komisją, metod stosowanych w państwach członkowskich do celów rozpoznawania gruźlicy bydła, w szczególności poprzez:
 - a) klasyfikację, przechowywanie oraz dostarczanie szczepów *Mycobacterium* sp. wywołującej gruźlicę u zwierząt;
 - b) przygotowywanie, kontrolowanie i dostarczanie odczynników wzorcowych krajowym laboratoriom referencyjnym w celu dokonywania normalizacji badań i odczynników stosowanych w państwach członkowskich;
 - c) zatwierdzanie odczynników wzorcowych, w tym antygenów i tuberkulin przedstawionych przez krajowe laboratoria referencyjne;
 - d) tworzenie i utrzymywanie kolekcji *Mycobacterium* sp. wywołującej gruźlicę u zwierząt oraz uaktualnianie bazy danych szczepów wyizolowanych w całej Wspólnocie, w tym ich klasyfikację;
 - e) organizowanie okresowych badań porównawczych procedur diagnostycznych na poziomie wspólnotowym oraz prowadzenie laboratoryjnych testów biegłości krajowych laboratoriów referencyjnych;
 - f) gromadzenie i zestawianie danych i informacji o stosowanych metodach diagnostycznych oraz wyników testów przeprowadzanych we Wspólnocie;
 - g) opis *Mycobacterium* sp. wywołującej gruźlicę u zwierząt z zastosowaniem najnowszych dostępnych metod pozwalających na lepsze zrozumienie epidemiologii tej choroby;
 - h) uwzględnianie nowych osiągnięć w zakresie nadzoru i epidemiologii gruźlicy bydła oraz zapobiegania tej chorobie na całym świecie;
 - i) przyswajanie gruntownej wiedzy w zakresie przygotowywania i stosowania produktów immunologii weterynaryjnej wykorzystywanych do zwalczania i kontroli gruźlicy bydła, w tym również oceny szczepionek.
 2. Ułatwianie harmonizacji technik w całej Wspólnocie, w szczególności poprzez określenie standardowej metodyki badań.
 3. Organizowanie warsztatów dla pracowników krajowych laboratoriów referencyjnych zgodnie z programem pracy i rocznym budżetem określonym w art. 2–4 rozporządzenia (WE) nr 156/2004, w tym również szkoleń dla ekspertów z państw członkowskich oraz, w stosownych przypadkach, z krajów trzecich w dziedzinie nowej metodyki analitycznej.
 4. Zapewnianie technicznego wsparcia Komisji oraz, na jej życzenie, uczestniczenie w forach międzynarodowych związanych z diagnostyką gruźlicy bydła, poświęconych w szczególności standaryzacji metod analitycznych i wprowadzaniu ich w życie.
 5. Prowadzenie badań naukowych, a w każdym przypadku, gdy jest to możliwe, koordynowanie badań nakierowanych na kontrolę i zwalczanie gruźlicy bydła, w szczególności poprzez:
 - a) przeprowadzanie lub współpracę z krajowymi laboratoriami referencyjnym przy przeprowadzaniu walidacji badań;
 - b) zapewnianie doradztwa naukowego Komisji oraz gromadzenie informacji i sprawozdań związanych z działalnością wspólnotowych laboratoriów referencyjnych.
-

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 738/2008**z dnia 28 lipca 2008 r.****zmieniające po raz dwunasty rozporządzenie (WE) nr 1763/2004 nakładające określone środki ograniczające dla wsparcia skutecznego wykonania mandatu Międzynarodowego Trybunału Karnego dla byłej Jugosławii (MTKJ)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1763/2004 z dnia 11 października 2004 r. nakładające określone środki ograniczające dla wsparcia skutecznego wykonania mandatu Międzynarodowego Trybunału Karnego dla byłej Jugosławii (MTKJ) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 10 ust. a),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 1763/2004 zawiera listę osób, w stosunku do których na mocy tego rozporządzenia stosuje się zamrożenie funduszy oraz zasobów gospodarczych.
- (2) Komisja jest upoważniona do wprowadzania zmian do wymienionego załącznika, uwzględniając decyzje wyko-

nawcze Rady w odniesieniu do wspólnego stanowiska Rady 2004/694/WPZiB z dnia 11 października 2004 r. w sprawie dalszych środków wspierających skuteczne wykonanie mandatu Międzynarodowego Trybunału Karnego dla byłej Jugosławii (MTKJ) ⁽²⁾. Decyzja Rady 2008/613/WPZiB ⁽³⁾ z dnia 24 lipca 2008 r. wprowadza w życie wyżej wspomniane wspólne stanowisko. Należy zatem wprowadzić odpowiednie zmiany do załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1763/2004,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 1763/2004 zmienia się zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 lipca 2008 r.

W imieniu Komisji

Eneko LANDÁBURU

Dyrektor Generalny ds. Stosunków Zewnętrznych

⁽¹⁾ Dz.U. L 315 z 14.10.2004, s. 14. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 789/2007 (Dz.U. L 175 z 5.7.2007, s. 27).

⁽²⁾ Dz.U. L 315 z 14.10.2004, s. 52. Wspólne stanowisko ostatnio zmienione wspólnym stanowiskiem 2007/635/WPZiB (Dz.U. L 256 z 2.10.2007, s. 30).

⁽³⁾ Dz.U. L 197 z 25.7.2008, s. 63.

ZAŁĄCZNIK

Z załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1763/2004 skreśla się następującą osobę:

„Zupljanin, Stojan. Data urodzenia: 22.9.1951. Miejsce urodzenia: Kotor Varos, Bośnia i Hercegowina. Obywatelstwo: Bośnia i Hercegowina.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 739/2008

z dnia 28 lipca 2008 r.

ustanawiające zakaz połowów morlesza bogara w obszarach ICES VI, VII i VIII (wody Wspólnoty oraz wody nieznajdujące się w obszarze zwierzchnictwa lub jurysdykcji krajów trzecich) przez statki pływające pod banderą dowolnego państwa członkowskiego z wyjątkiem Hiszpanii, Francji, Irlandii i Zjednoczonego Królestwa

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 26 ust. 4,uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa ⁽²⁾, w szczególności jego art. 21 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2015/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r. ustanawiające na rok 2007 i 2008 wielkości dopuszczalne połowów dla wspólnotowych statków rybackich dotyczące niektórych głębinowych zasobów rybnych ⁽³⁾ ustanawia kwoty na lata 2007 i 2008.
- (2) Według informacji przekazanych Komisji statki pływające pod banderą państw członkowskich określonych w załączniku do niniejszego rozporządzenia lub zarejestrowane w tych państwach członkowskich wyczerpały kwotę na połowy stada w nim określonego przyznaną na 2008 r.

- (3) Należy zatem zakazać połowów, przechowywania na statku, przeładunku i wyładunku ryb pochodzących z tego stada,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Wyczerpanie kwoty

Kwotę połowową przyznaną na 2008 r. państwom członkowskim określonym w załączniku do niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do stada w nim określonego uznaje się za wyczerpaną.

Artykuł 2

Zakazy

Zakazuje się połowów stada określonego w załączniku do niniejszego rozporządzenia przez statki pływające pod banderą państwa członkowskiego w nim określonego lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim. Zakazuje się również przechowywania na statku, przeładunku lub wyładunku ryb pochodzących z tego stada złowionych przez te statki.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 lipca 2008 r.

W imieniu Komisji

Fokion FOTIADIS

Dyrektor Generalny ds. Rybołówstwa i Gospodarki
Morskiej

⁽¹⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, s. 59. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 865/2007 (Dz.U. L 192 z 24.7.2007, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 261 z 20.10.1993, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1098/2007 (Dz.U. L 248 z 22.9.2007, s. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 384 z 29.12.2006, s. 28. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 541/2008 (Dz.U. L 157 z 17.6.2008, s. 23).

ZAŁĄCZNIK

Nr	03/DSS
Państwo członkowskie	WSZYSTKIE PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE Z WYJĄTKIEM Hiszpanii, Francji, Irlandii i Zjednoczonego Królestwa
Stado	SBR/678-
Gatunek	Morlesz bogar (<i>Pagellus bogaraveo</i>)
Obszar	Wody terytorialne Wspólnoty oraz wody nieznajdujące się w obszarze zwierzchnictwa lub jurysdykcji krajów trzech obszarów ICES VI, VII oraz VIII

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 740/2008**z dnia 29 lipca 2008 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1418/2007 w zakresie procedur obowiązujących w związku z wywozem odpadów do niektórych państw****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów⁽¹⁾, w szczególności jego art. 37 ust. 2 akapit trzeci,

po konsultacji z zainteresowanymi państwami,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Należy uściślić kwestię stosowania art. 18 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 do przemieszczania odpadów w przypadkach, w których dane państwo w odpowiedzi na wniosek Komisji, zgodnie z art. 37 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1013/2006, oświadczyło, że nie zakazuje ich przemieszczania ani nie stosuje wobec nich procedury uprzedniego zgłoszenia na piśmie i zgody, jak określono w art. 35 tego rozporządzenia.
- (2) Komisja otrzymała odpowiedzi od Bośni i Hercegowiny, Iranu i Togo na pisemne wnioski z prośbą o potwierdzenie na piśmie, że odpady wymienione w załącznikach III lub IIIA do rozporządzenia (WE) nr 1013/2006, których wywóz nie jest zakazany na mocy jego art. 36, mogą być wywożone ze Wspólnoty w celu poddania ich odzyskowi w tych państwach, oraz z prośbą o wskazanie przez te państwa, jakim ewentualnym procedurom kontrolnym odpady zostaną poddane. Komisja otrzymała również dalsze informacje dotyczące Wybrzeża Kości Słoniowej, Malesji, Mołdawii⁽²⁾, Rosji i Ukrainy. Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1418/2007⁽³⁾, uwzględniając te informacje.
- (3) Rząd Liechtensteinu oświadczył, że Liechtenstein należy traktować jako państwo, które obowiązuje decyzja

OECD. Artykuł 37 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 nie stosuje się zatem do tego państwa i Liechtenstein należy skreślić z załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1418/2007.

- (4) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1418/2007,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1418/2007 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) wprowadza się artykuł 1a w brzmieniu:

„Artykuł 1a

Jeżeli państwo w swojej odpowiedzi na pisemny wniosek przesłany przez Komisję zgodnie z art. 37 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 oświadcza, że nie zakazuje określonych przemieszczeń odpadów ani nie stosuje wobec nich procedury uprzedniego zgłoszenia na piśmie i zgody, jak określono w art. 35 tego rozporządzenia, w odniesieniu do takich przemieszczeń zastosowanie ma art. 18 tego rozporządzenia z uwzględnieniem niezbędnych zmian.”;

- 2) w załączniku do rozporządzenia (WE) nr 1418/2007 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie czternastego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia jego wejścia w życie.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 29 lipca 2008 r.

W imieniu Komisji
Peter MANDELSON
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 190 z 12.7.2006, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 669/2008 (Dz.U. L 188 z 16.7.2008, s. 7).

⁽²⁾ Skrócona nazwa „Mołdawia” odnosi się do Republiki Mołdowy.

⁽³⁾ Dz.U. L 316 z 4.12.2007, s. 6.

ZAŁĄCZNIK

Uwaga: Artykuł 18 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 stosuje się do kolumn c) i d) w załączniku do rozporządzenia (WE) nr 1418/2007 na mocy art. 1 niniejszego rozporządzenia.

1. Litera d) w tekście poprzedzającym informacje o poszczególnych państwach otrzymuje brzmienie:

„d) inne procedury kontrolne będą stosowane w państwie przeznaczenia zgodnie z obowiązującym prawem krajowym.”.

2. Po zapisie dotyczącym Białorusi dodaje się zapis w brzmieniu:

„Bośnia i Hercegowina

a)	b)	c)	d)
		B3020	
	Wszystkie pozostałe odpady wymienione w załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 1013/2006”		

3. Zapis dotyczący Wybrzeża Kości Słoniowej otrzymuje brzmienie:

„Wybrzeże Kości Słoniowej (Republika Wybrzeża Kości Słoniowej)

a)	b)	c)	d)
	W odniesieniu do B1010: wszystkie pozostałe odpady		W odniesieniu do B1010: — metale szlachetne (złoto, srebro, grupa platynowców oprócz rtęci)
B1020–B2120			
	B2130		
			B3010–B3020
	W odniesieniu do B3030: wszystkie pozostałe odpady		W odniesieniu do B3030: — odpady (w tym wyczeski, odpady przędzy i rozwłóknione szmaty) z włókien sztucznych — zużyta odzież i inne zużyte artykuły włókiennicze — zużyte szmaty, odpady szpagatu, lin i sznurów, zużyte wyroby ze szpagatu, lin i sznurów z tekstyliów
	B3035–B3130		
			B3140
	B4010–B4030		
GB040 7112 2620 30 2620 90			

a)	b)	c)	d)
	GC010		
	GC020		
GC030 ex 8908 00			
GC050			
	GE020 ex 7001 ex 7019 39		
	GF010		
	GG030 ex 2621		
	GG040 ex 2621		
	GH013 3915 30 ex 3904 10–40		
	GN010 ex 0502 00		
	GN020 ex 0503 00		
	GN030 ex 0505 90"		

4. Skreśla się zapis dotyczący Liechtensteinu.

5. Po zapisie dotyczącym Indonezji dodaje się zapis w brzmieniu:

„Iran (Islamska Republika Iranu)

a)	b)	c)	d)
	B1010–B1090		
W odniesieniu do B1100: — następujące zawierające cynk odpady przy wzbogacaniu: — kożuch żużłowy z cynkowania ogniowego kęsisk płaskich (> 92 % Zn) — szumowiny cynkowe — szumowiny aluminiowe (lub piana), z wyłączeniem zgarów słonych — odpady ogniotrwałych okładzin, w tym tygłe używane przy wytopie miedzi — żużle z hutnictwa metali szlachetnych do dalszego uszlachetniania — żużle tantalu zawierające cynę w ilości mniejszej niż 0,5 %	W odniesieniu do B1100: — lut twardego cynku — następujące zawierające cynk odpady przy wzbogacaniu: — kożuch żużłowy wierzchni z cynkowania kęsisk płaskich (> 90 % Zn) — kożuch żużłowy denny z cynkowania kęsisk płaskich (> 92 % Zn) — kożuch żużłowy z odlewów ciśnieniowych cynku (> 85 % Zn)		

a)	b)	c)	d)
B1115			
	B1120–B1150		
B1160–B1210			
	B1220–B2010		
B2020–B2130			
	B3010–B3020		
B3030–B3040			
W odniesieniu do B3050: — odpady korka: kruszony, granulowany lub rozdrobniony korek	W odniesieniu do B3050: — odpady i pozostałości drewna, niezależnie od tego, czy zebrane w balach, brykietach, granulkach lub podobnych postaciach, czy też nie		
B3060–B3070			
	B3080		
B3090–B3130			
	B3140		
B4010–B4030			
	GB040 7112 2620 30 2620 90		
GC010			
GC020			
GC030 ex 8908 00			
GC050			
GE020 ex 7001 ex 7019 39			
GF010			
GG030 ex 2621			
GG040 ex 2621			
GH013 3915 30 ex 3904 10–40			
GN010 ex 0502 00			
GN020 ex 0503 00			
GN030 ex 0505 90”			

6. Po zapisie dotyczącym Tajlandii dodaje się zapis w brzmieniu:

„Togo (Republika Togijska)

a)	b)	c)	d)
			W odniesieniu do B3010: — pozostałości tworzyw sztucznych niechlorowcoorganicznych polimerów i kopolimerów: — polipropylen — politetraftalan etylenu
	Wszystkie pozostałe odpady wymienione w załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 1013/2006”		

7. Po zapisie dotyczącym Tunezji dodaje się zapis w brzmieniu:

„Ukraina

a)	b)	c)	d)
		B2020	
		B3010; B3020	
	Wszystkie pozostałe odpady wymienione w załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 1013/2006”		

8. [Nie dotyczy polskiej wersji językowej]

9. Zapis dotyczący Malezji otrzymuje brzmienie:

„Malezja

a)	b)	c)	d)
W odniesieniu do B1010: — złom niklu — złom cynku — złom wolframu — złom tantalu — złom magnezu — złom tytanu — złom manganu — złom germanu — złom wanadu — złom hafnu, indu, niobu, renu i galu — złom pierwiastków ziem rzadkich — złom chromu	W odniesieniu do B1010: — złom molibdenu — złom kobaltu — złom bizmutu — złom cyrkonu — złom toru	W odniesieniu do B1010: — metale szlachetne (złoto, srebro, grupa platynowców oprócz rtęci) — złom żelaza i stali — złom miedziany — złom aluminium — złom cyny	

a)	b)	c)	d)
B1020–B1090			
W odniesieniu do B1100: wszystkie pozostałe odpady		W odniesieniu do B1100: — lut twardego cynku — szumowiny cynkowe	
		B1115	
B1120–B1140			
		B1150	
B1160–B1190			
		B1200; B1210	
B1220–B1240			
		B1250–B2030	
W odniesieniu do B2040: — częściowo rafinowany siarczan wapnia wytwarzany z odsiarczania gazów odloto- wych (FGD) — żużel z produkcji miedzi, chemicznie stabilizowany o wysokiej zawartości żelaza (powyżej 20 %), przetwarzany zgodnie z normami przemysł- owymi (np. DIN 4301 i DIN 8201), głównie do celów konstrukcyjnych i jako materiał ścierny		W odniesieniu do B2040: wszystkie pozostałe odpady	
		B2060	
B2070; B2080			
		B2090	
B2100			
		B2110–B2130	
			B3010
		B3020–B3035	
B3040			

a)	b)	c)	d)
	W odniesieniu do B3050: — odpady i pozostałości drewna, niezależnie od tego, czy zebrane w balach, brykietach, granulkach lub podobnych postaciach, czy też nie	W odniesieniu do B3050: — odpady korka: kruszony, granulowany lub rozdrobniony korek	
	W odniesieniu do B3060: — wysuszone i wyjałowione odpady, pozostałości i produkty uboczne warzyw, niezależnie od tego, czy w formie granulek czy nie, lub odpady używane jako pasza dla zwierząt, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone (tylko otręby z ryżu i inne produkty uboczne określone w ramach pozycji 2302 20 100/900) — odpady kości i rogów, nieobrobione, odłuszczone, wstępnie przetworzone (lecz nie cięte według kształtu), poddane traktowaniu kwasem lub odżelatynizowane — łuski, łupiny, osłonki z kakao oraz inne odpady z kakao — inne odpady pochodzące z przemysłu rolno-spożywczego, z wyłączeniem produktów ubocznych, które spełniają krajowe i międzynarodowe wymogi i normy w zakresie spożycia przez ludzi i zwierzęta		W odniesieniu do B3060: — wysuszone i wyjałowione odpady, pozostałości i produkty uboczne warzyw, niezależnie od tego, czy w formie granulek czy nie, lub odpady używane jako pasza dla zwierząt, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone (tylko otręby z ryżu i inne produkty uboczne określone w ramach pozycji 2302 20 100/900) — inne odpady pochodzące z przemysłu rolno-spożywczego, z wyłączeniem produktów ubocznych, które spełniają krajowe i międzynarodowe wymogi i normy w zakresie spożycia przez ludzi i zwierzęta
		B3065–B3140	
B4010			
		B4020	
B4030			
GB040 7112 2620 30 2620 90			
GC010			
GC020			
GC030 ex 8908 00			
GC050			
		GE020 ex 7001 ex 7019 39	
		GF010	
GG030 ex 2621			

a)	b)	c)	d)
GG040 ex 2621			
GH013 3915 30 ex 3904 10–40			
	GN010 ex 0502 00		GN010 ex 0502 00
	GN020 ex 0503 00		GN020 ex 0503 00
	GN030 ex 0505 90		GN030 ex 0505 90"

10. Zapis dotyczący Mołdawii otrzymuje brzmienie:

„Mołdawia (Republika Mołdowy)

a)	b)	c)	d)
			B1010
			B2020
W odniesieniu do B3020: wszystkie pozostałe odpady			W odniesieniu do B3020: — niebielony papier lub karton, papier lub karton falisty — inny papier lub karton, wyko- nany głównie z bielonej chemicznie masy celulozowej, niebarwiony w masie — papier lub karton, wykonany głównie ze ścieru drzewnego (np. gazety, czasopisma i podobne druki)
Wszystkie pozostałe odpady wymienione w załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 1013/2006"			

11. Zapis dotyczący Federacji Rosyjskiej otrzymuje brzmienie:

„Rosja (Federacja Rosyjska)

a)	b)	c)	d)
			B1010–B2120
B2130			
			B3010–B3030
B3035; B3040			
			B3050–B3070
B3080			

a)	b)	c)	d)
			B3090
B3100			
			B3110–B3130
B3140			
			B4010–B4030
			GB040 7112 2620 30 2620 90
			GC010
			GC020
			GC030 ex 8908 00
			GC050
GE020 ex 7001			GE020 ex 7019 39
			GF010
			GG030 ex 2621
			GG040 ex 2621
			GH013 3915 30 ex 3904 10–40
			GN010 ex 0502 00
			GN020 ex 0503 00
			GN030 ex 0505 90”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 741/2008**z dnia 29 lipca 2008 r.****w sprawie wydawania pozwoleń na przywóz w odniesieniu do wniosków złożonych na okres od dnia 1 lipca 2008 r. do dnia 30 czerwca 2009 r. w ramach kontyngentu taryfowego na przywóz mrożonych cienkich przepon wołowych otwartego rozporządzeniem (WE) nr 996/97**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1301/2006 z dnia 31 sierpnia 2006 r. ustanawiające wspólne zasady zarządzania kontyngentami taryfowymi na przywóz produktów rolnych, podlegającymi systemowi pozwoleń na przywóz ⁽²⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 996/97 z dnia 3 czerwca 1997 r. w sprawie otwarcia kontyngentu taryfowego na przywóz mrożonych cienkich przepon wołowych objętych kodem CN 0206 29 91

i zarządzania nim ⁽³⁾ otworzyło kontyngent taryfowy na przywóz produktów sektora wołowiny i cielęciny.

- (2) Ilości, w odniesieniu do których złożono wnioski o pozwoleń na przywóz na okres od dnia 1 lipca 2008 r. do dnia 30 czerwca 2009 r., przewyższają ilości dostępne. Należy zatem określić, na jakie ilości pozwoleń na przywóz mogą być wydawane, poprzez ustalenie współczynnika przydziału, jaki należy zastosować do ilości objętych wnioskami,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W odniesieniu do wniosków o pozwoleń na przywóz w ramach kontyngentu o numerze porządkowym 09.4020 złożonych na okres od dnia 1 lipca 2008 r. do dnia 30 czerwca 2009 r. na mocy rozporządzenia (WE) nr 996/97 ustala się współczynnik przydziału wynoszący 1,694843 %.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 30 lipca 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 29 lipca 2008 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 510/2008 (Dz.U. L 149 z 7.6.2008, s. 61).

⁽²⁾ Dz.U. L 238 z 1.9.2006, s. 13. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 289/2007 (Dz.U. L 78 z 17.3.2007, s. 17).

⁽³⁾ Dz.U. L 144 z 4.6.1997, s. 6. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 992/2007 (Dz.U. L 213 z 15.8.2007, s. 6).

DYREKTYWY

DYREKTYWA KOMISJI 2008/81/WE

z dnia 29 lipca 2008 r.

zmieniająca dyrektywę 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu włączenia difenakum jako substancji czynnej do załącznika I do tej dyrektywy

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotyczącą wprowadzania do obrotu produktów biobójczych ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 16 ust. 2 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1451/2007 z dnia 4 grudnia 2007 r. w sprawie drugiej fazy 10-letniego programu prac określonego w art. 16 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych ⁽²⁾ ustanawia wykaz substancji czynnych, które mają zostać poddane ocenie w celu ich ewentualnego włączenia do załącznika I, IA lub IB do dyrektywy 98/8/WE. Wykaz ten obejmuje difenakum.
- (2) Na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1451/2007 difenakum zostało ocenione zgodnie z art. 11 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE pod kątem stosowania w produktach typu 14, „Rodentycydy”, zgodnie z definicją w załączniku V do dyrektywy 98/8/WE.
- (3) Finlandia została wyznaczona jako państwo pełniące rolę sprawozdawcy i w dniu 21 marca 2006 r. przedłożyła Komisji sprawozdanie właściwego organu, wraz z zaleceniem, zgodnie z art. 14 ust. 4 i 6 rozporządzenia (WE) nr 1451/2007.
- (4) Sprawozdanie właściwego organu zostało poddane analizie przez państwa członkowskie i Komisję. Zgodnie z art. 15 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1451/2007 w dniu 29 listopada 2007 r. wyniki analizy zostały włączone do sprawozdania z oceny przez Stały Komitet ds. Produktów Biobójczych.
- (5) Ocena difenakum nie dała podstaw do żadnych wątpliwości ani obaw wymagających konsultacji z Komitetem Naukowym ds. Zagrożeń dla Zdrowia i Środowiska.
- (6) Na podstawie przeprowadzonych badań można oczekiwać, iż produkty biobójcze zawierające difenakum stosowane jako rodentycydy nie stanowią zagrożenia dla ludzi z wyjątkiem przypadkowych zdarzeń związanych z dziećmi. Stwierdzono zagrożenie dla zwierząt innych niż docelowe oraz dla środowiska. Jednak gryzonie uznane za docelowe są szkodnikami i stanowią zagrożenie dla zdrowia publicznego. Co więcej, nie ustalono jeszcze, czy istnieją odpowiednie, alternatywne dla difenakum substancje, które byłyby zarazem bardziej skuteczne i mniej szkodliwe dla środowiska. Włączenie difenakum do załącznika I jest zatem uzasadnione w celu stworzenia we wszystkich państwach członkowskich możliwości udzielania, zmieniania lub cofania zezwoleń na stosowanie jako rodentycydy produktów biobójczych zawierających difenakum, zgodnie z art. 16 ust. 3 dyrektywy 98/8/WE.
- (7) W świetle wniosków zawartych w sprawozdaniu z oceny konieczne jest wprowadzenie na poziomie wydawania zezwoleń na produkty zawierające difenakum i stosowane jako rodentycydy wymogu stosowania szczególnych środków ograniczających zagrożenie. Środki te powinny być ukierunkowane na ograniczenie zagrożenia związanego z pierwotnym i wtórnym narażeniem ludzi i zwierząt innych niż docelowe oraz długofalowych skutków oddziaływania substancji na środowisko.
- (8) Ze względu na stwierdzone zagrożenia i ich charakter, sprawiające, że difenakum jest substancją potencjalnie trwałą, podatną na bioakumulację i toksyczną lub bardzo trwałą i bardzo podatną na bioakumulację, difenakum należy włączyć do załącznika I jedynie na pięć lat i poddać porównawczej ocenie ryzyka zgodnie z art. 10 ust. 5 ppkt (i) akapit drugi dyrektywy 98/8/WE, zanim okres jego włączenia do załącznika I zostanie przedłużony.
- (9) Ważne jest, aby przepisy niniejszej dyrektywy były stosowane jednocześnie we wszystkich państwach członkowskich, tak aby zapewnić równe traktowanie produktów biobójczych zawierających substancję czynną difenakum na rynku oraz właściwe ogólne funkcjonowanie rynku produktów biobójczych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 123 z 24.4.1998, s. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2008/31/WE (Dz.U. L 81 z 20.3.2008, s. 57).

⁽²⁾ Dz.U. L 325 z 11.12.2007, s. 3.

- (10) Należy przewidzieć odpowiedni okres czasu, zanim substancja czynna zostanie włączona do załącznika I, w celu umożliwienia państwom członkowskim i zainteresowanym stronom przygotowania się do spełnienia nowych wymogów wynikających z włączenia oraz zagwarantowania wnioskodawcom, którzy przygotowali dokumenty, możliwości pełnego wykorzystania 10-letniego okresu ochrony informacji, który – zgodnie z art. 12 ust. 1 lit. c) ppkt (ii) dyrektywy 98/8/WE – rozpoczyna się od dnia włączenia.
- (11) Po włączeniu należy przewidzieć odpowiednio długi czas, umożliwiający państwom członkowskim wprowadzenie w życie przepisów art. 16 ust. 3 dyrektywy 98/8/WE, w szczególności w odniesieniu do udzielania, zmieniania lub cofania zezwoleń na zawierające difenakum produkty biobójcze należące do produktów typu 14, tak aby zapewnić ich zgodność z dyrektywą 98/8/WE.
- (12) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 98/8/WE.
- (13) Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Produktów Biobójczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W załączniku I do dyrektywy 98/8/WE wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują najpóźniej do dnia 31 marca 2009 r. przepisy ustawowe, wykonawcze

i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Państwa członkowskie stosują wymienione przepisy od dnia 1 kwietnia 2010 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst głównych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 29 lipca 2008 r.

W imieniu Komisji

Stavros DIMAS

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

W załączniku I do dyrektywy 98/8/WE dodaje się pozycję nr „9” w brzmieniu:

Nr	Nazwa zycząjąowa	Nazwa IUPAC Numery identyfikacyjne	Minimalna czystość substancji czynnej w produkcie biobójczym wpro- wadzonym do obrotu	Data włączenia	Termin zapewnienia zgod- ności z art. 16 ust. 3 (oprócz produktów zawie- rających więcej niż jedną substancję czynną; w przypadku takich produktów obowiązuje termin zapewnienia zgod- ności z art. 16 ust. 3 określony w ostatniej spółród decyzji dotyczą- cych włączenia substancji czynnych wchodzących w skład danego produktu)	Data wygaśnięcia włączenia	Rodzaj produktu	Przepisy szczególne (*)
„9	Difenakum	3-[3-(bifenył-4-yl(o)-1,2,3,4- tetrahydro-1-naftyl(o)]-4-hydrok- sykumaryna Nr WE: 259-978-4 Nr CAS: 56073-07-5	960 g/kg	1 kwietnia 2010 r.	31 marca 2012 r.	31 marca 2015 r.	14	Ze względu na to, że charakter substancji czynnej sprawia, że jest ona substancją potencjalnie trwałą, podatną na bioakumulację i toksyczną lub bardzo trwałą i bardzo podatną na bioakumulację, należy ją poddać porównawczej ocenie ryzyka zgodnie z art. 10 ust. 5 ppkt (i) akapit drugi dyrektywy 98/8/WE przed przedłużeniem jej włączenia do niniejszego załącznika. Państwa członkowskie dbają o to, aby zezwolenia spełniały następujące warunki: 1) stężenie nominalne substancji czynnej w produktach nie przekracza 75 mg/kg oraz dozwolone jest stosowanie wyłącznie gotowych przynęt; 2) produkty zawierają czynnik zapobiegawczy i, jeśli stosowne, barwnik; 3) produktu nie stosuje się jako proszku śladowego; 4) pierwotne i wtórne narażenie ludzi, zwierząt innych niż docelowe i środowiska jest zminimalizowane poprzez uwzględnienie i zastosowanie wszystkich stosownych i dostępnych środków ograniczających zagrożenie. Obejmuje to między innymi ograniczenie stosowania produktu do celów profesjonalnych, określenie maksymalnej wielkości opakowania oraz ustanowienie obowiązku używania zaplombowanych i bezpiecznych pudełek na przynęty.”

(*) Do celów wdrożenia wspólnych zasad załącznika VI zawartość sprawozdań z oceny i wniosków z nich są dostępne na stronie internetowej Komisji: <http://ec.europa.eu/comm/environment/biocides/index.htm>

DECYZJE PRZYJĘTE WSPÓLNIE PRZEZ PARLAMENT EUROPEJSKI I RADĘ

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY NR 742/2008/WE

z dnia 9 lipca 2008 r.

w sprawie udziału Wspólnoty w podjętym przez kilka państw członkowskich programie badawczo-rozwojowym, którego celem jest podwyższenie jakości życia osób starszych poprzez zastosowanie nowych technologii informacyjno-komunikacyjnych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 169 i 172 akapit drugi,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Decyzja nr 1982/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. dotycząca siódmego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007–2013) ⁽²⁾ (dalej zwanego „siódmym programem ramowym”) przewiduje udział Wspólnoty w programach badawczo-rozwojowych podjętych przez kilka państw członkowskich, w tym udział w strukturach utworzonych w celu wykonania tych programów w rozumieniu art. 169 Traktatu.

(2) Siódmy program ramowy określił szereg kryteriów identyfikacji obszarów inicjatyw podejmowanych na mocy

art. 169: związek z celami Wspólnoty, jasne określenie realizowanego celu oraz jego związek z celami siódmego programu ramowego, obecność istniejącej uprzednio podstawy (istniejące lub planowane programy badawcze), europejska wartość dodana, masa krytyczna z uwzględnieniem rozmiaru oraz liczby uczestniczących programów, a także stopnia podobieństwa działań nimi objętych, oraz skuteczność art. 169 jako najodpowiedniejszego środka do osiągnięcia celów.

(3) Decyzja Rady 2006/971/WE z dnia 19 grudnia 2006 r. dotycząca programu szczegółowego „Współpraca”, wdrażającego siódmy program ramowy Wspólnoty Europejskiej w dziedzinie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007–2013) ⁽³⁾ (dalej zwanego „programem szczegółowym »Współpraca«”) określa „inicjatywę na mocy art. 169 w dziedzinie życia wspieranego przez otoczenie” jako jedną z dziedzin odpowiedzialnych dla udziału Wspólnoty w krajowych programach badawczych realizowanych wspólnie na podstawie art. 169 Traktatu.

(4) W komunikacie z dnia 1 czerwca 2005 r. zatytułowanym „i2010 – Europejskie społeczeństwo informacyjne na rzecz wzrostu i zatrudnienia” Komisja zapowiedziała uruchomienie sztandarowej inicjatywy w sprawie opieki nad ludźmi w starzejącym się społeczeństwie.

(5) W komunikacie z dnia 12 października 2006 r. zatytułowanym „Demograficzna przyszłość Europy – przekształcić wyzwania w nowe możliwości” Komisja podkreśliła, iż demograficzne starzenie się społeczeństw jest jednym z głównych wyzwań, przed którymi stoją wszystkie kraje UE, oraz iż nowe technologie mogłyby ułatwić kontrolowanie kosztów, wpłynąć na poprawę sytuacji ludzi starszych i promować ich aktywny udział w społeczeństwie, zwiększając tym samym konkurencyjność gospodarki europejskiej w ramach wspierania poprawionej strategii lizbońskiej na rzecz rozwoju i zatrudnienia.

⁽¹⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 23 czerwca 2008 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 412 z 30.12.2006, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 400 z 30.12.2006, s. 86.

- (6) W szczególności w dziedzinie technologii informacyjno-komunikacyjnych (TIK) zjawisko starzenia się społeczeństwa można postrzegać jako szansę dla powstającego rynku nowych towarów i usług odpowiadających potrzebom ludzi starszych. Gwałtowny rozwój i wykorzystanie TIK nie powinny jednak prowadzić do wykluczenia społecznego lub powiększenia przepaści cyfrowej; umiejętności informatyczne stanowią natomiast warunek konieczny integracji i uczestniczenia w społeczeństwie informacyjnym.
- (7) Niniejsza inicjatywa w dziedzinie życia wspieranego przez otoczenie powinna uwzględniać sytuację starzejącego się społeczeństwa Europy, w którym liczba kobiet jest większa od liczby mężczyzn z powodu wyższej średniej długości życia kobiet.
- (8) Aktywne starzenie się stanowi główny element opracowanych na nowo wytycznych w zakresie zatrudnienia. Podejście UE do starzenia się ma na celu zmobilizowanie pełnego potencjału osób w każdym wieku – podejście oparte na koncepcji cyklu życiowego, i podkreśla potrzebę przejścia od fragmentarycznych do kompleksowych strategii w zakresie starzenia się.
- (9) Obecnie wiele programów badawczo-rozwojowych lub działań podjętych indywidualnie przez państwa członkowskie na poziomie krajowym w dziedzinie technologii informacyjno-komunikacyjnych na rzecz komfortowego starzenia się nie jest koordynowane na poziomie europejskim w wystarczający sposób, co uniemożliwia spójne podejście na poziomie europejskim do badań i rozwoju innowacyjnych programów i usług opartych na technologiach informacyjno-komunikacyjnych na rzecz komfortowego starzenia się.
- (10) Pragnąc wypracować spójne podejście na poziomie europejskim w dziedzinie technologii informacyjno-komunikacyjnych na rzecz komfortowego starzenia się oraz działać skutecznie, kilka państw członkowskich podjęło inicjatywę dotyczącą ustanowienia wspólnego programu badawczo-rozwojowego zatytułowanego „Wspólny program w zakresie życia wspieranego przez otoczenie” w dziedzinie technologii informacyjno-komunikacyjnych na rzecz komfortowego starzenia się w społeczeństwie informacyjnym, w celu uzyskania synergii, jeśli chodzi o środki zarządzania i środki finansowe poprzez zagwarantowanie jednolitego i wspólnego mechanizmu oceny z pomocą niezależnych ekspertów w oparciu o utrwaloną praktykę określoną w rozporządzeniu (WE) nr 1906/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającym zasady uczestnictwa przedsiębiorstw, ośrodków badawczych i uniwersytetów w działaniach w ramach siódmego programu ramowego oraz rozpowszechniania wyników badań (2007–2013)⁽¹⁾ oraz połączenie dodatkowej wiedzy i środków z różnych krajów w całej Europie.
- (11) Wspólny program w zakresie życia wspieranego przez otoczenie ma na celu sprostanie wyzwaniu demograficznego starzenia się społeczeństw poprzez zapewnienie niezbędnych ram prawnych i organizacyjnych dla europejskiej współpracy na szeroką skalę pomiędzy państwami członkowskimi w zakresie stosowanych badań i innowacji w dziedzinie TIK na rzecz komfortowego starzenia w starzejącym się społeczeństwie. Belgia, Dania, Niemcy, Irlandia, Grecja, Hiszpania, Francja, Włochy, Cypr, Luksemburg, Węgry, Niderlandy, Austria, Polska, Portugalia, Rumunia, Słowenia, Finlandia, Szwecja i Zjednoczone Królestwo (dalej zwane „uczestniczącymi państwami członkowskimi”) oraz Izrael, Norwegia i Szwajcaria zgodziły się wspólnie koordynować i realizować działania mające na celu wnoszenie wkładu do programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie. Całkowitą wartość ich krajowego udziału szacuje się na co najmniej 150 mln EUR na czas trwania siódmego programu ramowego. Udział każdego z tych krajów we wspólnym programie w zakresie życia wspieranego przez otoczenie powinien zależeć od minimalnego wkładu finansowego proporcjonalnego do ewentualnego zapotrzebowania ich krajowej społeczności badawczej i powinien zwykle wynosić co najmniej 0,2 mln EUR w przypadku udziału tego kraju w rocznym programie prac.
- (12) Wspólny program w zakresie życia wspieranego przez otoczenie powinien również promować zaangażowanie małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) w działania prowadzone w jego ramach zgodnie z celami siódmego programu ramowego.
- (13) W celu zwiększenia siły oddziaływania wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie uczestniczące państwa członkowskie, Izrael, Norwegia i Szwajcaria zgodziły się na udział w nim Wspólnoty. Wspólnota powinna wziąć udział w programie poprzez wniesienie wkładu finansowego do wysokości 150 mln EUR Biorąc pod uwagę, że wspólny program w zakresie życia wspieranego przez otoczenie spełnia naukowe cele siódmego programu ramowego oraz że zakres badań we wspólnym programie w zakresie życia wspieranego przez otoczenie jest objęty zakresem zagadnienia „technologie informacyjne i komunikacyjne” programu szczegółowego „Współpraca” siódmego programu ramowego, wkład finansowy Wspólnoty powinien zostać przekazany ze środków przyznanych w budżecie na to zagadnienie. Dalsze możliwości finansowania mogą być udostępnione między innymi przez Europejski Bank Inwestycyjny (EBI), w szczególności przez mechanizm finansowania opartego na podziale ryzyka opracowany wspólnie przez EBI i Komisję zgodnie z załącznikiem III do decyzji 2006/971/WE.
- (14) Wsparcie finansowe ze strony Wspólnoty zostanie udzielone pod warunkiem przedstawienia planu finansowego opartego na formalnych zobowiązaniach właściwych organów krajowych dotyczących realizacji wspólnych programów badawczo-rozwojowych i działań podjętych na poziomie krajowym oraz udziału w finansowaniu wspólnego wykonania wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie.
- (15) Wspólna realizacja krajowych programów badawczych wymaga ustanowienia lub istnienia specjalnej jednostki ds. wdrażania przewidzianej w szczegółowym programie „Współpraca”.
- (16) Uczestniczące państwa członkowskie uzgodniły, że ta specjalna jednostka ds. wdrażania będzie realizować wspólny program w zakresie życia wspieranego przez otoczenie.

(¹) Dz.U. L 391 z 30.12.2006, s. 1.

- (17) Specjalna jednostka ds. wdrażania powinna otrzymać wkład finansowy ze strony Wspólnoty oraz zapewnić skuteczną realizację wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie.
- (18) W celu skutecznej realizacji programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie specjalna jednostka ds. wdrażania powinna przyznać wsparcie finansowe stronom trzecim uczestniczącym we wspólnym programie w zakresie życia wspieranego przez otoczenie, których wybór nastąpi w wyniku zaproszenia do składania wniosków.
- (19) Wkład Wspólnoty powinien zależeć od środków zaangażowanych przez uczestniczące państwa członkowskie, Izrael, Norwegię i Szwajcarię oraz wypłaty ich wkładów finansowych.
- (20) Wspólnota powinna mieć prawo do zmniejszenia, wycofania swojego wkładu finansowego lub zaprzestania jego wnoszenia w przypadku niewłaściwej, częściowej lub spóźnionej realizacji wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie na warunkach określonych w porozumieniu zawartym między Wspólnotą a specjalną jednostką ds. wdrażania, określającym szczegółowe warunki dotyczące wkładu Wspólnoty.
- (21) Każde państwo członkowskie może dołączyć do wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie.
- (22) Zgodnie z siódmym programem ramowym Wspólnota powinna posiadać prawo do uzgadniania warunków dotyczących swojego wkładu finansowego do wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie w odniesieniu do udziału w nim każdego kraju stowarzyszonego z siódmym programem ramowym lub, o ile jest to niezbędne do uzgadniania realizacji wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie, innego kraju przystępującego do programu w trakcie jego realizacji, zgodnie z niniejszą decyzją.
- (23) Należy również przedsięwziąć właściwe środki, aby zapobiec nieprawidłowościom i nadużyciom finansowym, a także podjąć konieczne działania w celu odzyskania utraconych, niesłusznie wypłaconych lub nieodpowiednio wykorzystanych środków zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich⁽¹⁾, rozporządzeniem Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami⁽²⁾ oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/1999 z dnia 25 maja 1999 r. dotyczącym dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF)⁽³⁾.
- (24) Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽⁴⁾ (dalej zwanym „rozporządzeniem finansowym”) oraz rozporządzeniem Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiającym szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽⁵⁾ (dalej zwanym „przepisami wykonawczymi”) wkład Wspólnoty powinien być przeznaczony na bezpośrednie zarządzanie scentralizowane zgodnie z art. 54 ust. 2 lit. c) i art. 56 rozporządzenia finansowego oraz art. 35, art. 38 ust. 2 i art. 41 przepisów wykonawczych.
- (25) Istotne jest, aby działalność badawcza na podstawie wspólnego programu w zakresie życia wspomaganego przez otoczenie była zgodna z podstawowymi zasadami etycznymi, w tym z zasadami odzwierciedlonymi w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej oraz w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, a także aby uwzględniła problematykę płci i kwestie równości mężczyzn i kobiet. Przy realizacji programu należy również uwzględnić propagowanie roli kobiet w dziedzinie nauki i badań.
- (26) Celem wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie powinno być również promowanie sprawiedliwego i uproszczonego dostępu do odpowiednich produktów i usług opartych na TIK we wszystkich państwach członkowskich.
- (27) Do roku 2010 Komisja powinna przeprowadzić śródkresową ocenę jakości i skuteczności realizacji wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie i postępu w osiąganiu wyznaczonych celów. Ocenie należy poddać też potrzebę dokonywania dalszych ocen śródkresowych przed przeprowadzeniem oceny końcowej w końcu 2013 r.,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Realizacja siódmego programu ramowego przewiduje wkład finansowy Wspólnoty do wspólnego programu badawczego i rozwoju w zakresie życia wspieranego przez otoczenie podjętego wspólnie przez Belgię, Danię, Niemcy, Irlandię, Grecję, Hiszpanię, Francję, Włochy, Cypr, Luksemburg, Węgry, Niderlandy, Austrię, Polskę, Portugalię, Rumunię, Słowenię, Finlandię, Szwecję i Zjednoczone Królestwo („uczestniczące państwa członkowskie”) oraz Izrael, Norwegię i Szwajcarię.

⁽³⁾ Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1525/2007 (Dz.U. L 343 z 27.12.2007, s. 9).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 357 z 31.12.2002, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE, Euratom) nr 478/2007 (Dz.U. L 111 z 28.4.2007, s. 13).

⁽¹⁾ Dz.U. L 312 z 23.12.1995, s. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1233/2007 (Dz.U. L 279 z 23.10.2007, s. 10).

⁽²⁾ Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2.

2. Przez czas trwania siódmego programu ramowego wkład finansowy Wspólnoty na realizację wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie wynosi maksymalnie 150 mln EUR, zgodnie z zasadami określonymi w załączniku I, który stanowi integralną część niniejszej decyzji.

3. Wkład finansowy Wspólnoty jest przekazywany ze środków przyznanych w budżecie na temat technologii informacyjno-komunikacyjnych (TIK) szczegółowego programu „Współpraca”.

Artykuł 2

Wkład finansowy Wspólnoty jest uzależniony od:

- a) wykazania przez uczestniczące państwa członkowskie, Izrael, Norwegię i Szwajcarię, że wspólny program w zakresie życia wspieranego przez otoczenie zgodnie z opisem w załączniku I został skutecznie ustanowiony;
- b) formalnego powołania lub wskazania przez uczestniczące państwa członkowskie, Izrael, Norwegię i Szwajcarię lub organizacje wskazane przez uczestniczące państwa członkowskie, Izrael, Norwegię i Szwajcarię specjalnej jednostki ds. wdrażania posiadającej osobowość prawną, która będzie odpowiadać za realizację wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie oraz odbiór, przeznaczenie i monitorowanie wkładu finansowego Wspólnoty w ramach pośredniego zarządzania scentralizowanego zgodnie z art. 54 ust. 2 lit. c i art. 56 rozporządzenia finansowego oraz art. 35, art. 38 ust. 2 i art. 41 przepisów wykonawczych;
- c) ustanowienia właściwego i skutecznego modelu zarządzania wspólnym programem w zakresie życia wspieranego przez otoczenie zgodnie z wytycznymi określonymi w załączniku II, który stanowi integralną część niniejszej decyzji;
- d) skutecznego prowadzenia działań w ramach wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie opisanych w załączniku I przez specjalną jednostkę ds. wdrażania, co obejmuje rozpoczęcie procedury zaproszenia do składania wniosków o przyznanie dotacji;
- e) zobowiązań uczestniczących państw członkowskich, Izraela, Norwegii i Szwajcarii do udziału w finansowaniu wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie oraz wpłaty ich wkładu finansowego, w szczególności finansowania uczestników projektów wybranych w wyniku procedury zaproszenia do składania wniosków rozpoczętej w ramach programu;
- f) zgodności ze wspólnotowymi zasadami pomocy państwa, a w szczególności zasadami określonymi we wspólnotowych zasadach ramowych dotyczących pomocy państwa na działalność badawczą, rozwojową i innowacyjną ⁽¹⁾;

g) zapewnienia wysokiego poziomu doskonałości naukowej oraz przestrzegania zasad etycznych zgodnie z zasadami ogólnymi siódmego programu ramowego oraz problematyki płci, równości kobiet i mężczyzn i trwałego rozwoju; oraz

h) sformułowania postanowień dotyczących praw własności intelektualnej wynikających z działań prowadzonych w ramach wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie oraz realizacji i koordynacji programów naukowo-badawczych i działań podjętych na poziomie krajowym przez uczestniczące państwa członkowskie, Izrael, Norwegię i Szwajcarię w taki sposób, aby miały one na celu promowanie tworzenia takiej wiedzy oraz wspieranie użytkowania na szeroką skalę i rozpowszechniania stworzonej wiedzy.

Artykuł 3

W ramach realizacji wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie przyznanie przez specjalną jednostkę ds. wdrażania wsparcia finansowego stronom trzecim, a zwłaszcza wsparcie finansowe udzielone uczestnikom projektów wybranych w wyniku procedury zaproszenia do składania wniosków podlega zasadom równego traktowania i przejrzystości, przewidywalności dla wnioskodawców oraz niezależnej ocenie. Wsparcie finansowe jest przyznawane stronom trzecim na podstawie doskonałości naukowej, oddziaływania społeczno-gospodarczego na poziomie europejskim oraz znaczenia dla ogólnych celów wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie zgodnie z zasadami i procedurami określonymi w załączniku I.

Artykuł 4

Uzgodnienia dotyczące wspólnotowego wkładu finansowego oraz reguły odnoszące się do odpowiedzialności finansowej oraz do praw własności intelektualnej, a także szczegółowe zasady przyznawania wsparcia finansowego przez specjalną jednostkę ds. wdrażania stronom trzecim są przyjmowane w formie ogólnego porozumienia zawartego między Komisją, w imieniu Wspólnoty, a specjalną jednostką ds. wdrażania oraz rocznych umów finansowych.

Artykuł 5

W przypadku niewłaściwej, częściowej lub spóźnionej realizacji wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie Wspólnota może ograniczyć, wycofać swój wkład finansowy lub zaprzestać wnoszenia go w zależności od rzeczywistej realizacji wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie.

W przypadku gdy uczestniczące państwa członkowskie, Izrael, Norwegia i Szwajcaria nie uczestniczą lub uczestniczą tylko w części lub z opóźnieniem w finansowaniu wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie, Wspólnota może ograniczyć swój wkład finansowy w zależności od rzeczywistej wysokości finansowania ze środków publicznych przyznanych przez uczestniczące państwa członkowskie, Izrael, Norwegię i Szwajcarię na warunkach określonych w porozumieniu, które zostanie zawarte między Wspólnotą a specjalną jednostką ds. wdrażania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 323 z 30.12.2006, s. 1.

Artykuł 6

W ramach realizacji wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie uczestniczące państwa członkowskie, Izrael, Norwegia i Szwajcaria podejmują wszelkie środki prawne, wykonawcze, administracyjne i inne niezbędne do ochrony interesów finansowych Wspólnoty. W szczególności uczestniczące państwa członkowskie, Izrael, Norwegia i Szwajcaria podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia pełnego odzyskania kwot należnych Wspólnocie zgodnie z art. 54 ust. 2 lit. c) rozporządzenia finansowego oraz art. 38 ust. 2 przepisów wykonawczych.

Artykuł 7

Komisja i Trybunał Obrachunkowy mogą, za pośrednictwem swoich urzędników lub przedstawicieli, przeprowadzać wszelkie kontrole i inspekcje konieczne do zapewnienia właściwego zarządzania funduszami wspólnotowymi i ochrony interesów finansowych Wspólnoty przed wszelkimi nadużyciami lub nieprawidłowościami. W tym celu uczestniczące państwa członkowskie, Izrael, Norwegia i Szwajcaria oraz specjalna jednostka ds. wdrażania w stosownym trybie udostępnią Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu wszystkie istotne dokumenty.

Artykuł 8

Komisja przekazuje wszystkie istotne informacje Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Trybunałowi Obrachunkowemu. Wzywa się uczestniczące państwa członkowskie, Izrael, Norwegię i Szwajcarię do przekazywania Komisji, za pośrednictwem specjalnej jednostki ds. wdrażania, wszelkich dodatkowych informacji wymaganych przez Parlament Europejski, Radę oraz Trybunał Obrachunkowy dotyczących zarządzania finansami specjalnej jednostki ds. wdrażania, które są zgodne z ogólnymi wymogami dotyczącymi sprawozdawczości określonymi w art. 12 ust. 1.

Artykuł 9

Każde państwo członkowskie może przystąpić do wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie zgodnie z kryteriami określonymi w art. 2 lit. e)–h).

Artykuł 10

Każdy kraj trzeci może przystąpić do wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie zgodnie z kryteriami określonymi w art. 2 lit. e)–h) oraz pod warunkiem, że taki udział jest przewidziany w odpowiedniej umowie międzynarodowej i że zarówno Komisja, jak i uczestniczące państwa członkowskie, Izrael, Norwegia i Szwajcaria wyrażą na to zgodę.

Artykuł 11

Warunki dotyczące wspólnotowego wkładu finansowego w odniesieniu do udziału we wspólnym programie w zakresie życia wspieranego przez otoczenie jakiegokolwiek kraju stowarzyszonego z siódmym programem ramowym lub jakiegokolwiek innego kraju w przypadku, gdy jest to istotne dla realizacji wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez

otoczenie, mogą zostać uzgodnione przez Wspólnotę na podstawie przepisów niniejszej decyzji oraz wszelkich innych przepisów i uzgodnień wykonawczych.

Artykuł 12

1. Roczne sprawozdanie dotyczące siódmego programu ramowego przedstawiane Parlamentowi Europejskiemu i Radzie na mocy art. 173 Traktatu zawiera sprawozdanie z działań podjętych w ramach wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie.

2. Komisja przeprowadza śródkresową ocenę wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie dwa lata po rozpoczęciu programu, w każdym razie nie później niż w 2010 r. W razie potrzeby po pierwszej ocenie śródkresowej można sporządzić kolejne oceny śródkresowe.

Ocena śródkresowa obejmuje postęp w realizacji celów wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie określonych w załączniku I, w tym zalecenia dotyczące najważniejszych sposobów dalszego pogłębiania integracji, poprawy jakości i skuteczności realizacji, w tym integracji naukowej, integracji zarządzania i integracji finansowej programu badawczego i rozwoju w zakresie życia wspieranego przez otoczenie oraz kwestię, czy poziom wkładu finansowego uczestniczących państw członkowskich, Izraela, Norwegii i Szwajcarii jest proporcjonalny w świetle potencjalnego zapotrzebowania zgłoszonego przez ich różne krajowe społeczności badawcze. Uwzględniane są również doświadczenia zdobyte w ramach innych wspólnych programów prowadzonych na mocy art. 169 Traktatu.

Komisja przekazuje wyniki tej oceny, wraz z uwagami, oraz, o ile uzna to za właściwe, wnioski dotyczące zmiany niniejszej decyzji Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

3. Na koniec 2013 r. Komisja przeprowadza ostateczną ocenę wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie. Wyniki tej ostatecznej oceny są przedstawiane Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie.

Artykuł 13

Niniejsza decyzja wchodzi w życie trzeciego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 14

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 9 lipca 2008 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego
H.-G. PÖTTERING
Przewodniczący

W imieniu Rady
J.-P. JOUJET
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

OPIS CELÓW, DZIAŁAŃ ORAZ REALIZACJI WSPÓLNEGO PROGRAMU W ZAKRESIE ŻYCIA WSPIERANEGO PRZEZ OTOCZENIE**I. Cele szczegółowe**

Cele szczegółowe wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie są następujące:

- ułatwienie opracowania innowacyjnych produktów, usług i systemów opartych na technologiach informacyjno-komunikacyjnych w zakresie komfortowego starzenia się w domu, społeczności i w pracy, wpływając w ten sposób na poprawę jakości życia, zwiększenie samodzielności, udziału w życiu społecznym, umiejętności i szans zatrudnienia osób starszych oraz obniżenie kosztów opieki zdrowotnej i społecznej. Może to opierać się np. na innowacyjnym wykorzystaniu technologii informacyjno-komunikacyjnych, na nowych metodach interakcji z klientem lub nowych rodzajach łańcuchów wartości dla usług na rzecz niezależnego życia. Z wyników wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie mogłyby korzystać również inne grupy, a mianowicie osoby niepełnosprawne,
- osiągnięcie masy krytycznej badań, rozwoju i innowacji na poziomie UE w zakresie technologii i usług na rzecz komfortowego starzenia się w społeczeństwie informacyjnym, w tym stworzenie sprzyjających warunków dla udziału w programie małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP),
- polepszenie warunków wykorzystania wyników badań przez przemysł poprzez stworzenie spójnych europejskich ram dla rozwoju wspólnych stanowisk, w tym wspólnych minimalnych standardów, oraz ułatwienie znalezienia i przyjęcia wspólnych rozwiązań zgodnych ze zmieniającymi się preferencjami społecznymi i aspektami regulacyjnymi na poziomie krajowym i regionalnym w całej Europie.

Poprzez skupienie na badaniach stosowanych wspólny program w zakresie życia wspieranego przez otoczenie będzie stanowił uzupełnienie podobnych badań długoterminowych przewidzianych w ramach siódmego programu ramowego oraz demonstracji stanowiących część programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji (2007–2013) ustanowionego decyzją nr 1639/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾, która koncentruje się na wykorzystaniu na szeroką skalę istniejących rozwiązań.

Wspólny program w zakresie życia wspieranego przez otoczenie poprzez swoje działania przyczynia się do osiągnięcia celów odnowionej strategii lizbońskiej i budowania społeczeństwa opartego na wiedzy, starając się jednocześnie zapewnić, aby wykorzystanie nowych technologii nie prowadziło do wykluczenia społecznego. Program promuje również opracowanie oszczędnych rozwiązań mogących przyczynić się do zagwarantowania sprawiedliwego, uproszczonego dostępu do odpowiednich produktów i usług opartych na TIK, łącznie z dostępem do usług poprzez wybór różnych kanałów, które szanują prywatność i godność osób starszych we wszystkich regionach Europy, w tym na terenach wiejskich i najbardziej oddalonych.

Ponadto wspólny program w zakresie życia wspieranego przez otoczenie powinien promować innowacje w sektorze prywatnym i współfinansowanie przez ten sektor, zwłaszcza MŚP, w odniesieniu do przedsięwzięć związanych z rynkiem oraz dostosowanie technologii i rozwiązań opracowanych w ramach tych przedsięwzięć, do potrzeb osób starszych w celu zwiększenia ich uczestnictwa w życiu społecznym.

W miarę możliwości zapewnia się komplementarność i synergę wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie z innymi programami na poziomie wspólnotowym, krajowym i regionalnym.

Uwzględniane są możliwe kwestie dotyczące etyki i prywatności zgodnie z międzynarodowymi wytycznymi.

II. Działania

Główne działania w ramach wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie obejmują działania w zakresie badań, rozwoju i innowacji. Mają one być wdrażane poprzez współfinansowane projekty ponadnarodowe realizowane przez podmioty z co najmniej trzech różnych uczestniczących państw członkowskich, Izraela, Norwegii i Szwajcarii oraz innych uczestniczących krajów, zajmujące się działaniami badawczymi, rozwojem technologicznym oraz demonstracją i rozpowszechnianiem. Powinny być one ukierunkowane na badania nastawione na rynek, powinny być to działania krótko- lub średnioterminowe oraz powinny zapewniać wykorzystanie wyników projektów w realistycznym przedziale czasowym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 310 z 9.11.2006, s. 15.

Ponadto działania w zakresie pośrednictwa, promocji programu i współdziałania w ramach sieci można wdrożyć poprzez organizowanie specjalnych imprez lub łącznie z imprezami już organizowanymi. Obejmują one organizację warsztatów i nawiązywanie kontaktów z innymi zainteresowanymi stronami w ramach łańcucha wartości.

Wspólny program obejmuje również konsultacje z odpowiednimi uczestnikami europejskimi (takimi jak organy decyzyjne ministerstw i sektora publicznego, dostawcy usług sektora prywatnego i ubezpieczeń, jak również przemysłu, MŚP oraz przedstawiciele użytkowników) odnośnie do priorytetów badań oraz wdrażania programu.

Wspólny program w zakresie życia wspieranego przez otoczenie powinien również uwzględniać tendencje demograficzne oraz badania demograficzne prowadzone w różnych państwach europejskich w celu znalezienia rozwiązań odzwierciedlających sytuację społeczną i gospodarczą w Unii.

III. Realizacji programu

Roczny program prac i zaproszenia do składania ofert

Wspólny program w zakresie życia wspieranego przez otoczenie jest realizowany na podstawie rocznych programów prac identyfikujących tematy zaproszeń do składania wniosków, które zostaną uzgodnione z Komisją jako podstawa wkładu finansowego Wspólnoty.

W ramach wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie ogłasza się regularne zaproszenia do składania wniosków zgodnie z uzgodnionym rocznym programem prac. Wnioski są składane przez wnioskodawców centralnie do specjalnej jednostki ds. wdrażania (jeden punkt odbioru).

Po zamknięciu zaproszenia do składania ofert specjalna jednostka ds. wdrażania dokonuje centralnego sprawdzenia kwalifikowalności we współpracy z krajowymi agencjami zarządzania programem. Badanie to przeprowadza się na podstawie wspólnych kryteriów kwalifikowalności wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie, które są publikowane razem z rocznym programem prac i obejmują co najmniej:

- złożenie w terminie kompletnego wniosku w formie elektronicznej, oraz
- wypełnienie obowiązków dotyczących składu konsorcjów.

Ponadto specjalna jednostka ds. wdrażania z pomocą krajowych agencji zarządzania programem przeprowadza badanie w zakresie wypełnienia krajowych kryteriów kwalifikowalności opublikowanych razem z rocznym programem prac i wymienionych w zaproszeniach do składania wniosków. Krajowe kryteria kwalifikowalności odnoszą się jedynie do statusu prawnego i finansowego poszczególnych wnioskodawców, a nie do treści wniosków. Kryteria te obejmują:

- rodzaj wnioskodawcy, w tym status prawny i cel,
- odpowiedzialność oraz kwestie związane z wykonalnością, w tym stabilność finansowa, wypełnianie zobowiązań podatkowych i w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Kwalifikujące się projekty wniosków są oceniane i wybierane na poziomie centralnym z pomocą niezależnych ekspertów na podstawie przejrzystych i wspólnych kryteriów kwalifikowalności i oceny ustanowionych w programie prac, które wiążą uczestniczące państwa członkowskie oraz Izrael, Norwegię i Szwajcarię. Wybór ten po przyjęciu przez zgromadzenie ogólne wiąże uczestniczące państwa członkowskie, Izrael, Norwegię i Szwajcarię.

Specjalna jednostka ds. wdrażania odpowiada za monitorowanie projektów, a w celu zarządzania całym cyklem projektu wdrażane są wspólne procedury operacyjne.

Ponieważ kwestie administracyjne w ramach wybranych projektów, dotyczące krajowych partnerów projektu, są rozpatrywane przez odnośne krajowe agencje zarządzające programem, stosuje się krajowe kryteria kwalifikowalności powiązane ściśle z prawnym i finansowym statusem poszczególnych uczestników, tak jak to określono powyżej, oraz krajowe zasady administracyjne.

Jeżeli na etapie zawierania umowy uczestnik nie spełnia już jednego z krajowych kryteriów kwalifikowalności, wspólny program w zakresie życia wspieranego przez otoczenie zapewnia doskonałość naukową. W tym celu krajowa agencja zarządzająca może podjąć decyzję o przeprowadzeniu dodatkowej centralnej i niezależnej ocena danego wniosku z pomocą niezależnych ekspertów, w celu dokonania oceny wniosku bez udziału danego uczestnika lub, jeżeli zaproponuje to konsorcjum projektu, z udziałem zastępczego uczestnika.

Każdy kraj finansuje swoich uczestników krajowych, których wnioski zostały zaakceptowane, poprzez agencje krajowe, które dodatkowo kierują finansowanie centralne od specjalnych jednostek ds. wdrażania, na podstawie porozumienia zawartego przez właściwe agencje krajowe z krajowymi uczestnikami danego projektu.

Zapewnienie integracji naukowej, integracji zarządzania i integracji finansowej

Wspólny program w zakresie życia wspieranego przez otoczenie zapewnia naukową integrację uczestniczących programów krajowych poprzez opracowanie wspólnych programów prac i tematów zaproszeń do składania wniosków dla wszystkich programów krajowych.

Integracja zarządzania programów krajowych jest zapewniana przez jednostkę prawną utworzoną przez uczestniczące państwa członkowskie oraz Izrael, Norwegię i Szwajcarię. Zarządzanie wspólnym programem w zakresie życia wspieranego przez otoczenie obejmuje:

- centralną organizację zaproszeń do składania wniosków,
- centralną, niezależną i przejrzystą ocenę ekspertów na poziomie europejskim, opartą na wspólnych zasadach i kryteriach oceny oraz wyboru wniosków na podstawie doskonałości naukowej,
- jeden adres do składania wniosków (przewiduje się składanie wniosków drogą elektroniczną).

Wspólny program w zakresie życia wspieranego przez otoczenie wzmacnia integrację finansową poprzez:

- zobowiązanie do pełnego finansowania krajowego przez czas trwania inicjatywy oraz roczne zobowiązania dotyczące każdego proponowanego programu prac,
- zapewnienie, by ostateczne zestawienie wniosków uzgodnione na podstawie oceny było wiążące dla uczestniczących państw członkowskich, Izraela, Norwegii i Szwajcarii, tak jak to opisano powyżej, łącznie z etapem sporządzania umowy,
- promowanie elastyczności przydzielania środków z budżetu krajowego w maksymalnym stopniu umożliwiającym reagowanie na sytuacje wyjątkowe, np. poprzez podwyższenie wkładów krajowych lub finansowanie krzyżowe.

W ramach inicjatywy uczestniczące państwa członkowskie podejmują wszelkie starania, aby wzmocnić integrację i usunąć istniejące krajowe ograniczenia prawne i administracyjne w zakresie współpracy międzynarodowej.

IV. Zasady finansowania

Udział Wspólnoty stanowi stały odsetek całkowitej kwoty środków publicznych pochodzących z uczestniczących programów krajowych, nie przekracza jednak w żadnym przypadku 50 % całkowitej kwoty środków publicznych przyznanych uczestnikowi projektu wybranego w wyniku zaproszenia do składania wniosków w ramach wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie. Ten stały odsetek zostanie określony w porozumieniu zawartym między specjalną jednostką ds. wdrażania a Komisją w oparciu o wieloletnie zobowiązanie uczestniczących państw członkowskich oraz Izraela, Norwegii i Szwajcarii, a także wkład Wspólnoty.

Najwyżej 6 % finansowego wkładu Wspólnoty wykorzystuje się na wkład w ogólne koszty operacyjne wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie.

Uczestniczące państwa członkowskie, Izrael, Norwegia i Szwajcaria również wnoszą wkład w zagwarantowanie skutecznego działania wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie.

Projekty są współfinansowane przez uczestników projektu.

V. Oczekiwane rezultaty realizacji wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie

Specjalna jednostka ds. wdrażania przedstawia roczne sprawozdanie zawierające szczegółowy przegląd realizacji wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie (liczba przedłożonych projektów i projektów wybranych do przyznania dofinansowania, wykorzystanie funduszy wspólnotowych, podział funduszy krajowych, rodzaje uczestników, informacje statystyczne dotyczące państwa, imprezy dotyczące pośrednictwa i działania w zakresie rozpowszechniania itp.) oraz postępu na drodze ku dalszej integracji.

Oczekiwane rezultaty są przedstawiane w sposób bardziej szczegółowy w porozumieniu zawartym między Komisją, działającą w imieniu Wspólnoty, a specjalną jednostką ds. wdrażania.

ZAŁĄCZNIK II

WYTYCZNE DOTYCZĄCE KIEROWANIA WSPÓLNYM PROGRAMEM W ZAKRESIE ŻYCIA WSPieranego PRZEZ OTOCZENIE

Struktura organizacyjna wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie jest następująca:

Stowarzyszenie na rzecz Życia Wspieranego przez Otoczenie, będące międzynarodowym stowarzyszeniem o celu niezarobkowym założonym zgodnie z prawem belgijskim, stanowi specjalną jednostkę ds. wdrażania stworzoną przez uczestniczące państwa członkowskie oraz Izrael, Norwegię i Szwajcarię.

Stowarzyszenie na rzecz Życia Wspieranego przez Otoczenie odpowiada za wszelkie działania w ramach programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie. Zadania Stowarzyszenia na rzecz Życia Wspieranego przez Otoczenie obejmują zarządzanie umowami i budżetem, opracowanie rocznych programów prac, organizację zaproszeń do składania wniosków, przygotowanie oceny i zestawienia projektów. Ponadto nadzoruje ono monitorowanie projektów i przekazuje stosowane środki stanowiące wkład wspólnotowy do wyznaczonych krajowych agencji ds. programu. Stowarzyszenie organizuje także działalność w zakresie rozpowszechniania informacji.

Stowarzyszenie na rzecz Życia Wspieranego przez Otoczenie jest zarządzane przez zgromadzenie ogólne. Zgromadzenie ogólne, będące organem decyzyjnym wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie, mianuje członków zarządu i nadzoruje realizację wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie, włączając zatwierdzanie rocznych programów prac, przydział środków krajowych na projekty oraz wnioski o członkostwo. Będzie ono działać na podstawie zasady, zgodnie z którą jednemu państwu przysługuje jeden głos. Decyzje są podejmowane zwykłą większością głosów, z wyjątkiem decyzji dotyczących sukcesji, przyjęcia lub wyłączenia członków, lub rozwiązania Stowarzyszenia, dla których statut Stowarzyszenia może przewidzieć szczególne wymagania w zakresie głosowania. Komisji przysługuje status obserwatora na posiedzeniach zgromadzenia ogólnego.

Zarząd Stowarzyszenia na rzecz Życia Wspieranego przez Otoczenie – składający się co najmniej z przewodniczącego, wiceprzewodniczącego i skarbnika – jest wybierany przez zgromadzenie ogólne w celu podjęcia szczególnych obowiązków w zakresie zarządzania, takich jak planowanie budżetu, zatrudnianie personelu i podpisywanie umów. Jest on prawnym przedstawicielem Stowarzyszenia i składa sprawozdania zgromadzeniu ogólnemu.

Agencje zarządzające programami krajowymi są upoważnione przez uczestniczące państwa członkowskie oraz Izrael, Norwegię i Szwajcarię do podjęcia pracy związanej z zarządzaniem projektem oraz aspektami administracyjnymi i prawnymi partnerów projektów krajowych oraz zapewnienia wsparcia w zakresie oceny i negocjowania wniosków dotyczących projektów. Pracują one pod nadzorem Stowarzyszenia na rzecz Życia Wspieranego przez Otoczenie.

Komitet doradczy, w którego skład wchodzi przedstawiciele przemysłu i innych zainteresowanych stron, łącznie z przedstawicielami osób należących do różnych pokoleń, przedstawia zalecenia z listą priorytetów i tematów, które należy objąć zaproszeniami do składania wniosków w ramach wspólnego programu w zakresie życia wspieranego przez otoczenie.

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY NR 743/2008/WE

z dnia 9 lipca 2008 r.

dotycząca udziału Wspólnoty w podjętym przez kilka państw członkowskich programie badawczo-rozwojowym mającym na celu wsparcie małych i średnich przedsiębiorstw prowadzących działalność w zakresie badań i rozwoju

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 169 i art. 172 akapit drugi,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Decyzja nr 1982/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. dotycząca siódmego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007–2013) ⁽³⁾ (zwanego dalej „siódmym programem ramowym”) przewiduje udział Wspólnoty w programach badawczo-rozwojowych podjętych przez kilka państw członkowskich, w tym udział w strukturach utworzonych w celu wykonania tych programów w rozumieniu art. 169 Traktatu.

(2) W ramach siódmego programu ramowego określono szereg kryteriów identyfikacji obszarów dla inicjatyw podejmowanych na mocy art. 169: związek z celami Wspólnoty, jasne określenie realizowanego celu oraz jego znaczenie z punktu widzenia celów siódmego programu ramowego, obecność uprzednio istniejącej podstawy (istniejące lub planowane krajowe programy

badawcze), europejska wartość dodana, korzyści skali z uwzględnieniem rozmiaru oraz liczby uczestniczących programów, a także stopnia podobieństwa działań nimi objętych, oraz skuteczność art. 169 Traktatu jako najodpowiedniejszego środka do osiągnięcia celów.

(3) Decyzja Rady 2006/974/WE z dnia 19 grudnia 2006 r. dotycząca programu szczegółowego „Możliwości”, wdrażającego siódmy program ramowy Wspólnoty Europejskiej w dziedzinie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007–2013) ⁽⁴⁾ (dalej zwanego „programem szczegółowym »Możliwości«”) określa inicjatywę podjętą na mocy art. 169 w dziedzinie małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) prowadzących działalność w zakresie badań jako jedną z dziedzin odpowiednich dla udziału Wspólnoty w krajowych programach badawczych realizowanych wspólnie na mocy art. 169 Traktatu.

(4) W swoich konkluzjach z dnia 24 września 2004 r. Rada uznała ważną rolę siódmego programu ramowego dla dalszego rozwoju europejskiej przestrzeni badawczej (EPB) i w tym kontekście podkreśliła znaczenie wzmacnienia związków pomiędzy EPB a europejskimi organizacjami międzyrządowymi, takimi jak EUREKA.

(5) W swoich konkluzjach w dniach 25–26 listopada 2004 r. Rada podkreśliła znaczenie MŚP dla europejskiego wzrostu i konkurencyjności oraz związaną z tym konieczność wzmocnienia przez Komisję i państwa członkowskie skuteczności i komplementarności krajowych i europejskich programów wsparcia dla MŚP. Rada zachęciła Komisję do zbadania możliwości przyjęcia oddolnego programu dla MŚP prowadzących badania. Rada przywołała znaczenie koordynacji programów krajowych dla rozwoju EPB. Rada zaprosiła państwa członkowskie i Komisję do ścisłej współpracy w wyznaczeniu ograniczonej liczby dziedzin dla dalszego stosowania art. 169 Traktatu. Rada zaprosiła Komisję do dalszego rozwoju współpracy i koordynacji pomiędzy Wspólnotami a działaniami prowadzonymi w ramach struktur międzyrządowych, szczególnie z EUREKA, przywołując konferencję ministerialną EUREKA z dnia 18 czerwca 2004 r.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 29 maja 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 10 kwietnia 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 23 czerwca 2008 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 412 z 30.12.2006, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 400 z 30.12.2006, s. 281. Sprostowanie w Dz.U. L 54 z 22.2.2007, s. 101.

- (6) W swojej rezolucji z dnia 10 marca 2005 r. dotyczącej nauki i technologii – wytyczne dla przyszłej polityki Unii Europejskiej w dziedzinie wspierania badań ⁽¹⁾ Parlament Europejski zachęcił państwa członkowskie do przyjęcia zachęt podatkowych i innych w celu propagowania innowacji przemysłowej, w tym związków z EUREKA, w szczególności w odniesieniu do MŚP, i podkreślił, że stworzenie EPB będzie możliwe tylko, jeżeli rosnąca część finansowania przeznaczona na badania będzie rozdzielona przez Unię w celu bliższej koordynacji europejskich, krajowych i regionalnych polityk badawczych w odniesieniu do ich przedmiotu i finansowania, i jeżeli to finansowanie będzie uzupełnieniem polityki badawczej prowadzonej w państwach członkowskich i pomiędzy nimi. Parlament Europejski stwierdził, że należy bardziej wydajnie korzystać z innych mechanizmów finansowania i wsparcia w celu wspierania badań i rozwoju oraz innowacji, odwołując się, między innymi, do EUREKA. Parlament opowiedział się za wzmocnioną współpracą pomiędzy krajowymi programami badawczymi i wezwał Komisję do podjęcia inicjatywy zgodnie z art. 169 Traktatu.
- (7) W swoim komunikacie z dnia 4 czerwca 2003 r. zatytułowanym „Inwestowanie w badania: plan działania dla Europy” Komisja podkreśliła znaczenie udziału MŚP w bezpośrednich środkach wsparcia badań i innowacji, co jest niezbędne dla zwiększenia możliwości innowacyjnych dużych segmentów gospodarki.
- (8) Obecnie istniejące programy albo działania indywidualnie podejmowane przez państwa członkowskie na szczeblu krajowym, mające na celu wsparcie działań w zakresie badań i rozwoju podejmowanych przez MŚP, nie są wystarczająco skoordynowane na szczeblu europejskim i nie pozwalają na spójne podejście na szczeblu europejskim dla stworzenia wydajnego programu badawczo-rozwojowego.
- (9) W celu wypracowania spójnego podejścia na szczeblu europejskim w dziedzinie MŚP prowadzących działalność w zakresie badań i rozwoju oraz w celu zwiększenia skuteczności działań kilka państw członkowskich podjęło w ramach EUREKA inicjatywę powołania wspólnego programu badawczo-rozwojowego zatytułowanego „Eurostars” (zwanego dalej „wspólnym programem Eurostars”) na rzecz MŚP prowadzących działalność w zakresie badań i rozwoju w celu zwiększenia korzyści skali z punktu widzenia zarządzania i środków finansowych oraz połączenia dodatkowej wiedzy i zasobów dostępnych w różnych krajach Europy.
- (10) Wspólny program Eurostars ma na celu wsparcie MŚP prowadzących działalność w zakresie badań i rozwoju poprzez stworzenie niezbędnych ram prawnych i organizacyjnych dla europejskiej współpracy na szeroką skalę pomiędzy państwami członkowskimi w zakresie badań stosowanych i innowacji, w każdej dziedzinie technologii i przemysłu, z korzyścią dla tych MŚP. Belgia, Bułgaria, Republika Czeska, Dania, Niemcy, Estonia, Irlandia, Grecja, Hiszpania, Francja, Włochy, Cypr, Łotwa, Litwa, Luksemburg, Węgry, Niderlandy, Austria, Polska, Portugalia, Rumunia, Słowenia, Słowacja, Finlandia, Szwecja i Zjednoczone Królestwo (zwane dalej „uczestniczącymi państwami członkowskimi”) oraz Islandia, Izrael, Norwegia, Szwajcaria i Turcja (zwane dalej „innymi uczestniczącymi krajami”) zgodziły się na koordynację i wspólną realizację działań mających na celu wniesienie wkładu do wspólnego programu Eurostars. Całkowitą wartość ich udziału szacuje się na co najmniej 300 mln EUR w proponowanym okresie trwania programu wynoszącym sześć lat. Wkład finansowy Wspólnoty powinien wynieść nie więcej niż 25 % całkowitego wkładu publicznego do wspólnego programu Eurostars, szacowanego na 400 mln EUR.
- (11) W celu zwiększenia oddziaływania wspólnego programu Eurostars uczestniczące państwa członkowskie oraz inne uczestniczące kraje zgodziły się na taki udział Wspólnoty we wspólnym programie Eurostars. Wspólnota powinna uczestniczyć w programie poprzez wniesienie wkładu w wysokości do 100 mln EUR w okresie trwania wspólnego programu Eurostars. Biorąc pod uwagę, że wspólny program Eurostars jest zgodny z celami naukowymi siódmego programu ramowego oraz że dziedzina objęta wspólnym programem Eurostars wchodzi w zakres części szczegółowego programu „Możliwości” „Badania na rzecz MŚP”, wkład finansowy Wspólnoty powinien pochodzić ze środków przyznanых na rzecz tej części w budżecie. Inne opcje finansowania mogą zostać udostępnione między innymi przez Europejski Bank Inwestycyjny (EBI), zwłaszcza w ramach mechanizmu finansowania opartego na podziale ryzyka opracowanego wspólnie przez EBI i Komisję zgodnie z załącznikiem III do decyzji 2006/974/WE.
- (12) Wsparcie finansowe Wspólnoty powinno być udzielane pod warunkiem przyjęcia planu finansowego opartego na formalnych zobowiązaniach właściwych organów krajowych dotyczących wspólnej realizacji programów badawczo-rozwojowych i działań podjętych na poziomie krajowym oraz udziału w finansowaniu wspólnego wykonania wspólnego programu Eurostars.
- (13) Wspólna realizacja krajowych programów badawczych wymaga ustanowienia lub istnienia specjalnej jednostki ds. wdrożenia przewidzianej w szczegółowym programie „Możliwości”.
- (14) Uczestniczące państwa członkowskie uzgodniły, że ta specjalna jednostka ds. wdrożenia będzie wdrażać wspólny program Eurostars.

(¹) Dz.U. C 320 E z 15.12.2005, s. 259.

- (15) Specjalna jednostka ds. wdrożenia powinna otrzymać wkład finansowy ze strony Wspólnoty oraz zapewnić skuteczną realizację wspólnego programu Eurostars.
- (16) Wkład Wspólnoty powinien być uzależniony od zaangażowania środków przez uczestniczące państwa członkowskie i inne uczestniczące kraje oraz faktycznego wniesienia ich wkładów finansowych.
- (17) Wniesienie wkładu Wspólnoty powinno być uzależnione od zawarcia ogólnej umowy pomiędzy Komisją, w imieniu Wspólnot Europejskich, a specjalną jednostką ds. wdrożenia, zawierającej szczegółowe postanowienia dotyczące wykorzystania wkładu Wspólnoty. Ta ogólna umowa powinna zawierać niezbędne postanowienia w celu zapewnienia ochrony interesów finansowych Wspólnoty.
- (18) Odsetki uzyskane z wkładu finansowego Wspólnoty powinny być uznawane za dochody przeznaczone na określony cel, zgodnie z art. 18 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem finansowym”). Maksymalna wysokość wkładu Wspólnoty określona w niniejszej decyzji może być odpowiednio zwiększona przez Komisję.
- (19) Wspólnota powinna mieć prawo do zmniejszenia, wstrzymania lub zaprzestania wnoszenia swojego wkładu finansowego w przypadku niewłaściwej, częściowej lub spóźnionej realizacji wspólnego programu Eurostars lub w przypadku gdy uczestniczące państwa członkowskie oraz inne uczestniczące kraje nie wezmą udziału, wezmą udział tylko w części lub wezmą udział z opóźnieniem w finansowaniu wspólnego programu Eurostars, na warunkach określonych w umowie, która ma być zawarta między Wspólnotą a specjalną jednostką ds. wdrożenia.
- (20) W celu skutecznej realizacji wspólnego programu Eurostars wsparcie finansowe powinno zostać przyznane uczestnikom projektów w ramach wspólnego programu Eurostars (zwanymi dalej „projektami Eurostars”), których wybór zostanie dokonany na szczeblu centralnym w wyniku zaproszenia do składania wniosków. Wsparcie finansowe tego rodzaju i związane z nim płatności powinny być przejrzyste i racjonalne. Płatności tych należy dokonywać w terminie ustalonym na podstawie umowy, która ma zostać zawarta między krajowymi organami finansującymi a specjalną jednostką ds. wdrożenia. Specjalna jednostka ds. wdrożenia powinna zachęcać państwa członkowskie do upraszczania płatności na rzecz uczestników poszczególnych projektów Eurostars, na przykład poprzez wykorzystywanie w stosownych przypadkach finansowania w formie ryczałtu.
- (21) Oceny wniosków powinni dokonywać na szczeblu centralnym niezależni eksperci. Lista rankingowa powinna być zatwierdzana na szczeblu centralnym i powinna być wiążąca dla przydziału środków pochodzących z wkładów Wspólnoty oraz z budżetów krajowych przeznaczonych na projekty programu Eurostars.
- (22) Wkład Wspólnoty powinien być zarządzany w ramach pośredniego scentralizowanego zarządzania zgodnie z rozporządzeniem finansowym i rozporządzeniem Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiającym szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽²⁾ (zwanym dalej „przepisami wykonawczymi”).
- (23) W przypadku każdego wybranego projektu Eurostars MŚP prowadzące działalność w zakresie badań i rozwoju powinny wspólnie pokryć przeważającą część łącznych kosztów związanych z działalnością badawczo-rozwojową wszystkich uczestników.
- (24) Każde państwo członkowskie powinno mieć możliwość przyłączenia się do wspólnego programu Eurostars.
- (25) Zgodnie z celami siódmego programu ramowego udział we wspólnym programie Eurostars krajów stowarzyszonych z siódmym programem ramowym albo innych krajów powinien być możliwy pod warunkiem, że jest on przewidziany przez odpowiednią umowę międzynarodową oraz że Komisja, uczestniczące państwa członkowskie i inne uczestniczące kraje wyrażą na ten udział zgodę.
- (26) Zgodnie z siódmym programem ramowym Wspólnota powinna posiadać prawo do uzgadniania warunków swojego wkładu finansowego do wspólnego programu Eurostars w odniesieniu do udziału w nim każdego kraju stowarzyszonego z siódmym programem ramowym lub, o ile jest to niezbędne do realizacji wspólnego programu Eurostars, innych krajów przystępujących do programu Eurostars podczas jego realizacji, zgodnie z zasadami i warunkami określonymi w niniejszej decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1525/2007 (Dz.U. L 343 z 27.12.2007, s. 9).

⁽²⁾ Dz.U. L 357 z 31.12.2002, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 478/2007 (Dz.U. L 111 z 28.4.2007, s. 13).

- (27) Należy również podjąć właściwe środki w celu zapobiegania nieprawidłowościom i nadużyciom finansowym, a także podjąć konieczne działania w celu odzyskania utraconych, niesłusznie wypłaconych lub nieodpowiednio wykorzystanych środków zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich⁽¹⁾, rozporządzeniem Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami⁽²⁾ oraz rozporządzeniem (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącym dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF)⁽³⁾.
- (28) Istotne jest, aby działalność badawcza na podstawie wspólnego programu Eurostars była zgodna z podstawowymi zasadami etycznymi, w tym z zasadami odzwierciedlonymi w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej oraz w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, a także aby uwzględniała problematykę płci i kwestie równości kobiet i mężczyzn.
- (29) Komisja powinna przeprowadzić śródkresową ocenę zdolności MŚP prowadzących działalność w zakresie badań i rozwoju, zwłaszcza do przystąpienia do wspólnego programu Eurostars, oraz jakości i skuteczności jego realizacji i postępu w osiąganiu wyznaczonych celów, a także przeprowadzić ocenę końcową.
- (30) Monitorowanie realizacji wspólnego programu Eurostars powinno być skuteczne i nie powinno nakładać niepotrzebnych obciążeń na uczestników programu, w tym w szczególności na MŚP.
- (31) Specjalna jednostka ds. wdrożenia powinna zachęcać uczestników wybranych projektów Eurostars do ogłaszania i rozpowszechniania ich wyników oraz do udostępniania tych informacji opinii publicznej,

PRZYMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. W ramach realizacji siódmego programu ramowego Wspólnota wnosi wkład finansowy do wspólnego programu Eurostars podjętego wspólnie przez Belgię, Bułgarię, Republikę Czeską, Danię, Niemcy, Estonię, Irlandię, Grecję, Hiszpanię, Francję, Włochy, Cypr, Łotwę, Litwę, Luksemburg, Węgry, Niderlandy, Austrię, Polskę, Portugalię, Rumunię, Słowenię,

⁽¹⁾ Dz.U. L 312 z 23.12.1995, s. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1233/2007 (Dz.U. L 279 z 23.10.2007, s. 10).

⁽²⁾ Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2.

⁽³⁾ Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 1.

Słowację, Finlandię, Szwecję i Zjednoczone Królestwo (uczestniczące państwa członkowskie) oraz Islandię, Izrael, Norwegię, Szwajcarię i Turcję (inne uczestniczące kraje).

2. Wspólnota wnosi wkład finansowy w wysokości nieprzekraczającej jednej trzeciej wkładów faktycznie dokonanych przez uczestniczące państwa członkowskie i inne uczestniczące kraje i nie wyższej niż 100 mln EUR, na cały okres trwania siódmego programu ramowego, zgodnie z zasadami określonymi w załączniku I.

3. Wkład finansowy Wspólnoty jest przekazywany ze środków przyznanych w budżecie ogólnym Unii Europejskiej na „Badania na rzecz MŚP” stanowiące część programu szczegółowego „Możliwości”.

Artykuł 2

Wkład finansowy Wspólnoty jest uzależniony od:

- a) wykazania przez uczestniczące państwa członkowskie i inne uczestniczące kraje, że wspólny program Eurostars opisany w załączniku I został skutecznie ustanowiony;
- b) formalnego powołania lub wskazania przez uczestniczące państwa członkowskie i inne uczestniczące kraje albo organizacje wskazane przez uczestniczące państwa członkowskie i inne uczestniczące kraje specjalnej jednostki ds. wdrożenia posiadającej osobowość prawną, która będzie odpowiadać za realizację wspólnego programu Eurostars oraz za odbiór, przeznaczenie i monitorowanie wkładu finansowego Wspólnoty w ramach pośredniego scentralizowanego zarządzania zgodnie z art. 54 ust. 2 lit. c) i art. 56 rozporządzenia finansowego i art. 35, art. 38 ust. 2 i art. 41 przepisów wykonawczych;
- c) ustanowienia właściwego i skutecznego modelu zarządzania wspólnym programem Eurostars zgodnie z załącznikiem II;
- d) skutecznego prowadzenia w ramach wspólnego programu Eurostars działań opisanych w załączniku I przez specjalną jednostkę ds. wdrożenia, co obejmuje rozpoczęcie procedury zaproszenia do składania wniosków o przyznanie dotacji;
- e) podjęcia zobowiązań przez uczestniczące państwa członkowskie i inne uczestniczące kraje w zakresie udziału w finansowaniu wspólnego programu Eurostars oraz dokonania wpłaty ich wkładu finansowego, w szczególności finansowania uczestników projektów Eurostars wybranych w wyniku procedury zaproszenia do składania wniosków rozpoczętej w ramach wspólnego programu Eurostars;

- f) zgodności ze wspólnotowymi zasadami pomocy państwa, a w szczególności zasadami określonymi we wspólnotowych zasadach ramowych dotyczących pomocy państwa na działalność badawczą, rozwojową i innowacyjną⁽¹⁾;
- g) zapewnienia wysokiego poziomu doskonałości naukowej i przestrzegania zasad etycznych zgodnie z ogólnymi zasadami siódmego programu ramowego oraz uwzględnienia problematyki płci i równości kobiet i mężczyzn oraz trwałego rozwoju, oraz
- h) sformułowania postanowień dotyczących praw własności intelektualnej wynikających z działań prowadzonych w ramach wspólnego programu Eurostars oraz realizacji i koordynacji programów naukowo-badawczych i działań podjętych na szczeblu krajowym przez uczestniczące państwa członkowskie i inne uczestniczące kraje w taki sposób, aby miały one na celu zachęcanie do tworzenia takiej wiedzy oraz wspieranie szerokiego wykorzystywania i rozpowszechniania stworzonej wiedzy.

Artykuł 3

W ramach realizacji wspólnego programu Eurostars przyznawanie wsparcia finansowego uczestnikom projektów Eurostars wybranych na szczeblu centralnym zgodnie z załącznikiem II, w wyniku procedury zaproszenia do składania wniosków o dotację, następuje zgodnie z zasadami równego traktowania i przejrzystości. Wsparcie finansowe jest przyznawane na podstawie doskonałości naukowej i biorąc pod uwagę szczególną naturę MŚP, do których skierowany jest program, wpływu społeczno-gospodarczego na poziomie europejskim oraz zgodności z ogólnymi celami programu, zgodnie z zasadami i procedurami określonymi w załączniku I.

Artykuł 4

Uzgodnienia dotyczące wkładu finansowego Wspólnoty oraz reguły odnoszące się do odpowiedzialności finansowej oraz do praw własności intelektualnej, a także szczegółowe zasady przyznawania przez specjalną jednostkę ds. wdrożenia wsparcia finansowego osobom trzecim zostaną przyjęte na podstawie ogólnej umowy zawartej między Komisją, w imieniu Wspólnoty, a specjalną jednostką ds. wdrożenia oraz rocznych umów finansowych.

Artykuł 5

Zgodnie z art. 18 ust. 2 rozporządzenia finansowego odsetki uzyskane z wkładu finansowego Wspólnoty przeznaczzonego na wspólny program Eurostars są uznawane za dochody przeznaczone na określony cel. Maksymalna wysokość wkładu Wspólnoty określona w art. 1 niniejszej decyzji może być odpowiednio zwiększona przez Komisję.

Artykuł 6

W przypadku braku lub niewłaściwej, częściowej albo spóźnionej realizacji wspólnego programu Eurostars albo jeżeli uczestniczące państwa członkowskie i inne uczestniczące kraje

nie wezmą udziału, wezmą udział tylko w części lub z opóźnieniem w finansowaniu wspólnego programu Eurostars, Wspólnota może ograniczyć lub wstrzymać swój wkład finansowy lub zaprzestać jego wnoszenia zgodnie z rzeczywistą realizacją wspólnego programu Eurostars oraz wysokością finansowania ze środków publicznych przyznanych przez uczestniczące państwa członkowskie i inne uczestniczące kraje na realizację wspólnego programu Eurostars, na warunkach określonych w umowie, która zostanie zawarta między Komisją a specjalną jednostką ds. wdrożenia.

Artykuł 7

W ramach realizacji wspólnego programu Eurostars uczestniczące państwa członkowskie i inne uczestniczące kraje podejmują wszelkie środki prawne, wykonawcze, administracyjne i inne środki niezbędne do ochrony interesów finansowych Wspólnoty. W szczególności uczestniczące państwa członkowskie i inne uczestniczące kraje przyjmują konieczne środki zapewniające pełne odzyskanie kwot należnych Wspólnocie, zgodnie z art. 54 ust. 2 lit. c) rozporządzenia finansowego i art. 38 ust. 2 przepisów wykonawczych.

Artykuł 8

Komisja i Trybunał Obrachunkowy mogą, za pośrednictwem swoich urzędników lub przedstawicieli, przeprowadzać wszelkie kontrole i inspekcje konieczne do zapewnienia właściwego zarządzania funduszami Wspólnoty i ochrony interesów finansowych Wspólnoty przed wszelkimi nadużyciami lub nieprawidłowościami. W tym celu uczestniczące państwa członkowskie i inne uczestniczące kraje lub specjalna jednostka ds. wdrożenia w stosownym trybie udostępniają Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu wszystkie istotne dokumenty.

Artykuł 9

Komisja przekazuje wszystkie istotne informacje Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Trybunałowi Obrachunkowemu. Wzywa się uczestniczące państwa członkowskie i inne uczestniczące kraje do przekazywania Komisji, za pośrednictwem specjalnej jednostki ds. wdrożenia, wszelkich dodatkowych informacji wymaganych przez Parlament Europejski, Radę oraz Trybunał Obrachunkowy, dotyczących zarządzania finansami specjalnej jednostki ds. wdrożenia.

Artykuł 10

Każde państwo członkowskie może przystąpić do wspólnego programu Eurostars zgodnie z kryteriami określonymi w art. 2 lit. e)–h).

Artykuł 11

Każdy kraj trzeci może przystąpić do wspólnego programu Eurostars na podstawie kryteriów określonych w art. 2 lit. e)–h), pod warunkiem że taki udział jest przewidziany w odpowiedniej umowie międzynarodowej i że zarówno Komisja, jak i uczestniczące państwa członkowskie i inne uczestniczące kraje wyrażą na to zgodę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 323 z 30.12.2006, s. 1.

Artykuł 12

Warunki dotyczące wspólnotowego wkładu finansowego w odniesieniu do udziału we wspólnym programie Eurostars jakiegokolwiek kraju stowarzyszonego z siódmym programem ramowym lub w przypadku gdy jest to istotne dla realizacji wspólnego programu Eurostars, jakiegokolwiek innego kraju, mogą zostać uzgodnione przez Wspólnotę na podstawie przepisów niniejszej decyzji oraz innych przepisów i uzgodnień wykonawczych.

Artykuł 13

1. Roczne sprawozdanie dotyczące siódmego programu ramowego przedstawiane Parlamentowi Europejskiemu i Radzie na mocy art. 173 Traktatu zawiera podsumowanie działań podjętych w ramach wspólnego programu Eurostars w oparciu o roczne sprawozdanie, które ma zostać przekazane Komisji przez specjalną jednostkę ds. wdrożenia.

2. Dwa lata po rozpoczęciu programu Komisja przeprowadza śródkresową ocenę wspólnego programu Eurostars, która obejmuje postępy w osiągnięciu celów określonych w załączniku I. Ocena zawiera również zalecenia dotyczące najbardziej odpowiednich sposobów dalszego pogłębiania integracji naukowej, integracji zarządzania i integracji finansowej, oraz ocenę zdolności MŚP prowadzących działalność w zakresie badań i rozwoju, zwłaszcza do przystąpienia do wspólnego programu Eurostars, jak również jakości i skuteczności realizacji

programu. Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wnioski z tej oceny wraz z uwagami oraz, w stosownych przypadkach, wnioski dotyczące zmiany niniejszej decyzji.

3. Na koniec realizacji wspólnego programu Eurostars Komisja przeprowadza końcową ocenę programu. Wyniki tej końcowej oceny są przedstawione Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Artykuł 14

Niniejsza decyzja wchodzi w życie trzeciego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 15

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 9 lipca 2008 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego
H.-G. PÖTTERING
Przewodniczący

W imieniu Rady
J.-P. JOUYET
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

OPIS CELÓW I DZIAŁAŃ WSPÓLNEGO PROGRAMU EUROSTARS

I. Cele

Celem niniejszej inicjatywy podjętej przez kraje członkowskie EUREKA jest powołanie wspólnego programu Eurostars skierowanego do MŚP prowadzących działalność w zakresie badań i rozwoju. Te MŚP są przedsiębiorstwami wymagającymi specjalistycznej wiedzy, opartymi o technologie i innowacje, odgrywającymi istotną rolę w procesie innowacyjnym. Charakteryzują się one silną orientacją prokonsumencką i prorynkową, zmierzając do osiągnięcia silnej pozycji międzynarodowej poprzez podejmowanie wysoce innowacyjnych, prorynkowych projektów. W oparciu o ich własne możliwości w zakresie badań i rozwoju, są one zdolne do opracowania nowych produktów, procesów i usług z wyraźną przewagą innowacyjną i technologiczną. Przedsiębiorstwa te mogą różnić się co do wielkości i rodzaju działalności, prowadząc już od dawna działalność w dziedzinie nowoczesnych badań i rozwoju ukierunkowanych na zastosowanie wyników w praktyce albo będąc przedsiębiorstwami z dużym potencjałem rozwoju, dopiero rozpoczynającymi działalność. Badania i rozwój stanowią kluczowy element w ich strategii korporacyjnej i planach biznesowych. Przedsiębiorstwa te powinny wchodzić w zakres definicji MŚP w rozumieniu zalecenia Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. w sprawie definicji mikroprzedsiębiorstwa, małego i średniego przedsiębiorstwa⁽¹⁾ i poświęcać znaczną część swojej działalności badaniom i rozwojowi. Szczegółowe progi dotyczące tej działalności precyzowane są zgodnie z załącznikiem II.

Wspólny program Eurostars ma na celu wsparcie MŚP prowadzących działalność w zakresie badań i rozwoju przez:

- 1) stworzenie łatwo dostępnego i zrównoważonego mechanizmu wsparcia europejskich badań i rozwoju dla MŚP prowadzących działalność w zakresie badań i rozwoju;
- 2) zachęcanie MŚP prowadzących działalność w zakresie badań i rozwoju do rozwinięcia nowej działalności opartej o wyniki badań i rozwoju oraz szybsze wprowadzanie na rynek nowych produktów, procesów i usług, niż byłoby to możliwe w innych przypadkach;
- 3) propagowanie ich rozwoju technologicznego i gospodarczego oraz umiędzynarodowienia.

Wspólny program Eurostars uzupełnia istniejące programy krajowe i europejskie mające na celu wsparcie MŚP prowadzących działalność w zakresie badań i rozwoju w procesach innowacyjnych.

Program ten ma pozytywnie wpłynąć na europejską konkurencyjność, innowacyjność, zatrudnienie, zmiany ekonomiczne, trwały rozwój i ochronę środowiska oraz pomóc w osiągnięciu celów ustalonych w Lizbonie i w Barcelonie. Program ma wspierać, poprzez zastosowane oddolne podejście, badania, rozwój i działania w zakresie demonstracji prowadzone przez ponadnarodowe konsorcja, w których skład wchodzi MŚP prowadzące działalność w zakresie badań i rozwoju i które, w stosownych przypadkach, współpracują z organizacjami badawczymi lub dużymi przedsiębiorstwami.

Wspólny program Eurostars ma na celu dostosowanie i synchronizację odpowiednich krajowych programów badawczych i innowacyjnych w celu ustanowienia wspólnego programu, obejmującego integrację naukową, integrację zarządzania i integrację finansową, przyczyniając się tym samym do stworzenia EPB. Integrację naukową osiąga się poprzez wspólne zdefiniowanie i realizację działań w ramach wspólnego programu Eurostars. Integrację zarządzania osiąga się poprzez wykorzystanie sekretariatu EUREKA jako specjalnej jednostki ds. wdrożenia. Jego rola polega na zarządzaniu wspólnym programem Eurostars i monitorowaniu jego wykonania, zgodnie z tym, co określono w załączniku II. Integracja finansowa zakłada, że uczestniczące państwa członkowskie i inne uczestniczące państwa efektywnie przyczyniają się do finansowania wspólnego programu Eurostars, co obejmuje w szczególności zobowiązanie do finansowania uczestników wybranych projektów Eurostars z krajowych budżetów przeznaczonych na wspólny program Eurostars.

W dłuższym okresie inicjatywa ta powinna dążyć do wypracowania ściślejszych form integracji naukowej, integracji zarządzania i integracji finansowej. Uczestniczące państwa członkowskie oraz inne uczestniczące kraje powinny w ramach tej inicjatywy dalej pogłębiać integrację i usunąć istniejące krajowe utrudnienia prawne i administracyjne we współpracy międzynarodowej.

II. Działania

Głównym obszarem działań wspólnego programu Eurostars jest działalność badawczo-rozwojowa wykonywana przez co najmniej jedno MŚP prowadzące działalność w zakresie badań i rozwoju i mające siedzibę w jednym z uczestniczących państw członkowskich lub innych uczestniczących krajów. W programie mogą także uczestniczyć organizacje badawcze, szkoły wyższe, inne MŚP lub duże przedsiębiorstwa. Działania badawczo-rozwojowe mogą być prowadzone w całym obszarze nauki i technologii i są:

- 1) realizowane za pośrednictwem obejmujących wielu partnerów międzynarodowych projektów, w których uczestniczą co najmniej dwaj niezależni uczestnicy z różnych uczestniczących państw członkowskich i innych uczestniczących krajów, w zakresie badań, rozwoju technologicznego, demonstracji, szkoleń i działań w zakresie rozpowszechniania wyników;

⁽¹⁾ Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36.

- 2) wykonywane w głównej części przez MŚP prowadzące działalność w zakresie badań i rozwoju. W przypadku każdego wybranego projektu Eurostars MSP prowadzące działalność w zakresie badań i rozwoju powinny wspólnie pokryć przeważającą część łącznych kosztów związanych z działalnością badawczo-rozwojową wszystkich uczestników. Możliwe jest zezwolenie na wykonanie nieznacznych części projektu przez osoby trzecie, jeżeli jest to niezbędne na potrzeby projektu;
- 3) skierowane na badania prorynkowe i rozwój, krótko- albo średnioterminowe i podejmujące wyzwania związane z badaniami i rozwojem; MSP powinny wykazać zdolność do wykorzystania wyników projektu w realistycznym okresie czasu;
- 4) prowadzone i koordynowane przez uczestniczące MŚP prowadzące działalność w zakresie badań i rozwoju, tzw. przewodnie MŚP.

Dodatkowo, pośrednictwo, promocja programu i działalność polegająca na nawiązywaniu kontaktów są wspierane w ograniczonym zakresie w celu promocji wspólnego programu Eurostars i wzmocnienia jego oddziaływania. Działania te obejmują organizację warsztatów i nawiązywanie kontaktów z innymi zainteresowanymi stronami, takimi jak inwestorzy i dostawcy w zakresie zarządzania wiedzą.

III. Oczekiwane rezultaty realizacji programu

Głównym rezultatem realizacji wspólnego programu Eurostars jest powołanie nowego wspólnego programu badawczo-rozwojowego dla MŚP prowadzących działalność w zakresie badań i rozwoju. Jest to program oddolny, oparty o EUREKA i współfinansowany przez wnoszące wkłady krajowe programy badawczo-rozwojowe oraz Wspólnotę.

Specjalna jednostka ds. wdrożenia przedstawia roczne sprawozdanie zawierające szczegółowy przegląd realizacji programu (proces oceny i wyboru, statystyki dotyczące składu grupy oceniającej, liczbę przedłożonych projektów i projektów wybranych do przyznania finansowania, wykorzystanie funduszy Wspólnoty, podział funduszy krajowych, rodzaj uczestników, informacje statystyczne dotyczące kraju, imprezy dotyczące pośrednictwa i działania w zakresie rozpowszechniania itp.) oraz informacje w zakresie postępu na drodze ku dalszej integracji. Ocena wpływu programu dokonana *ex post* powinna być przeprowadzona przez specjalną jednostkę ds. wdrożenia na końcu wspólnego programu Eurostars.

IV. Realizacja programu

Wspólny program Eurostars jest zarządzany przez specjalną jednostkę ds. wdrożenia. Propozycje są składane przez wnioskodawców centralnie do specjalnej jednostki ds. wdrożenia (pojedynczy punkt odbioru) w następstwie centralnego i wspólnego corocznego zaproszenia do składania wniosków, z kilkoma końcowymi terminami. Propozycje projektowe powinny być ocenione i wybrane na szczeblu centralnym na podstawie przejrzystych i wspólnych kryteriów zakwalifikowania i oceny po przeprowadzeniu dwuetapowej procedury. Na pierwszym etapie propozycje są oceniane przez co najmniej dwóch niezależnych ekspertów, którzy dokonują przeglądu technicznych i rynkowych aspektów propozycji. Eksperti mogą działać na odległość. Ranking propozycji jest układany na drugim etapie, przez międzynarodowy panel oceniający, złożony z niezależnych ekspertów. Lista rankingowa, zatwierdzona na szczeblu centralnym, jest wiążąca dla przydziału funduszy pochodzących z wkładu Wspólnoty i z budżetów krajowych przeznaczonych na projekty Eurostars. Specjalna jednostka ds. wdrożenia odpowiada za monitorowanie projektów, a dla zarządzania całym cyklem projektu określa się wspólne procedury operacyjne. Specjalna jednostka ds. wdrożenia podejmuje odpowiednie środki mające na celu uznanie wkładu Wspólnoty do wspólnego programu Eurostars, zarówno do całego programu, jak i do poszczególnych projektów. Specjalna jednostka ds. wdrożenia powinna propagować właściwą widoczność tego wkładu poprzez zamieszczanie logo Wspólnoty na wszystkich publikowanych materiałach dotyczących wspólnego programu Eurostars, w tym publikacjach w formie papierowej i elektronicznej. Obsługa administracyjna uczestników projektu w wybranych projektach Eurostars odbywa się w ramach odpowiednich programów krajowych.

V. Mechanizm finansowania

Wspólny program Eurostars jest współfinansowany przez uczestniczące państwa członkowskie, inne uczestniczące kraje i Wspólnotę. Uczestniczące państwa członkowskie i inne uczestniczące kraje określają wieloletni plan finansowy w celu uczestniczenia we wspólnym programie Eurostars i wniesienia wkładu dla współfinansowania działań podejmowanych w ramach programu. Wkłady krajowe mogą pochodzić z istniejących lub nowo ustanowionych programów, jeżeli spełniają one wymóg oddolnego charakteru wspólnego programu Eurostars. Każde uczestniczące państwo członkowskie lub inny uczestniczący kraj może podwyższyć fundusze krajowe przeznaczone na wspólny program Eurostars w każdym momencie trwania programu.

Finansowanie na poziomie programu

Wkład Wspólnoty do wspólnego programu Eurostars, który jest zarządzany przez specjalną jednostkę ds. wdrożenia, wynosi nie więcej niż jedna trzecia faktycznie wniesionych wkładów finansowych uczestniczących państw, z pułapem w wysokości 100 mln EUR.

Nie więcej niż 4,5 % wkładu finansowego Wspólnoty jest wykorzystywane przez specjalną jednostkę ds. wdrożenia na pokrycie ogólnych kosztów operacyjnych wspólnego programu Eurostars.

Wkład finansowy Wspólnoty do wybranych projektów Eurostars przekazywany jest przez specjalną jednostkę ds. wdrożenia finansującym organom krajowym wskazanym przez uczestniczące państwa członkowskie i inne uczestniczące kraje na podstawie umowy zawartej między krajowymi organami finansującymi a specjalną jednostką ds. wdrożenia. Krajowe organy finansujące finansują krajowych uczestników, których wnioski zostały wybrane na szczeblu centralnym, oraz przekazują im wkład finansowy Wspólnoty otrzymywany od specjalnej jednostki ds. wdrożenia.

Finansowanie projektów Eurostars

Przydział funduszy z wkładu Wspólnoty oraz z przeznaczonych na wybrane projekty Eurostars budżetów krajowych jest dokonywany zgodnie z kolejnością na liście rankingowej. Wkład finansowy przeznaczony dla uczestników tych projektów jest obliczany zgodnie z zasadami finansowania uczestniczących programów krajowych.

W przypadku pożyczek stosuje się standardowe obliczenia dla określenia równoważności z dotacją brutto, przy uwzględnieniu intensywności subwencji w formie obniżonej stopy oprocentowania i średniej stopy niepowodzenia leżących u podstaw programów krajowych.

VI. Uzgodnienia dotyczące praw własności intelektualnej

Specjalna jednostka ds. wdrożenia określa politykę w zakresie praw własności intelektualnej wspólnego programu Eurostars, zgodnie z wymogami art. 4 niniejszej decyzji. Celem polityki w zakresie praw własności intelektualnej wspólnego programu Eurostars jest wspieranie tworzenia wiedzy oraz wykorzystania i rozpowszechniania wyników na rzecz grupy docelowej MŚP prowadzących działalność w zakresie badań i rozwoju. W tym kontekście jako model powinno służyć podejście określone w rozporządzeniu (WE) nr 1906/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającym zasady uczestnictwa przedsiębiorstw, ośrodków badawczych i uczelni wyższych w działaniach prowadzonych w ramach siódmego programu ramowego oraz zasady upowszechniania wyników badań (2007–2013) ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 391 z 30.12.2006, s. 1.

ZAŁĄCZNIK II

ZARZĄDZANIE WSPÓLNYM PROGRAMEM EUROSTARS

System zarządzania wspólnym programem Eurostars obejmuje cztery główne organy:

- 1) „Grupę wysokiego szczebla EUREKA”, która składa się z osób mianowanych przez państwa członkowskie EUREKA jako przedstawicieli wysokiego szczebla oraz przedstawiciela Komisji. Grupa ta jest odpowiedzialna za przyjmowanie nieuczestniczących państw członkowskich lub innych krajów nieuczestniczących do wspólnego programu Eurostars zgodnie z wymogami art. 10 i 11 niniejszej decyzji.
 - 2) „Grupę wysokiego szczebla Eurostars”, która składa się z przedstawicieli wysokiego szczebla EUREKA z uczestniczących państw członkowskich oraz z innych uczestniczących krajów. Komisja i państwa członkowskie nieuczestniczące we wspólnym programie Eurostars zachowują możliwość wysyłania przedstawicieli na spotkania grupy w roli obserwatorów. Grupa ma kompetencje do nadzoru realizacji wspólnego programu Eurostars, w szczególności w zakresie: mianowania członków grupy doradczej Eurostars, zatwierdzania procedur operacyjnych dla funkcjonowania wspólnego programu Eurostars, zatwierdzania planowanych przetargów i ich budżetu oraz zatwierdzania listy rankingowej projektów do finansowania przez Eurostars.
 - 3) „Grupę doradczą Eurostars”, która składa się z krajowych koordynatorów projektu EUREKA z uczestniczących państw członkowskich i innych uczestniczących krajów, a przewodniczy jej kierownik sekretariatu EUREKA (ESE). Grupa doradcza Eurostars doradza sekretariatowi EUREKA w trakcie wykonywania wspólnego programu Eurostars i udziela porad w zakresie rozwiązań dotyczących jego realizacji, takich jak procedury finansowania, proces oceny i wyboru, synchronizacji pomiędzy centralnymi i krajowymi procedurami oraz monitorowania projektu. Grupa doradza w zakresie ustalania dat końcowych corocznych zaproszeń do składania wniosków. Grupa udziela porad także w zakresie postępu w wykonywaniu wspólnego programu, w tym postępu w osiągnięciu dalszej integracji.
 - 4) Sekretariat EUREKA, który pełni funkcję specjalnej jednostki ds. wdrożenia wspólnego programu Eurostars. Kierownik sekretariatu EUREKA pełni funkcję przedstawiciela prawnego programu Eurostars. Sekretariat EUREKA odpowiada za wykonanie wspólnego programu Eurostars, w tym za:
 - określenie corocznego budżetu przetargu, centralną organizację wspólnych zaproszeń do składania wniosków i przyjmowanie propozycji projektów (jeden punkt odbioru),
 - centralną organizację procedury kwalifikacyjnej i oceny propozycji projektów zgodnie ze wspólnymi kryteriami kwalifikowalności i oceny, centralną organizację procedury wyboru projektów do finansowania oraz monitorowanie projektu i nadzór,
 - odbiór, przydział i monitorowanie wkładu Wspólnoty,
 - zbieranie rachunków dotyczących przekazania środków finansowych przez organy finansujące w uczestniczących państwach członkowskich uczestnikom projektów Eurostars,
 - promocję wspólnego programu Eurostars,
 - składanie sprawozdań grupie wysokiego szczebla EUREKA, grupie wysokiego szczebla Eurostars oraz Komisji w zakresie wspólnego programu Eurostars, w tym na temat postępów w kierunku dalszej integracji,
 - informowanie sieci EUREKA o działalności wspólnego programu Eurostars.
-

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 8 lipca 2008 r.

w sprawie mianowania czterech członków oraz czterech zastępców członków Komitetu Regionów z Francji

(2008/624/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 263,

uwzględniając wniosek rządu Francji,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dniu 24 stycznia 2006 r. Rada przyjęła decyzję 2006/116/WE w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2006 r. do dnia 25 stycznia 2010 r. ⁽¹⁾.

(2) W związku ze śmiercią pana Raymonda FORNIEGO zwolniło się jedno stanowisko członka. W związku z wygaśnięciem mandatu pana Jeana PUECHA, pani Juliette SOULABAILLE oraz pana Michela THIERSA zwolniły się trzy stanowiska członka. W związku z wygaśnięciem mandatu pani Caroli JORDA-DEDIEU i pana Jeana-Pierre'a TEISSEIRE'A zwolniły się dwa stanowiska zastępcy członka Komitetu Regionów. W związku z mianowaniem pana Pierre'a HUGONA i pana Christophe'a ROUILLONA na członków Komitetu Regionów zwolniły się dwa stanowiska zastępcy członka Komitetu Regionów,

Artykuł 1

W Komitecie Regionów, na okres pozostający do końca kadencji, czyli do dnia 25 stycznia 2010 r., następujące osoby zostają niniejszym mianowane:

a) na stanowisko członka:

— pan Pierre HUGON, Vice-président du Conseil général de la Lozère (zmiana mandatu)

— pan Pierre MAILLE, Président du Conseil général du Finistère,

— pan René SOUCHON, Président du Conseil régional d'Auvergne,

— pan Christophe ROUILLON, Maire de Coullaines (zmiana mandatu);

oraz

b) na stanowisko zastępcy członka:

— pan Jean-Michel DACLIN, Adjoint au Maire de Lyon,

— pani Rose-Marie FALQUE, Maire d'Azerailles,

— pani Rachel PAILLARD, Maire de Bouzy,

— pan Jean-Louis TOURENNE, Président du Conseil général d'Ille et Vilaine.

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 25.2.2006, s. 75.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 lipca 2008 r.

W imieniu Rady

C. LAGARDE

Przewodniczący

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

Jedynie oryginalne teksty EKG ONZ mają skutek prawny na mocy międzynarodowego prawa publicznego. Status i datę wejścia w życie niniejszego regulaminu należy sprawdzać w ostatniej wersji dokumentu EKG ONZ dotyczącego statusu TRANS/WP.29/343, dostępnego pod adresem: <http://www.unece.org/trans/main/wp29/wp29wgs/wp29gen/wp29fdocsts.html>

Regulamin nr 30 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) – Jednolite przepisy dotyczące homologacji opon pneumatycznych do pojazdów silnikowych i ich przyczep

Wersja 3

obejmująca wszystkie obowiązujące teksty w tym:

Suplement 15 do serii poprawek 02 – Data wejścia w życie: 10 listopada 2007 r.

SPIS TREŚCI

REGULAMIN

1. Zakres
2. Definicje
3. Oznaczenia
4. Wniosek o udzielenie homologacji
5. Homologacja
6. Wymogi
7. Zmiana typu opony pneumatycznej i rozszerzenie homologacji
8. Zgodność produkcji
9. Sankcje za niezgodność produkcji
10. Ostateczne zaprzestanie produkcji
11. Przepisy przejściowe
12. Nazwy i adresy służb technicznych odpowiedzialnych za przeprowadzanie badań homologacyjnych oraz służb administracyjnych

ZAŁĄCZNIKI

- Załącznik I — Komunikat dotyczący udzielenia, rozszerzenia, odmowy lub cofnięcia homologacji lub ostatecznego zaprzestania produkcji typu opony pneumatycznej do pojazdów silnikowych na mocy regulaminu nr 30
- Załącznik II — Przykładowy układ znaku homologacji
- Załącznik III — Układ oznaczeń opony
- Załącznik IV — Indeksy nośności
- Załącznik V — Oznaczenie rozmiaru i wymiary opony
- Załącznik VI — Metoda pomiaru opon pneumatycznych
- Załącznik VII — Procedura obciążeniowych/prędkościowych badań eksploatacyjnych

1. ZAKRES

Niniejszy regulamin obejmuje nowe opony pneumatyczne przeznaczone do stosowania głównie w pojazdach należących do kategorii M₁, O₁ oraz O₂ ⁽¹⁾.

Niniejszego regulaminu nie stosuje się do opon przeznaczonych do

- a) wyposażenia samochodów zabytkowych;
- b) zawodów sportowych.

2. DEFINICJE

Do celów niniejszego regulaminu:

- 2.1. „Typ opony pneumatyczne” oznacza kategorię opon pneumatycznych, które nie różnią się między sobą pod względem następujących podstawowych właściwości:
 - 2.1.1. Producent;
 - 2.1.2. Oznaczenie rozmiaru opony;
 - 2.1.3. Kategoria zastosowania (opona zwykła (drogowa), opona śniegowa lub opona do zastosowania tymczasowego);
 - 2.1.4. Budowa (diagonalna, diagonalna opasana, radialna, opona odporna na przebicie typu „run-flat”);
 - 2.1.5. Symbol indeksu prędkości;
 - 2.1.6. Indeks nośności;
 - 2.1.7. Przekrój opony;
- 2.2. „Opona śniegowa” oznacza oponę, której rzeźba bieżnika i budowa są zaprojektowane przede wszystkim w celu zapewnienia lepszej charakterystyki pracy w warunkach występowania błota oraz świeżego lub topniejącego śniegu niż w przypadku opony zwykłej (drogowej). Rzeźba bieżnika opony śniegowej składa się zasadniczo z rowka (żebra) i/lub elementów klockowych rozmieszczonych w większych odstępach niż w przypadku opony zwykłej (drogowej);
- 2.3. „Budowa” opony pneumatycznej oznacza charakterystykę techniczną osnowy opony. W szczególności wyróżnia się następujące typy budowy:
 - 2.3.1. „Diagonalna” określa typ budowy opony pneumatycznej, w którym warstwy kordu sięgają do stopki (kołnierza) opony i są ułożone na przemian pod kątami znacznie mniejszymi niż 90 ° w stosunku do osi bieżnika;
 - 2.3.2. „Diagonalna opasana” określa typ budowy diagonalnej opony pneumatycznej, w którym osnowa jest ograniczona opasaniem składającym się z dwóch lub więcej warstw zasadniczo nierozciągliwego materiału kordu, ułożonych na przemian pod kątami zbliżonymi do kątów osnowy;

⁽¹⁾ Zgodnie z definicją zawartą w załączniku VII do ujednoczonej rezolucji w sprawie budowy pojazdów (R.E.3), (dokument TRANS/WP.29/78/Rev.1/Amend.2 ostatnio zmieniony poprawką 4).

- 2.3.3. „Radialna” (promieniowa) określa typ budowy opony pneumatycznej, w którym warstwy kordu sięgają do stopki (kołnierza) opony i są ułożone zasadniczo pod kątem 90 ° w stosunku do osi bieźnika, a osnowę stabilizuje ułożone obwodowo i zasadniczo nierozciągliwe opasanie;
- 2.3.4. „Wzmocniona” lub „O podwyższonym indeksie nośności” określa typ budowy opony pneumatycznej, w którym osnowa jest bardziej wytrzymała niż w przypadku odpowiadającej mu opony standardowej;
- 2.3.5. „Opona zapasowa do zastosowania tymczasowego” oznacza oponę różniącą się od opon przeznaczonych do montowania w jakichkolwiek pojazdach do celów normalnych warunków drogowych, a przeznaczoną jedynie do zastosowania tymczasowego w ograniczonych warunkach drogowych;
- 2.3.6. „Opona zapasowa typu T do zastosowania tymczasowego” oznacza oponę zapasową do zastosowania tymczasowego, przeznaczoną do stosowania przy wyższych wartościach ciśnienia wewnętrznego niż w przypadku opon standardowych i wzmocnionych;
- 2.3.7. „Opona odporna na przebicie typu »run-flat«” lub „Opona samonośna” oznacza typ budowy opony pneumatycznej, w którym zastosowano dowolne rozwiązania techniczne (np. wzmocnione ściany boczne itp.), dzięki którym opona pneumatyczna, założona na odpowiednią obręcz, przy braku jakichkolwiek dodatkowych elementów, jest w stanie spełniać co najmniej podstawowe funkcje opony pojazdu, przy prędkości 80 km/h i na dystansie 80 km, w warunkach użytkowania opony w trybie pracy bez powietrza.
- 2.4. „Stopka” (kołnierz) oznacza tę część opony pneumatycznej, której kształt i budowa umożliwiają założenie i utrzymanie opony na obręczy koła ⁽¹⁾;
- 2.5. „Kord” oznacza włókna, które tworzą tkaninę warstw osnowy w oponie pneumatycznej ⁽¹⁾;
- 2.6. „Warstwa osnowy” oznacza pokrytą gumą warstwę równoległe ułożonego kordu ⁽¹⁾;
- 2.7. „Osnowa” oznacza część opony pneumatycznej, inną niż bieźnik i gumowe ściany boczne, która po napełnieniu opony powietrzem jest odpowiedzialna za przenoszenie obciążeń ⁽¹⁾;
- 2.8. „Bieźnik” oznacza część opony pneumatycznej, która wchodzi w kontakt z nawierzchnią ⁽¹⁾;
- 2.9. „Ściana boczna” oznacza część opony pneumatycznej, która znajduje się pomiędzy bieźnikiem a stopką ⁽¹⁾;
- 2.10. „Dolna część opony” oznacza powierzchnię pomiędzy linią największej szerokości przekroju opony a powierzchnią, którą przykrywa kołnierz obręczy koła ⁽¹⁾;
- 2.10.1. Jednakże, w przypadku opon oznaczonych symbolem „A” lub „U” w odniesieniu do „konfiguracji opony do obręczy” (zob. pkt 3.1.10.), termin ten oznacza powierzchnię opony osadzoną na obręczy.
- 2.11. „Rowek bieźnika” oznacza przestrzeń pomiędzy dwoma sąsiadującymi żeberkami lub klockami rzeźby bieźnika ⁽¹⁾;
- 2.12. „Szerokość przekroju” oznacza odległość liniową pomiędzy zewnętrznymi powierzchniami ścian bocznych napełnionej powietrzem opony pneumatycznej, z wyłączeniem wyniesień ponad powierzchnię opony, wynikających z oznakowania (oznaczeń), elementów ozdobnych bądź wzmocnień lub żebrowania zabezpieczającego oponę przed uszkodzeniem ⁽¹⁾;

⁽¹⁾ Zob. rysunek poglądowy.

- 2.13. „Szerokość całkowita” oznacza odległość liniową pomiędzy zewnętrznymi powierzchniami ścian bocznych napełnionej powietrzem opony pneumatycznej, włącznie z oznakowaniem (oznaczeniami), elementami ozdobnymi oraz wzmocnieniami lub żebrowaniem zabezpieczającym oponę przed uszkodzeniem ⁽¹⁾;
- 2.14. „Wysokość przekroju” oznacza odległość równą połowie różnicy pomiędzy średnicą zewnętrzną opony a średnicą nominalną obręczy ⁽¹⁾;
- 2.15. „Wskaźnik nominalnego przekroju (Ra)” (profil) oznacza stukrotność liczby otrzymanej przez podzielenie liczby wyrażającej wysokość przekroju w mm przez liczbę wyrażającą nominalną szerokość przekroju w mm;
- 2.16. „Średnica zewnętrzna” oznacza średnicę całkowitą nowej, napełnionej powietrzem opony pneumatycznej ⁽¹⁾;
- 2.17. „Oznaczenie rozmiaru opony” to:
- 2.17.1. oznaczenie, w którym zawarte są następujące elementy:
- 2.17.1.1. nominalna szerokość przekroju. Szerokość ta musi być wyrażona w mm, za wyjątkiem typów opon, których oznaczenie rozmiaru znajduje się w pierwszej kolumnie w tabelach w załączniku V do niniejszego regulaminu;
- 2.17.1.2. wskaźnik nominalnego przekroju, za wyjątkiem niektórych typów opon, których oznaczenie rozmiaru znajduje się w pierwszej kolumnie w tabelach w załączniku V do niniejszego regulaminu lub, w zależności od typu opony, nominalna średnica zewnętrzna wyrażona w mm;
- 2.17.1.3. liczba umowna, oznaczająca nominalną średnicę obręczy i odpowiadająca średnicy obręczy wyrażonej za pomocą kodu liczbowego (liczba poniżej 100) lub w milimetrach (liczba powyżej 100);
- 2.17.1.4. litera „T” przed oznaczeniem nominalnej szerokości przekroju w przypadku opon zapasowych typu T do zastosowania tymczasowego;
- 2.17.1.5. oznaczenie konfiguracji opony do obręczy, jeżeli różni się od konfiguracji standardowej.
- 2.18. „Nominalna średnica obręczy” (średnica osadzenia) oznacza średnicę obręczy, do montażu na której przeznaczona jest dana opona;
- 2.19. „Obręcz” oznacza element, na którym osadzona jest stopka opony, stanowiący element nośny dla opony dętkowej (składającej się z opony i dętki) lub dla opony bezdętkowej ⁽¹⁾;
- 2.19.1. „Konfiguracja opony do obręczy” oznacza typ obręczy, do montażu na której przeznaczona jest dana opona. W przypadku obręczy niestandardowych, konfiguracja oznaczana jest za pomocą symbolu umieszczonego na oponie, np. „CT”, „TR”, „TD”, „A” lub „U”.
- 2.20. „Obręcz teoretyczna” oznacza hipotetyczną obręcz, której szerokość byłaby równa x-krotności nominalnej szerokości przekroju opony. Wartość x powinna być określona przez producenta danej opony;
- 2.21. „Obręcz pomiarowa” oznacza obręcz, na którą zakłada się oponę do celów pomiarów rozmiaru;
- 2.22. „Obręcz do badań” oznacza obręcz, na którą zakłada się oponę do celów badań;
- 2.23. „Wyłupywanie się elementów bieżnika” oznacza odpadanie kawałków gumy z bieżnika;

⁽¹⁾ Zob. rysunek poglądowy.

- 2.24. „Oddzielenie kordu” oznacza oddzielenie się kordu od jego gumowej powłoki;
- 2.25. „Rozwarstwienie” oznacza oddzielenie się sąsiadujących warstw osnowy;
- 2.26. „Oddzielenie bieżnika” oznacza oddzielenie się bieżnika od osnowy;
- 2.27. „Wskaźniki zużycia bieżnika” oznaczają wystające elementy w obrębie rowków bieżnika, które mają naocznie wskazywać stopień zużycia bieżnika;
- 2.28. „Indeks nośności” oznacza liczbę wskazującą dopuszczalne obciążenie opony przy zachowaniu warunków użytkowania określonych przez producenta.
- 2.29. „Indeks prędkości” oznacza największą wartość prędkości, jaką może wytrzymać dana opona, wyrażoną za pomocą symbolu indeksu prędkości (zob. tabela poniżej).
- 2.29.1. Indeksy prędkości podane są w tabeli poniżej:

Symbol indeksu prędkości	Prędkość maksymalna (km/h)
L	120
M	130
N	140
P	150
Q	160
R	170
S	180
T	190
U	200
H	210
V	240
W	270
Y	300

- 2.30. Rowki rzeźby bieżnika.
- 2.30.1. „Rowki główne” oznaczają szerokie rowki położone w środkowej części bieżnika opony, w których znajdują się wskaźniki zużycia bieżnika (zob. pkt 2.27).
- 2.30.2. „Rowki drugorzędne” oznaczają dodatkowe rowki rzeźby bieżnika, które mogą zanikać w trakcie użytkowania opony.
- 2.31. „Maksymalna dopuszczalna nośność” oznacza największą dopuszczalną masę, jaką może być obciążona dana opona;
- 2.31.1. w przypadku prędkości nie większych niż 210 km/h, maksymalna dopuszczalna nośność nie może przekraczać wartości odpowiadającej indeksowi nośności danej opony;

- 2.31.2. w przypadku prędkości większych niż 210 km/h, ale nie większych niż 240 km/h, (opony oznaczone symbolem indeksu prędkości „V”), maksymalna dopuszczalna nośność nie może przekraczać wartości procentowej określonej w tabeli poniżej i odnoszącej się do wartości obciążenia odpowiadającej indeksowi nośności danej opony, w odniesieniu do prędkości maksymalnej samochodu, w jakim zamontowana jest dana opona.

Prędkość maksymalna (km/h)	Maksymalna dopuszczalna nośność (%)
215	98,5
220	97
225	95,5
230	94
235	92,5
240	91

W przypadku pośrednich wartości prędkości maksymalnej, dopuszcza się liniową interpolację maksymalnej dopuszczalnej nośności.

- 2.31.3. W przypadku prędkości większych niż 240 km/h (opony oznaczone symbolem indeksu prędkości „W”), maksymalna dopuszczalna nośność nie może przekraczać wartości procentowej określonej w tabeli poniżej i odnoszącej się do wartości obciążenia odpowiadającej indeksowi nośności danej opony, w odniesieniu do prędkości maksymalnej samochodu, w jakim zamontowana jest dana opona.

Prędkość maksymalna (km/h)	Maksymalna dopuszczalna nośność (%)
240	100
250	95
260	90
270	85

W przypadku pośrednich wartości prędkości maksymalnej, dopuszcza się liniową interpolację maksymalnej dopuszczalnej nośności.

- 2.31.4. W przypadku prędkości większych niż 270 km/h (opony oznaczone symbolem indeksu prędkości „Y”), maksymalna dopuszczalna nośność nie może przekraczać wartości procentowej określonej w tabeli poniżej i odnoszącej się do wartości obciążenia odpowiadającej indeksowi nośności danej opony, w odniesieniu do prędkości maksymalnej samochodu, w jakim zamontowana jest dana opona.

Prędkość maksymalna (km/h)	Maksymalna dopuszczalna nośność (%)
270	100
280	95
290	90
300	85

W przypadku pośrednich wartości prędkości maksymalnej, dopuszcza się liniową interpolację maksymalnej dopuszczalnej nośności.

- 2.31.5. W przypadku prędkości mniejszych lub równych 60 km/h, maksymalna dopuszczalna nośność nie może przekraczać wartości procentowej określonej w tabeli poniżej i odnoszącej się do masy odpowiadającej indeksowi nośności danej opony, w odniesieniu do maksymalnej prędkości konstrukcyjnej pojazdu, w jakim ma być montowana dana opona.

Prędkość maksymalna (km/h)	Maksymalna dopuszczalna nośność (%)
25	142
30	135
40	125
50	115
60	110

- 2.31.6. W przypadku prędkości większych niż 300 km/h, maksymalna dopuszczalna nośność nie może przekraczać masy określonej przez producenta opony w odniesieniu do indeksu prędkości danej opony. W przypadku pośrednich wartości prędkości w przedziale od 300 km/h do prędkości maksymalnej dozwolonej przez producenta opony, stosuje się liniową interpolację maksymalnej dopuszczalnej nośności.

- 2.32. „Tryb pracy bez powietrza” oznacza stan, w którym opona zasadniczo zachowuje odporność na zniszczenie przy pracy w warunkach ciśnienia wewnętrznego w oponie w zakresie od 0 do 70 kPa.

- 2.33. „Podstawowe funkcje opony” oznaczają normalną zdolność napełnionej powietrzem opony do wytrzymywania określonego obciążenia do określonej wartości prędkości oraz do przekazywania sił napędowych, sił kierujących oraz sił hamowania na nawierzchnię, po której porusza się opona.

- 2.34. „System ogumienia odpornego na przebicie typu »run-flat«” lub „System przedłużonej mobilności” oznacza zespół określonych, funkcjonalnie zależnych elementów, w tym opony, które wspólnie zapewniają pojazdowi co najmniej podstawowe funkcje opony przy prędkości 80 km/h i na dystansie 80 km, w warunkach użytkowania opony w trybie pracy bez powietrza.

- 2.35. „Odształcona wysokość przekroju” oznacza różnicę między odształconym promieniem, mierzonym od środka obręczy do powierzchni bębna, a połową nominalnej średnicy obręczy określonej w normie ISO 4000-1.

3. OZNACZENIA

- 3.1. Na oponach pneumatycznych przedstawionych do homologacji powinny znajdować się następujące oznaczenia, umieszczone na obu ścianach bocznych w przypadku opon symetrycznych oraz co najmniej na zewnętrznej ścianie bocznej w przypadku opon asymetrycznych:

- 3.1.1. Nazwa handlowa lub znak towarowy;

- 3.1.2. Oznaczenie rozmiaru opony zgodnie z definicją w pkt 2.17. niniejszego regulaminu;

- 3.1.3. Oznaczenie budowy opony, podane w sposób następujący:

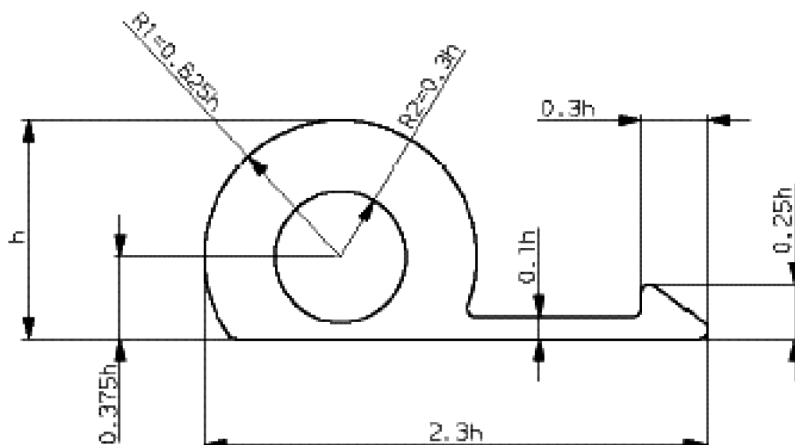
- 3.1.3.1. na oponach diagonalnych: brak oznaczenia lub litera „D” umieszczona przed oznaczeniem średnicy obręczy;

- 3.1.3.2. na oponach radialnych: litera „R” umieszczona przed oznaczeniem średnicy obręczy oraz, nieobowiązkowo, napis „RADIAL” („RADIALNA”);

- 3.1.3.3. na oponach diagonalnych opasanych: litera „B” umieszczona przed oznaczeniem średnicy obręczy oraz dodatkowo napis „BIAS-BELTED” („DIAGONALNA OPASANA”);
- 3.1.3.4. na oponach radialnych odpowiednich do prędkości większych niż 240 km/h, lecz nie większych niż 300 km/h (opony oznaczone w opisie eksploatacyjnym symbolem indeksu prędkości „W” lub „Y”), litera „R” umieszczona przed oznaczeniem kodowym średnicy obręczy może być zastąpiona literami „ZR”.
- 3.1.3.5. na „oponach odpornych na przebicie typu »run-flat«” lub „oponach samonośnych”: litera „F” umieszczona przed oznaczeniem średnicy obręczy.
- 3.1.4. Oznaczenie indeksu prędkości opony w postaci symbolu określonego w pkt 2.29. powyżej;
- 3.1.4.1. Na oponach odpowiednich do prędkości większych niż 300 km/h, zamiast litery „R” umieszczonej przed oznaczeniem kodowym średnicy obręczy powinny znajdować się litery „ZR”, a opis eksploatacyjny umieszczony na oponie powinien zawierać symbol indeksu prędkości „Y” oraz odpowiadający mu indeks nośności. Opis eksploatacyjny powinien być umieszczony w nawiasach, np. „(95Y)”.
- 3.1.5. Napis M+S lub M.S lub M&S w przypadku opon śniegowych;
- 3.1.6. Indeks nośności zgodnie z definicją w pkt 2.28. niniejszego regulaminu;
- 3.1.7. Napis „TUBELESS” („BEZDĘTKOWA”), jeżeli opona przeznaczona jest do używania bez dętki;
- 3.1.8. Napis „REINFORCED” („WZMOCNIONA”) lub napis „EXTRA LOAD” („PODWYŻSZONY INDEKS NOŚNOŚCI”), w przypadku opony wzmocnionej;
- 3.1.9. Data produkcji w postaci grupy czterech cyfr, przy czym pierwsze dwie wskazują tydzień, zaś ostatnie dwie rok produkcji. Jednakże, oznaczenie to, które może być ograniczone tylko do jednej ściany bocznej, jest nieobowiązkowe w przypadku opon przedstawionych do homologacji przed upływem dwóch lat od daty wejścia w życie niniejszego regulaminu ⁽¹⁾.
- 3.1.10. W przypadku opon homologowanych po raz pierwszy po dacie wejścia w życie suplementu 13 do serii poprawek 02 do regulaminu nr 30, oznaczenie, o którym mowa w pkt 2.17.1.5., powinno znajdować się bezpośrednio po oznaczeniu średnicy obręczy, o którym mowa w pkt 2.17.1.3.
- 3.1.11. W przypadku opon zapasowych do zastosowania tymczasowego, napis „TEMPORARY USE ONLY” („TYLKO DO ZASTOSOWANIA TYMCZASOWEGO”), literami drukowanymi o wysokości co najmniej 12,7 mm.

⁽¹⁾ Do dnia 1 stycznia 2000 r., data produkcji może być oznaczona za pomocą grupy trzech cyfr, przy czym pierwsze dwie wskazują tydzień, zaś ostatnia rok produkcji.

- 3.1.11.1. Dodatkowo, w przypadku opon zapasowych typu „T” do zastosowania tymczasowego, oznaczenie „INFLATE TO 420 kPa (60 psi)” („NAPEŁNIĆ POWIETRZEM DO 420 kPa (60 psi)”), literami drukowanymi o wysokości co najmniej 12,7 mm.
- 3.1.12. Poniższy symbol, jeżeli opona jest „oponą odporną na przebicie typu »run-flat«” lub „oponą samonośną”, gdzie „h” musi wynosić co najmniej 12 mm.

- 3.2. Na oponie powinno być wystarczająco dużo wolnego miejsca na umieszczenie znaku homologacji przedstawionego w załączniku II do niniejszego regulaminu.
- 3.3. W załączniku III do niniejszego regulaminu przedstawiono przykładowy układ oznaczeń opony.
- 3.4. Oznaczenia, o których mowa w pkt 3.1. oraz znak homologacji określony w pkt 5.4. niniejszego regulaminu powinny być wytłoczone na oponie w sposób wklęsły lub wypukły. Oznaczenia powinny być łatwo czytelne i umieszczone w dolnej części opony na co najmniej jednej ścianie bocznej opony, za wyjątkiem napisu, o którym mowa w pkt 3.1.1. powyżej.
- 3.4.1. Jednakże, w przypadku opon oznaczonych symbolem „A” lub „U” w odniesieniu do „konfiguracji opony do obręczy” (zob. pkt 3.1.10.), oznaczenia mogą być umieszczone w dowolnym miejscu na zewnętrznej ścianie bocznej opony.

4. WNIOSEK O UDZIELENIE HOMOLOGACJI

- 4.1. Wniosek o udzielenie homologacji typu opony pneumatycznej składa właściciel nazwy handlowej lub znaku towarowego lub jego należycie umocowany przedstawiciel. We wniosku należy określić:
- 4.1.1. Oznaczenie rozmiaru opony zgodnie z definicją w pkt 2.17. niniejszego regulaminu;
- 4.1.2. Nazwę handlową lub znak towarowy;
- 4.1.3. Kategorię zastosowania (opona zwykła (drogowa), opona śniegowa lub opona do zastosowania tymczasowego);
- 4.1.4. Budowę: diagonalną, diagonalną opasaną, radialną, opona odporna na przebicie typu „run-flat”;
- 4.1.5. Indeks prędkości;

- 4.1.6. Indeks nośności opony;
- 4.1.7. Czy opona jest przeznaczona do stosowania z dętką czy bez;
- 4.1.8. Czy opona jest oponą „standardową”, „wzmocnioną” czy „oponą zapasową typu T do zastosowania tymczasowego”;
- 4.1.9. Liczbę PR (umowną liczbę warstw osnowy) w przypadku opony diagonalnej;
- 4.1.10. Wymiary całkowite: całkowitą szerokość przekroju i średnicę zewnętrzną;
- 4.1.11. Obręcz, na jakie może być zakładana dana opona;
- 4.1.12. Obręcz pomiarową i obręcz do badań;
- 4.1.13. Ciśnienie używane w badaniach, jeżeli producent wymaga stosowania załącznika VII, pkt 1.3. do niniejszego regulaminu;
- 4.1.14. Współczynnik „x”, o którym mowa w pkt 2.20. powyżej.
- 4.1.15. W przypadku opon odpowiednich do prędkości powyżej 300 km/h, prędkość maksymalną dozwoloną przez producenta opony oraz dopuszczalną nośność dla tej wartości prędkości maksymalnej. Producent opony zobowiązany jest również do podania powyższych danych w opisie technicznym dotyczącym danego typu opony.
- 4.1.16. Identyfikację obrysu zatrzymania stopki na obręczy, charakterystycznego dla „trybu pracy bez powietrza” w odniesieniu do „opon odpornych na przebicie typu »run-flat«”.
- 4.2. Do wniosku o udzielenie homologacji należy dołączyć następujące materiały w trzech egzemplarzach: rysunek lub reprezentatywne zdjęcie rzeźby bieżnika opony oraz rysunek przekroju napełnionej powietrzem opony założonej na obręcz pomiarową, przedstawiający odpowiednie wymiary typu opony przedstawionego do homologacji (zob. pkt 6.1.1. oraz 6.1.2.). Do wniosku należy również dołączyć sprawozdanie z badań wydane przez akredytowane laboratorium badawcze albo jedną lub dwie próbki typu opony, według uznania właściwych władz. Rysunki lub zdjęcia ściany bocznej oraz bieżnika opony należy złożyć po rozpoczęciu produkcji, nie później jednak niż w terminie jednego roku od daty udzielenia homologacji typu.
- 4.3. Przed udzieleniem homologacji typu, właściwe władze weryfikują istnienie zadowalających metod kontroli zgodności produkcji.
- 4.4. W przypadku, kiedy producent opony składa wniosek o udzielenie homologacji typu dla grupy opon, nie wymaga się oddzielnego badania obciążeniowego/prędkościowego dla każdego typu opony. Może być wybrany najbardziej niekorzystny wariant, według uznania organu udzielającego homologacji.

5. HOMOLOGACJA
- 5.1. Homologacji danego typu opony udziela się, jeżeli typ opony pneumatycznej przedstawiony do homologacji na mocy niniejszego regulaminu spełnia wymogi określone w pkt 6 poniżej.
- 5.2. Każdy typ, któremu udzielono homologacji, otrzymuje numer homologacji. Dwie pierwsze cyfry takiego numeru (obecnie 02) oznaczają serię poprawek obejmujących ostatnie główne zmiany dostosowujące regulamin do postępu technicznego przed datą udzielenia homologacji. Ta sama Umawiająca się Strona nie może przydzielić tego samego numeru innemu typowi opony objętemu niniejszym regulaminem.
- 5.3. Zawiadomienie o udzieleniu, przedłużeniu lub odmowie udzielenia homologacji lub o ostatecznym zaprzestaniu produkcji danego typu opony pneumatycznej na mocy niniejszego regulaminu zostaje przekazane Stronom Porozumienia z 1958 r. stosującym niniejszy regulamin w postaci formularza zgodnego ze wzorem przedstawionym w załączniku I do niniejszego regulaminu.
- 5.3.1. W przypadku udzielenia homologacji typu w odniesieniu do typu opony odpowiedniego do prędkości powyżej 300 km/h (zob. pkt 4.1.15.), w części 10 formularza komunikatu (zob. załącznik I do niniejszego regulaminu) należy wyraźnie określić wartość odpowiedniej prędkości maksymalnej (w km/h) oraz nośności (w kg) dozwolonej dla prędkości maksymalnej; można również określić wartości nośności dla prędkości pośrednich większych od 300 km/h.
- 5.4. Na każdej oponie pneumatycznej zgodnej z typem opony homologowanym na mocy niniejszego regulaminu, dodatkowo oprócz oznaczeń wymaganych na mocy pkt 3.1. powyżej, w miejscu określonym w pkt 3.2. powyżej, umieszcza się w sposób widoczny międzynarodowy znak homologacji składający się z:
- 5.4.1. okręgu otaczającego literę „E”, po której następuje numer wskazujący kraj, który udzielił homologacji ⁽¹⁾;
- 5.4.2. numeru homologacji.
- 5.5. Znak homologacji powinien być łatwy do odczytania i nieusuwalny.
- 5.6. Przykładowy układ znaku homologacji podano w załączniku II do niniejszego regulaminu.

(¹) 1 – Niemcy, 2 – Francja, 3 – Włochy, 4 – Niderlandy, 5 – Szwecja, 6 – Belgia, 7 – Węgry, 8 – Republika Czeska, 9 – Hiszpania, 10 – Serbia, 11 – Zjednoczone Królestwo, 12 – Austria, 13 – Luksemburg, 14 – Szwajcaria, 15 (numer wolny), 16 – Norwegia, 17 – Finlandia, 18 – Dania, 19 – Rumunia, 20 – Polska, 21 – Portugalia, 22 – Federacja Rosyjska, 23 – Grecja, 24 – Irlandia, 25 – Chorwacja, 26 – Słowenia, 27 – Słowacja, 28 – Białoruś, 29 – Estonia, 30 (numer wolny), 31 – Bośnia i Hercegowina, 32 – Łotwa, 33 (numer wolny), 34 – Bułgaria, 35 (numer wolny), 36 – Litwa, 37 – Turcja, 38 (numer wolny), 39 – Azerbejdżan, 40 – Była Jugosłowiańska Republika Macedonii, 41 (numer wolny), 42 – Wspólnota Europejska (homologacje udzielane są przez jej państwa członkowskie z użyciem właściwych im symboli EKG), 43 – Japonia, 44 (numer wolny), 45 – Australia, 46 – Ukraina, 47 – Republika Południowej Afryki, 48 – Nowa Zelandia, 49 – Cypr, 50 – Malta, 51 – Republika Korei, 52 – Malezja, 53 – Tajlandia, 54 i 55 (numery wolne) oraz 56 – Czarnogóra. Kolejne numery przydzielane są pozostałym krajom w porządku chronologicznym, w jakim ratyfikują lub przystępują do Porozumienia dotyczącego przyjęcia jednolitych wymogów technicznych dla pojazdów kołowych, wyposażenia i części, które mogą być montowane lub stosowane w tych pojazdach, oraz wzajemnego uznawania homologacji udzielonych na podstawie tych wymogów, a Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych powiadamia Umawiające się Strony Porozumienia o przydzielonych w ten sposób numerach.

6. WYMOGI

6.1. **Wymiary opon**

6.1.1. Szerokość przekroju opony

6.1.1.1. Szerokość przekroju oblicza się za pomocą następującego wzoru:

$$S = S_1 + K(A - A_1),$$

gdzie:

S – „szerokość przekroju” wyrażona w milimetrach i zmierzona na obręczy pomiarowej;

S₁ – „nominalna szerokość przekroju” w milimetrach, podana na ścianie bocznej opony jako część wymaganego oznaczenia opony;A – szerokość obręczy pomiarowej w milimetrach, podana przez producenta w opisie ⁽¹⁾;A₁ – szerokość obręczy teoretycznej w milimetrach.Przyjmuje się, że wartość A₁ równa się wartości S₁ pomnożonej przez współczynnik x określony przez producenta, natomiast wartość K jest równa 0,4.

6.1.1.2. Jednakże, dla typów opon, których oznaczenie znajduje się w pierwszej kolumnie tabel w załączniku V do niniejszego regulaminu, za szerokość przekroju przyjmuje się wartość podaną w ww. tabelach i odpowiadającą danemu oznaczeniu rozmiaru opony.

6.1.1.3. Jednakże, dla opon oznaczonych symbolem „A” lub „U” w odniesieniu do „konfiguracji opony do obręczy” (zob. pkt 3.1.10.), przyjmuje się, że wartość K jest równa 0,6.

6.1.2. Średnica zewnętrzna opony

6.1.2.1. Średnicę zewnętrzną opony oblicza się za pomocą następującego wzoru:

$$D = d + 2H$$

gdzie:

D – średnica zewnętrzna wyrażona w milimetrach;

d – liczba umowna określona w pkt 2.17.1.3. powyżej, wyrażona w milimetrach ⁽¹⁾;

H – nominalna wysokość przekroju wyrażona w milimetrach i równa:

$$H = 0,01 S_1 \times Ra,$$

S₁ – nominalna szerokość przekroju wyrażona w milimetrach;

⁽¹⁾ Jeżeli liczba umowna podana jest kodowo, to wartość w mm otrzymuje się poprzez pomnożenie tej liczby przez 25,4.

Ra – wskaźnik nominalnego przekroju;

Wszystkie wartości powinny być zgodne z oznaczeniem rozmiaru opony podanym na ścianie bocznej opony zgodnie z wymogami pkt 3.4. powyżej.

6.1.2.2. Jednakże, dla typów opon, których oznaczenie znajduje się w pierwszej kolumnie tabel w załączniku V do niniejszego regulaminu, za średnicę zewnętrzną przyjmuje się wartość podaną w ww. tabelach i odpowiadającą danemu oznaczeniu rozmiaru opony.

6.1.2.3. Jednakże, dla opon oznaczonych symbolem „A” lub „U” w odniesieniu do „konfiguracji opony do obręczy” (zob. pkt 3.1.10.), za średnicę zewnętrzną przyjmuje się wartość podaną w oznaczeniu rozmiaru opony na ścianie bocznej opony.

6.1.3. *Metoda pomiaru opon pneumatycznych*

Wymiary opon pneumatycznych mierzy się zgodnie z procedurą opisaną w załączniku VI do niniejszego regulaminu.

6.1.4. *Specyfikacje dotyczące szerokości przekroju opony*

6.1.4.1. Szerokość całkowita opony może być mniejsza niż szerokość przekroju określona zgodnie z pkt 6.1.1. powyżej.

6.1.4.2. Wartość szerokości całkowitej opony może przekraczać tę wartość o:

6.1.4.2.1. w przypadku opon diagonalnych: 6 %;

6.1.4.2.2. w przypadku opon radialnych, opon odpornych na przebicie typu „run-flat”: 4 %;

6.1.4.2.3. dodatkowo, jeżeli opona wyposażona jest w specjalne wzmocnienia lub żebrowanie zabezpieczające oponę przed uszkodzeniem, liczba zwiększona o powyższą tolerancję może być przekroczona o 8 mm.

6.1.4.2.4. Jednakże, dla opon oznaczonych symbolem „A” lub „U” w odniesieniu do „konfiguracji opony do obręczy” (zob. pkt 3.1.10.), szerokość całkowita opony w dolnej części opony jest równa nominalnej szerokości obręczy, na którą założona jest dana opona, podanej przez producenta w opisie, powiększonej o 20 mm.

6.1.5. *Specyfikacje dotyczące średnicy zewnętrznej opony*

Średnica zewnętrzna opony nie może być mniejsza od wartości D_{min} i większa od wartości D_{max} , obliczonych za pomocą następujących wzorów:

$$D_{min} = d + (2H \times a)$$

$$D_{max} = d + (2H \times b)$$

gdzie:

6.1.5.1. W przypadku rozmiarów wymienionych w załączniku V i w przypadku opon oznaczonych symbolem „A” lub „U” w odniesieniu do „konfiguracji opony do obręczy” (zob. pkt 3.1.10.), nominalna wysokość przekroju H jest równa:

$$H = 0,5 (D - d), \text{ objaśnienia symboli w pkt 6.1.2.}$$

- 6.1.5.2. W przypadku pozostałych rozmiarów niewymienionych w załączniku V, „H” i „d” są określone jak w pkt 6.1.2.1,
- 6.1.5.3. Współczynniki „a” i „b” wynoszą odpowiednio:
- 6.1.5.3.1. Współczynnik „a” = 0,97
- 6.1.5.3.2. Współczynnik „b” stosowany w przypadku opon zwykłych (drogowych)
Radialne, opony odporne na przebicie typu „run-flat”	Diagonalne i diagonalne opasane
1,04	1,08
- 6.1.5.4. W przypadku opon śniegowych, wartość średnicy całkowitej (Dmax) określona zgodnie z powyższym może być przekroczona o 1 %.
- 6.2. **Obciążeniowe/prędkościowe badania eksploatacyjne**
- 6.2.1. Opona pneumatyczna musi zostać poddana obciążeniowemu/prędkościowemu badaniu eksploatacyjnemu wykonanemu zgodnie z procedurą opisaną w załączniku VII do niniejszego regulaminu.
- 6.2.1.1. W przypadku wniosku o udzielenie homologacji w odniesieniu do opon oznaczonych w oznaczeniu rozmiaru kodem literowym „ZR”, odpowiednich do prędkości powyżej 300 km/h (zob. pkt 4.1.15.), powyższe badanie obciążeniowe/prędkościowe wykonuje się na oponie w warunkach obciążenia i prędkości oznaczonych na oponie (zob. pkt 3.1.4.1.). Na drugiej próbce tego samego typu opony należy wykonać kolejne badanie obciążeniowe/prędkościowe w warunkach obciążenia i prędkości określonych jako maksymalne przez producenta opony (zob. pkt 4.1.15. niniejszego regulaminu).
- Drugie badanie można przeprowadzić na tej samej próbce opony, jeżeli producent opony wyrazi na to zgodę.
- 6.2.1.2. W przypadku wniosku o udzielenie homologacji typu w odniesieniu do „systemu ogumienia odpornego na przebicie typu »run-flat«”, powyższe badanie obciążeniowe/prędkościowe należy przeprowadzić na jednej oponie, napełnionej powietrzem do ciśnienia określonego w pkt 1.2. załącznika VII, w warunkach obciążenia i prędkości oznaczonych na oponie (zob. pkt 3.1.4.1.). Na drugiej próbce tego samego typu opony należy wykonać kolejne badanie obciążeniowe/prędkościowe zgodnie z pkt 3. załącznika VII. Drugie badanie można przeprowadzić na tej samej próbce, jeżeli producent wyrazi na to zgodę.
- 6.2.2. Uznaje się, że dana opona uzyskała pozytywny wynik w badaniu obciążeniowym/prędkościowym, jeżeli po wykonaniu badania opona nie wykazuje żadnego rozwarstwienia, oderwania bieżnika, oderwania kordu, wyłupywania się elementów bieżnika ani przzerwania kordu.
- 6.2.2.1. Jednakże, jeżeli po wykonaniu odpowiedniego badania opona oznaczona symbolem indeksu prędkości „Y” wykazuje powierzchniowe pęcherzenie bieżnika opony spowodowane określoną aparaturą badawczą i warunkami, to uznaje się, że taka opona uzyskała pozytywny wynik w badaniu.
- 6.2.2.2. Jeżeli opona „systemu ogumienia odpornego na przebicie typu »run-flat«” po wykonaniu badania określonego w pkt 3. załącznika VII nie wykazuje zmiany odkształconej wysokości przekroju w stosunku do odkształconej wysokości przekroju na początku badania o więcej niż 20 % i zachowuje bieżnik połączony z obiema ścianami bocznymi, to uznaje się, że taka opona uzyskała pozytywny wynik w badaniu.

- 6.2.3. Średnica zewnętrzna opony, zmierzona po upływie sześciu godzin od zakończenia obciążeniowego/prędkościowego badania eksploatacyjnego, nie może różnić się o więcej niż $\pm 3,5\%$ w stosunku do wartości średnicy zewnętrznej zmierzonej przed wykonaniem badania.

6.3. **Wskaźniki zużycia bieżnika**

- 6.3.1. Opona pneumatyczna powinna posiadać nie mniej niż sześć poprzecznych rzędów wskaźników zużycia bieżnika, rozłożonych w przybliżeniu równomiernie w głównych rowkach bieżnika. Wskaźniki zużycia bieżnika powinny wyglądać w taki sposób, aby uniemożliwić ich pomylenie z gumowymi grzbietami między żebrami lub klockami bieżnika.

- 6.3.2. Jednakże, w przypadku opon o wymiarach właściwych do montażu na obręczach o średnicy nominalnej o kodzie 12 lub mniejszym, dopuszcza się cztery rzędy wskaźników zużycia bieżnika.

- 6.3.3. Wskaźniki zużycia bieżnika powinny w odpowiedni sposób sygnalizować, że głębokość rowków bieżnika nie przekracza już 1,6 mm, z tolerancją $+ 0,60/- 0,00$ mm.

- 6.3.4. Wysokość wskaźników zużycia bieżnika ustala się mierząc różnicę między głębokością mierzoną od powierzchni bieżnika do szczytu wskaźnika zużycia bieżnika i do podstawy rowka bieżnika, w pobliżu nachylenia przy podstawie wskaźnika zużycia bieżnika.

7. ZMIANA TYPU OPONY PNEUMATYCZNEJ I ROZSZERZENIE HOMOLOGACJI

- 7.1. Każda zmiana typu opony pneumatycznej wymaga powiadomienia służb administracyjnych, które udzieliły homologacji typu opony pneumatycznej. W takim przypadku, służby administracyjne mogą:

- 7.1.1. Uznać za mało prawdopodobne, aby dokonane zmiany miały istotne negatywne skutki, i uznać, że dana opona pneumatyczna nadal spełnia odpowiednie wymogi; lub

- 7.1.2. Zażądać dodatkowego sprawozdania z badań przeprowadzonych przez służby techniczne odpowiedzialne za takie badania.

- 7.2. Zmiana rzeźby bieżnika opony nie wymaga powtórnego przeprowadzenia badań określonych w pkt 6 niniejszego regulaminu.

- 7.3. Strony Porozumienia stosujące niniejszy regulamin zostaną powiadomione o potwierdzeniu lub odmowie udzielenia homologacji, z określeniem zmian, zgodnie z procedurą określoną w pkt 5.3. powyżej.

- 7.4. Właściwy organ, który udzielił rozszerzenia homologacji, przyznaje numer seryjny każdemu takiemu rozszerzeniu i powiadamia o nim pozostałe Strony Porozumienia z 1958 r. stosujące niniejszy regulamin za pomocą formularza komunikatu zgodnego ze wzorem przedstawionym w załączniku I do niniejszego regulaminu.

8. ZGODNOŚĆ PRODUKCJI

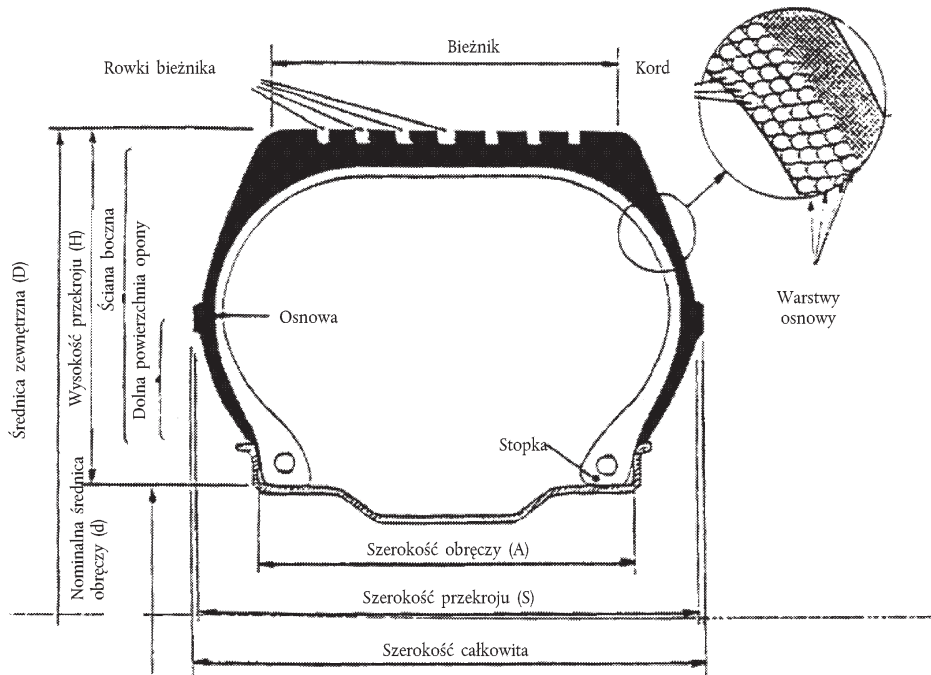
Procedury zgodności produkcji muszą być zgodne z procedurami określonymi w dodatku 2 do Porozumienia (E/ECE/324-E/ECE/TRANS/505/Rev.2) i następującymi wymogami:

- 8.1. Opony homologowane zgodnie z niniejszym regulaminem powinny być wytwarzane tak, aby spełniając wymogi określone w pkt 6. powyżej odpowiadały homologowanemu typowi.

- 8.2. Właściwy organ, który udzielił homologacji typu, może w dowolnym czasie dokonać weryfikacji metod kontroli zgodności produkcji, stosowanych w każdej jednostce produkcyjnej. W przypadku każdej jednostki produkcyjnej, normalna częstotliwość takich weryfikacji wynosi co najmniej raz na dwa lata.
9. SANKCJE ZA NIEZGODNOŚĆ PRODUKCJI
- 9.1. Homologacja typu opony pneumatycznej na mocy niniejszego regulaminu może być cofnięta, jeżeli nie są spełnione wymogi określone w pkt 8.1. powyżej lub opony pobrane z serii uzyskały negatywny wynik w badaniach określonych w wyżej wymienionym punkcie.
- 9.2. Jeżeli Umawiająca się Strona Porozumienia stosująca niniejszy regulamin postanowi o cofnięciu uprzednio przez siebie udzielonej homologacji, niezwłocznie powiadomi o tym fakcie pozostałe Umawiające się Strony stosujące niniejszy regulamin za pomocą formularza komunikatu zgodnego ze wzorem przedstawionym w załączniku I do niniejszego regulaminu.
10. OSTATECZNE ZAPRZESTANIE PRODUKCJI
- Jeżeli posiadacz homologacji całkowicie zaprzestanie produkcji typu opony pneumatycznej homologowanego zgodnie z niniejszym regulaminem, jest zobowiązany poinformować o tym organ, który udzielił homologacji. Po otrzymaniu właściwego komunikatu, organ ten poinformuje o tym pozostałe Strony Porozumienia z 1958 r. stosujące niniejszy regulamin, za pomocą formularza komunikatu zgodnego ze wzorem przedstawionym w załączniku I do niniejszego regulaminu.
11. PRZEPISY PRZEJŚCIOWE
- 11.1. Umawiające się Strony stosujące niniejszy regulamin nie mogą odmówić rozszerzenia homologacji zgodnie z poprzednimi seriami poprawek lub suplementem do serii poprawek do niniejszego regulaminu.
- 11.2. Żadna z Umawiających się Stron stosujących niniejszy regulamin nie może odmówić udzielenia homologacji w odniesieniu do opony homologowanej zgodnie z serią poprawek 01 do niniejszego regulaminu.
- 11.3. Wskaźniki zużycia bieżnika:
- 11.3.1. Począwszy od daty wejścia w życie suplementu 4 do serii poprawek 02, Umawiające się Strony stosujące niniejszy regulamin nie mogą udzielać homologacji na mocy suplementu 3 do serii poprawek 02 w odniesieniu do wymogów określonych w pkt 6.3.3.
- 11.3.2. Wszystkie nowe opony wyprodukowane począwszy od dnia 1 października 1995 r. powinny spełniać wymogi pkt 6.3.3. zmienionego suplementem 4 do serii poprawek 02.
12. NAZWY I ADRESY SŁUŻB TECHNICZNYCH ODPOWIEDZIALNYCH ZA PRZEPROWADZANIE BADAŃ HOMOLOGACYJNYCH ORAZ SŁUŻB ADMINISTRACYJNYCH
- 12.1. Strony Porozumienia z 1958 r. stosujące niniejszy regulamin zobowiązane są do przekazania Sekretariatowi Organizacji Narodów Zjednoczonych nazw i adresów służb technicznych przeprowadzających badania homologacyjne oraz służb administracyjnych udzielających homologacji, którym należy przesłać wydane w innych krajach formularze poświadczające udzielenie homologacji, rozszerzenie homologacji, odmowę udzielenia lub cofnięcie homologacji lub ostateczne zaprzestanie produkcji.

- 12.2. Strony Porozumienia stosujące niniejszy regulamin mogą wyznaczyć laboratoria producentów opon na akredytowane laboratoria badawcze.
- 12.3. Jeżeli Strona Porozumienia stosuje przepisy pkt 12.2. powyżej, to w czasie badań, według swojego uznania, może być reprezentowana przez jedną lub więcej osób wybranych przez Stronę.

Rysunek poglądowy
(zob. pkt 2. regulaminu)

ZAŁĄCZNIK I

KOMUNIKAT

(Maksymalny format: A4 (210 × 297 mm))

wydany przez: Nazwa organu administracji:

.....

dotyczący ⁽²⁾: UDZIELENIA HOMOLOGACJI
 ROZSZERZENIA HOMOLOGACJI
 ODMOWY UDZIELENIA HOMOLOGACJI
 COFNIĘCIA HOMOLOGACJI
 OSTATECZNEGO ZAPRZESTANIA PRODUKCJI

typu opony pneumatycznej pojazdów silnikowych na mocy regulaminu nr 30

Nr homologacji Nr rozszerzenia

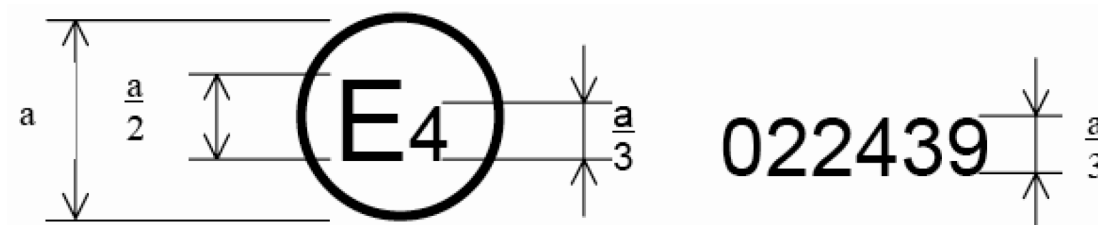
1. Nazwa handlowa lub znak(-i) towarowy(-e) producenta na typie opony:
2. Oznaczenie typu opony producenta:
3. Nazwa i adres producenta:
4. Nazwa i adres przedstawiciela producenta, jeżeli występuje:
5. Skrócony opis:
- 5.1. Oznaczenie rozmiaru opony:
- 5.2. Kategoria zastosowania: opona zwykła/śniegowa/opona do zastosowania tymczasowego ⁽²⁾
- 5.3. Budowa: diagonalna/diagonalna opasana/radialna/opona odporna na przebicie typu „run flat” ⁽²⁾
- 5.4. Symbol indeksu prędkości:
- 5.5. Indeks nośności:
6. Służba techniczna oraz, jeżeli dotyczy, laboratorium badawcze akredytowane do celów homologacji lub weryfikacji zgodności:
7. Data sprawozdania z badań:
8. Numer sprawozdania z badań:
9. Przyczyna(-y) rozszerzenia (jeżeli dotyczy):
10. Uwagi:
11. Homologacja została udzielona/rozszerzona/odmówiono udzielenia homologacji/homologacja cofnięta ⁽²⁾
12. Miejscowość:
13. Data:
14. Podpis:
15. Załącznik do niniejszego komunikatu zawiera wykaz dokumentów homologacyjnych znajdujących się w posiadaniu służb administracyjnych, które udzieliły homologacji. Dokumenty są dostępne na życzenie.

⁽¹⁾ Numer wskazujący kraj, który udzielił/rozszerzył/odmówił udzielenia/cofnął homologację (zob. przepisy dotyczące homologacji zawarte w regulaminie).

⁽²⁾ Niepotrzebne skreślić.

ZAŁĄCZNIK II

Przykładowy układ znaku homologacji

a = min. 12 mm

Powyższy znak homologacji umieszczony na oponie pneumatycznej oznacza, że dany typ opony otrzymał homologację w Niderlandach (E 4), numer homologacji 022439.

Uwaga: Pierwsze dwie cyfry numeru homologacji oznaczają, że homologacji udzielono zgodnie z wymogami niniejszego regulaminu zmienionego serią poprawek 02.

Numer homologacji musi być umieszczony w pobliżu okręgu oraz powyżej lub poniżej bądź z lewej lub z prawej strony litery „E”. Cyfry numeru homologacji muszą znajdować się po tej samej stronie litery „E” i muszą być skierowane w tę samą stronę. W numerach homologacji nie należy stosować cyfr rzymskich w celu uniknięcia ewentualnego pomylenia ich z innymi symbolami.

ZAŁĄCZNIK III

Układ oznaczeń opony

1. Przykładowy układ oznaczeń typu opony dopuszczalnej do obrotu po dacie wejścia w życie niniejszego regulaminu

$$\underset{\uparrow}{\text{b}} \frac{\downarrow}{\text{185/70}} \text{R } \underset{\uparrow}{\text{14}} \text{ } \underset{\uparrow}{\text{89}} \text{ T } \frac{\downarrow}{\text{b}} \text{ } \frac{\downarrow}{\text{c}} \text{ TUBELESS } \text{M} + \text{S } \frac{\downarrow}{\text{c}}$$

$$\text{c } \frac{\downarrow}{\text{2503}}$$

b = 6 mm (min.)

c = 4 mm (min.)

Powyższe oznaczenia określają oponę pneumatyczną o następujących parametrach:

- nominalna szerokość przekroju 185;
 - wskaźnik nominalnego przekroju 70;
 - budowa radialna (R);
 - nominalna średnica obręczy 14;
 - nośność równa 580 kg, co odpowiada indeksowi nośności 89 podanemu w załączniku IV do niniejszego regulaminu;
 - indeks prędkości T (prędkość maksymalna 190 km/h);
 - do montażu bez dętki: „TUBELESS” („BEZDĘTKOWA”);
 - kategoria zastosowania: opona śniegowa (M+S);
 - opona wyprodukowana w dwudziestym piątym tygodniu 2003 r.
2. W szczególnym przypadku opon oznaczonych symbolem konfiguracji opony do obręczy „A” lub „U”, oznaczenie opony będzie miało następującą przykładową postać:

185-560 R 400A lub 185-560 R 400U, gdzie:

185 oznacza nominalną szerokość przekroju w mm,

560 oznacza średnicę zewnętrzną wyrażoną w mm,

R to oznaczenie typu budowy opony – zob. pkt 3.1.3. niniejszego regulaminu,

400 oznacza nominalną średnicę obręczy wyrażoną w mm,

A lub U oznacza typ konfiguracji opony do obręczy.

Oznaczenia indeksu nośności, indeksu prędkości, data produkcji oraz pozostałe oznaczenia powinny być zgodne z przykładem 1 podanym powyżej.

3. Położenie i kolejność znaków składających się na oznaczenie opony jest następująca:

- oznaczenie rozmiaru opony określone w pkt 2.17. niniejszego regulaminu powinno być zespolone jak na powyższych przykładach: 185/70 R 14 oraz 185-560 R 400A lub 185-560 R 400U;
- opis eksploatacyjny zawierający indeks nośności oraz symbol prędkości powinien być umieszczony bezpośrednio po oznaczeniu rozmiaru opony określonym w pkt 2.17. niniejszego regulaminu;
- symbole „tubeless” („bezdętkowa”), „reinforced” („wzmocniona”) oraz „M+S” mogą być położone w pewnej odległości od oznaczenia rozmiaru opony.

ZAŁĄCZNIK IV

Indeksy nośności

In = Indeks nośności

kg = Maksymalne dopuszczalne obciążenie masą pojazdu.

In	kg	In	kg	In	kg	In	kg
0	45	31	109	61	257	91	615
1	46,2	32	112	62	265	92	630
2	47,5	33	115	63	272	93	650
3	48,7	34	118	64	280	94	670
4	50	35	121	65	290	95	690
5	51,5	36	125	66	300	96	710
6	53	37	128	67	307	97	730
7	54,5	38	132	68	315	98	750
8	56	39	136	69	325	99	775
9	58	40	140	70	335	100	800
10	60	41	145	71	345	101	825
11	61,5	42	150	72	355	102	850
12	63	43	155	73	365	103	875
13	65	44	160	74	375	104	900
14	67	45	165	75	387	105	925
15	69	46	170	76	400	106	950
16	71	47	175	77	412	107	975
17	73	48	180	78	425	108	1 000
18	75	49	185	79	437	109	1 030
19	77,5	50	190	80	450	110	1 060
20	80	51	195	81	462	111	1 090
21	82,5	52	200	82	475	112	1 120
22	85	53	206	83	487	113	1 150
23	87,5	54	212	84	500	114	1 180
24	90	55	218	85	515	115	1 215
25	92,5	56	224	86	530	116	1 250
26	95	57	230	87	545	117	1 285
27	97,5	58	236	88	560	118	1 320
28	100	59	243	89	580	119	1 360
29	103	60	250	90	600	120	1 400
30	106						

ZAŁĄCZNIK V

Oznaczenie rozmiaru opony i wymiary

Tabela I.

Opony o budowie diagonalnej (opony europejskie)

Rozmiar	Kod szerokości obręczy pomiarowej	Średnica całkowita ⁽¹⁾ mm	Szerokość przekroju opony ⁽¹⁾ mm	Nominalna średnica obręczy „d” mm
Seria typu Super Ballon				
4.80-10	3.5	490	128	254
5.20-10	3.5	508	132	254
5.20-12	3.5	558	132	305
5.60-13	4	600	145	330
5.90-13	4	616	150	330
6.40-13	4.5	642	163	330
5.20-14	3.5	612	132	356
5.60-14	4	626	145	356
5.90-14	4	642	150	356
6.40-14	4.5	666	163	356
5.60-15	4	650	145	381
5.90-15	4	668	150	381
6.40-15	4.5	692	163	381
6.70-15	4.5	710	170	381
7.10-15	5	724	180	381
7.60-15	5.5	742	193	381
8.20-15	6	760	213	381
Seria niskoprofilowa				
5.50-12	4	552	142	305
6.00-12	4.5	574	156	305
7.00-13	5	644	178	330
7.00-14	5	668	178	356
7.50-14	5.5	688	190	356
8.00-14	6	702	203	356
6.00-15 L	4.5	650	156	381
Seria superniskoprofilowa ⁽²⁾				
155-13/6.15-13	4.5	582	157	330
165-13/6.45-13	4.5	600	167	330
175-13/6.95-13	5	610	178	330

Rozmiar	Kod szerokości obręczy pomiarowej	Średnica całkowita ⁽¹⁾ mm	Szerokość przekroju opony ⁽¹⁾ mm	Nominalna średnica obręczy „d” mm
155-14/6.15-14	4.5	608	157	356
165-14/6.45-14	4.5	626	167	356
175-14/6.95-14	5	638	178	356
185-14/7.35-14	5.5	654	188	356
195-14/7.75-14	5.5	670	198	356
Seria ultraniskoprofilowa				
5.9-10	4	483	148	254
6.5-13	4.5	586	166	330
6.9-13	4.5	600	172	330
7.3-13	5	614	184	330

⁽¹⁾ Tolerancja: zob. pkt 6.1.4. i 6.1.5.

⁽²⁾ Następujące oznaczenia rozmiaru są dopuszczalne: 185-14/7.35-14 lub 185-14 lub 7.35-14 lub 7.35-14/185-14.

Tabela II.

Seria milimetrowa – Opony o budowie radialnej (opony europejskie)

Rozmiar	Kod szerokości obręczy pomiarowej	Średnica całkowita ⁽¹⁾ mm	Szerokość przekroju opony ⁽¹⁾ mm	Nominalna średnica obręczy „d” mm
125 R 10	3.5	459	127	254
145 R 10	4	492	147	254
125 R 12	3.5	510	127	305
135 R 12	4	522	137	305
145 R 12	4	542	147	305
155 R 12	4.5	550	157	305
125 R 13	3.5	536	127	330
135 R 13	4	548	137	330
145 R 13	4	566	147	330
155 R 13	4.5	578	157	330
165 R 13	4.5	596	167	330
175 R 13	5	608	178	330
185 R 13	5.5	624	188	330
125 R 14	3.5	562	127	356
135 R 14	4	574	137	356
145 R 14	4	590	147	356
155 R 14	4.5	604	157	356
165 R 14	4.5	622	167	356

Rozmiar	Kod szerokości obręczy pomiarowej	Średnica całkowita ⁽¹⁾ mm	Szerokość przekroju opony ⁽¹⁾ mm	Nominalna średnica obręczy „d” mm
175 R 14	5	634	178	356
185 R 14	5,5	650	188	356
195 R 14	5,5	666	198	356
205 R 14	6	686	208	356
215 R 14	6	700	218	356
225 R 14	6,5	714	228	356
125 R 15	3,5	588	127	381
135 R 15	4	600	137	381
145 R 15	4	616	147	381
155 R 15	4,5	630	157	381
165 R 15	4,5	646	167	381
175 R 15	5	660	178	381
185 R 15	5,5	674	188	381
195 R 15	5,5	690	198	381
205 R 15	6	710	208	381
215 R 15	6	724	218	381
225 R 15	6,5	738	228	381
235 R 15	6,5	752	238	381
175 R 16	5	686	178	406
185 R 16	5,5	698	188	406
205 R 16	6	736	208	406

⁽¹⁾ Tolerancja: zob. pkt 6.1.4. i 6.1.5.

Tabela III.

Seria 45 – Opony radialne na obręczach metrycznych TR 5°

Rozmiar	Szerokość obręczy pomiarowej	Średnica całkowita	Szerokość przekroju opony
280/45 R 415	240	661	281

ZAŁĄCZNIK VI

Metoda pomiaru opon pneumatycznych

- 1.1. Oponę należy założyć na obręcz pomiarową określoną przez producenta zgodnie z pkt 4.1.12. niniejszego regulaminu i napęcić powietrzem do ciśnienia wewnętrznego od 3 do 3,5 bar.
- 1.2. Ciśnienie wewnętrzne należy wyregulować do następujących wartości:
 - 1.2.1. w przypadku standardowych opon diagonalnych opasanych: do 1,7 bar;
 - 1.2.2. w przypadku opon diagonalnych: do:

Liczba PR	Ciśnienie (bar)		
	Indeks prędkości		
	L, M, N	P, Q, R, S	T, U, H, V
4	1,7	2,0	—
6	2,1	2,4	2,6
8	2,5	2,8	3,0

- 1.2.3. w przypadku standardowych opon radialnych: do 1,8 bar;
- 1.2.4. w przypadku opon wzmocnionych: do 2,3 bar;
- 1.2.5. w przypadku opon zapasowych typu T do zastosowania tymczasowego: do 4,2 bar.
2. Oponę założoną na obręcz należy poddać kondycjonowaniu do temperatury otoczenia przez co najmniej 24 godziny, o ile nie określono inaczej w pkt 6.2.3. niniejszego regulaminu.
3. Ciśnienie wewnętrzne należy ponownie wyregulować do wartości określonej w pkt 1.2. powyżej.
4. Należy zmierzyć szerokość całkowitą za pomocą macek w sześciu punktach położonych w równej odległości od siebie, uwzględniając grubość wzmocnień lub żebrowania zabezpieczającego oponę przed uszkodzeniem. Za szerokość całkowitą przyjmuje się największą zmierzoną wartość.
5. Średnicę zewnętrzną należy obliczyć poprzez podzielenie największej zmierzonej wartości obwodu przez liczbę π (3,1416).

ZAŁĄCZNIK VII

Procedura obciążeniowych/prędkościowych badań eksploacyjnych

1. PRZYGOTOWANIE OPONY
 - 1.1. Nową oponę należy założyć na obręcz badawczą określoną przez producenta zgodnie z pkt 4.1.12. niniejszego regulaminu.
 - 1.2. Oponę należy napęlić powietrzem do odpowiedniej wartości ciśnienia wewnętrznego podanej w tabeli poniżej (w barach):

Opony zapasowe typu T do zastosowania tymczasowego: do 4,2 bar.

Indeks prędkości	Opony diagonalne			Opony radialne/Opony systemu ogumienia odpornego na przebicie typu „run-flat”		Opony diagonalne opasane
	Liczba PR			Standardowe	Wzmocnione	Standardowe
	4	6	8			
L, M, N	2,3	2,7	3,0	2,4	2,8	—
P, Q, R, S	2,6	3,0	3,3	2,6	3,0	2,6
T, U, H	2,8	3,2	3,5	2,8	3,2	2,8
V	3,0	3,4	3,7	3,0	3,4	—
W	—	—	—	3,2	3,6	—
Y	—	—	—	3,2 ⁽¹⁾	3,6	—

(¹) Wartość „3,2” w odniesieniu do opon z indeksem prędkości „Y” została nieumyślnie pominięta w suplemencie 5 do serii poprawek 02, który wszedł w życie dnia 8 stycznia 1995 r. i może być traktowana jako sprostowanie do tego suplementu, ważne od daty wejścia w życie ww. suplementu.

- 1.3. Producent może zażądać, z podaniem uzasadnienia, aby w badaniu zastosowano inne ciśnienie wewnętrzne niż podane w pkt 1.2. powyżej. W takim przypadku oponę należy napęlić powietrzem do ciśnienia wymaganego przez producenta.
- 1.4. Oponę założoną na obręcz należy poddać kondycjonowaniu w temperaturze pomieszczenia badawczego przez co najmniej trzy godziny.
- 1.5. Ciśnienie wewnętrzne należy ponownie wyregulować do wartości określonej w pkt 1.2. lub 1.3. powyżej.
2. WYKONANIE BADANIA
 - 2.1. Obręcz z założoną oponą należy zamontować na osi badawczej i docisnąć do zewnętrznej powierzchni czołowej gładkiego bębna o średnicy 1,70 m \pm 1 % lub 2 m \pm 1 %.
 - 2.2. Do osi badawczej należy przyłożyć obciążenie równe 80 % następujących wartości:
 - 2.2.1. największego obciążenia odpowiadającego indeksowi nośności w przypadku opon z indeksem prędkości od L do H włącznie,
 - 2.2.2. największego obciążenia odpowiadającego maksymalnej prędkości 240 km/h w przypadku opon z indeksem prędkości V (zob. pkt 2.31.2 niniejszego regulaminu),
 - 2.2.3. największego obciążenia odpowiadającego maksymalnej prędkości 270 km/h w przypadku opon z indeksem prędkości W (zob. pkt 2.31.3 niniejszego regulaminu),
 - 2.2.4. największego obciążenia odpowiadającego maksymalnej prędkości 300 km/h w przypadku opon z indeksem prędkości Y (zob. pkt 2.31.4 niniejszego regulaminu).
 - 2.3. W czasie trwania badania niedozwolona jest korekta wartości ciśnienia wewnętrznego w oponie. Podczas badania należy utrzymywać stałe obciążenie badawcze.
 - 2.4. W czasie trwania badania, temperatura w pomieszczeniu badawczym musi wynosić od 20 °C do 30 °C lub więcej, jeżeli producent wyrazi na to zgodę.
 - 2.5. Badanie należy przeprowadzić bez żadnych przerw, zgodnie z następującymi zasadami:
 - 2.5.1. czas od prędkości zerowej do osiągnięcia początkowej prędkości badawczej: 10 minut;

- 2.5.2. początkowa prędkość badawcza: określona prędkość maksymalna dla danego typu opony (zob. pkt 2.29.3 niniejszego regulaminu), pomniejszona o 40 km/h w przypadku zastosowania gładkiego bębna o średnicy 1,70 m \pm 1 % lub pomniejszona o 30 km/h w przypadku gładkiego bębna o średnicy 2 m \pm 1 %;
- 2.5.3. kolejne przyrosty prędkości: 10 km/h;
- 2.5.4. czas trwania badania dla każdej kolejnej wartości prędkości oprócz ostatniej: 10 minut;
- 2.5.5. czas trwania badania dla ostatniej wartości prędkości: 20 minut;
- 2.5.6. maksymalna prędkość badawcza: określona prędkość maksymalna dla danego typu opony, pomniejszona o 10 km/h w przypadku zastosowania gładkiego bębna o średnicy 1,70 m \pm 1 % lub równa określonej prędkości maksymalnej w przypadku gładkiego bębna o średnicy 2 m \pm 1 %;
- 2.5.7. jednakże, w przypadku opon o dopuszczalnej prędkości maksymalnej 300 km/h (indeks prędkości „Y”), czas trwania badania powinien wynosić 20 minut dla początkowej prędkości badawczej i 10 minut dla końcowej prędkości badawczej.
- 2.6. Procedura drugiego badania (zob. pkt 6.2.1.1.), mającego na celu sprawdzenie działania opony przeznaczonej do prędkości powyżej 300 km/h, jest następująca:
 - 2.6.1. Do osi badawczej należy przyłożyć obciążenie równe 80 % wartości największego obciążenia odpowiadającego prędkości maksymalnej określonej przez producenta opony (zob. pkt 4.1.15. niniejszego regulaminu).
 - 2.6.2. Badanie należy przeprowadzić bez żadnych przerw, zgodnie z następującymi zasadami:
 - 2.6.2.1. Czas od prędkości zerowej do osiągnięcia prędkości maksymalnej określonej przez producenta opony: 10 minut (zob. pkt 4.1.15. niniejszego regulaminu).
 - 2.6.2.2. Pięć minut przy maksymalnej prędkości badawczej.
3. PROCEDURA BADANIA „TRYBU PRACY BEZ POWIETRZA” W ODNIESIENIU DO „SYSTEMU OGUMIENIA ODPORNEGO NA PRZEBICIE TYPU »RUN-FLAT«”
 - 3.1. Nową oponę należy założyć na obręcz badawczą określoną przez producenta zgodnie z pkt 4.1.12. i 4.1.15. niniejszego regulaminu.
 - 3.2. Procedurę należy przeprowadzić zgodnie z pkt od 1.2. do 1.5. powyżej, przy zachowaniu temperatury w pomieszczeniu badawczym wynoszącej 38 °C \pm 3 °C w odniesieniu do kondycjonowania opony założonej na obręcz zgodnie z pkt 1.4.
 - 3.3. Należy usunąć pierścien gniazda zaworu i poczekać na całkowite zejście powietrza z opony.
 - 3.4. Obręcz z założoną oponą należy zamontować na osi badawczej i docisnąć do zewnętrznej powierzchni czołowej gładkiego bębna o średnicy 1,70 m \pm 1 % lub 2 m \pm 1 %.
 - 3.5. Do osi badawczej należy przyłożyć obciążenie równe 65 % największego obciążenia odpowiadającego indeksowi nośności danej opony.
 - 3.6. Na początku badania należy zmierzyć odkształconą wysokość przekroju (Z1).
 - 3.7. W czasie trwania badania, temperatura w pomieszczeniu badawczym powinna wynosić 38 °C \pm 3 °C.
 - 3.8. Badanie należy przeprowadzić bez żadnych przerw, zgodnie z następującymi wytycznymi:
 - 3.8.1. czas od prędkości zerowej do osiągnięcia stałej prędkości badawczej: 5 minut
 - 3.8.2. prędkość badawcza: 80 km/h
 - 3.8.3. czas trwania badania przy prędkości badawczej: 60 minut
 - 3.9. Na końcu badania należy zmierzyć odkształconą wysokość przekroju (Z2).
 - 3.9.1. Procentową zmianę odkształconej wysokości przekroju w stosunku do odkształconej wysokości przekroju na początku badania należy obliczyć z następującego wzoru: $((Z1 - Z2)/Z1) \times 100$.
4. RÓWNOWAŻNE METODY BADAWCZE

W przypadku zastosowania metody innej niż opisana w pkt 2. i/lub 3. powyżej, należy wykazać równoważność tej metody.